

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 28 1-16 EKİM 1998 FİYATI: 250.000 (KDV DAHİL)

Devlet çetedir; çeteler devlettir!

Bu "cumhuriyet" in tarihi; 50'li yıllardan bugüne kadar başta komünistler ve sosyalistler olmak üzere ulusal ve sosyal kuruluş hareketlerine karşı direkt ABD tarafından kurulan kontrgerilla cumhuriyetinin tarihidir. Bunun baş organizatörü ise başta ordu genelkurmayı, cumhurbaşkanı ve başbakanlardır. 25 yıldan fazladır da bunu MGK yapmaktadır. Bu "cumhuriyet" in tarihi; bizce faili belli olan bütün cinayetlerin, adam kaçırmaya, fidye, şantaj, suikast, kumar, fuhuş, eroin kaçakçılığı gibi ne türden kirli iş varsa hepsini de organize eden Sedat Bucaklar, Ağarlar, Çatlılar, Evrenler, Demireller, Aşıklar, Çakıcılar ve daha birçok çapulcunun, vampirin, yamyamın yönettiği "cumhuriyet" in tarihidir. Milletvekili seçilmesi daha üç yıl doldurmadan tam yedi parti değiştiren Kubilay Uygun gibi satılık insanların ve başkanı olduğu ahır (meclisi) soyup soğana çevirerek yolsuzluk, hırsızlık yapanların tarihidir bu "cumhuriyet"

● Sayfa 3'de

İşçilerin öfkesi sendika ağalarını ürküttü

Türk Metal-İş Sendikası ile MESS arasında süren görüşmelerde; %43'lük zam artışına onay verildiği duyulunca; OYAK Renault ve TOFAŞ'ta çalışan işçiler, tepkilerini 18 Eylül Cuma günü iş bırakarak ve üye oldukları sendikadan istifa ederek gösterdiler.

● Sayfa 4'de

Ahmet Polat'ın tedavisi engelleniyor

"Sessizce imha et" anlayışının ürünü olarak, esir kamplarında bulunan birçok siyasi tutuklu tedavileri engellenerek ölüme terk ediliyorlar.

Ümraniye Esir Kampı'nda 5 aydır tutuklu bulunan Ahmet Polat da bu politikanın devamı olarak tedavisi engellenip katledilmek isteniyor. Defalarca alındığı gözaltında yoğun işkencelere maruz kalarak, işkencelerden sonra herhangi bir tedavisi yapılmadan esir kamplarına konulan Ahmet Polat, en son Mayıs 1998'de gözaltına alınmış ve maruz kaldığı yoğun işkencelerden sonra tutuklanarak Ümraniye Esir Kampı'na konulmuştu.

● Sayfa 5'de

Çocuklara yapılan işkence devletin gerçek yüzüdür

İşkenceci yüzünü gelinen aşamada artık gizleyemeyen faşist Türk devleti, bir yandan demokrasi, insan hakları, hukuk vb. kavramları ülke ve uluslararası demokratik kamuoyunu aldatmanın aracı olarak ağzında sakız gibi çiğnerken, diğer yandan işkenceyi tüm barbarlığıyla sürdürüyor. Öyleki; bazen, İzmir'de sokakta dans ederek Çocuk Esirgeme Kurumu'na yardım etmek isteyen çocukların başına gelenlerin örneğinde olduğu gibi, komik bir duruma da düşmektedir. Sarı, kırmızı, yeşil renklere; matadorun elindeki kırmızı beze saldıran azgın boğa gibi saldırmakta, dansçı çocukların örneğinde olduğu gibi, bu renkleri üzerinde bulunduranlar örgüt üyesi seviye işkenceci sorgulardan geçirmektedir.

Kendilerini "çilgin kızlar" olarak adlandıran çocukların başından geçenler, "besleme" medyada günlerce sanki müferit bir olaymış gibi hayretler içinde ve timsah göz yaşları dökerek işlenildi. Dansçı kızların yaşadıklarının öncesi ve sonrası dönemlerde çocuklara yapılan işkenceler hepimizin malumudur. Yıllardır T. Kürdistan'ında çocukların karşılaştığı işkenceleri bir yana bırakırsak, Eylül ayında "örgüt operasyonu" diye basına verilen haberde yaşları 13-17 arasında değişen çocuklara yapılan işkence, işkenceci devletin, vahşette yaş ve sınır tanı-

madığının en sıcak örneğidir. 13 yaşındaki Ö.A.'nın gördüğü işkence sonucunda yaşadıklarını annesi Zeycan Uslu İHD'de yapılan basın açıklamasında şöyle dile getiriyordu: "18 saat sonra bıraktılar, fakat şoka girdi. Gece uyuyamıyor, uykudan sığınıyor, zil çaldığında kapının açılmasını istemiyor. Okula da korkusundan başlayamadı." Ö.A.'nın başından geçenler, kuruluşundan bugüne vahşette sınır tanımayan faşist Türk devletin sistemli politikasıdır. Her türlü muhalefeli devlet zoruya başlatmaya ve yoketmeye çalışan hakim sınıflar o kadar acizleşmişlerdir ki, çocuk yaşlardaki insanlardan, zeka özürü insanlara kadar zoru uygulamaktadırlar. Gerek İzmir'de dans ederek Çocuk Esirgeme Kurumu'na yardım etmek isteyen çocuklara, gereksede Ö.A.'ya yapılanlar devletin sistemli politikalarından bağımsız ele alınmaz. Zira daha bu haberler basında çıkmaya devam ederken İstanbul'da ayakta kalmasını boyadığı polisten parasını istediği için karakola götürülerek işkenceden geçirilip makatına jop sokulan 17 yaşındaki S.S. ve akli dengesi bozuk olan Melin Çağlayan'a yapılan işkenceler yaşanan onlara işkence olayının basına yansıyan sadece iki örneğidir.

Faşizm; azgın sömür, işkence, zulüm, ırkçılık, katliam ve barbarlıktır. Bunları yaparken hiçbir sınır tanımaz. Hakim sınıflar, işkence ve zu-

lüm olan "cumhuriyet"i 75 yılı boyunca faşizmi bizzat devlet biçimi olarak çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçi halklarımız üzerinde bir krabaç olarak kullandı. İşkence, devletin sistemli bir politikası olarak 75 yıl boyunca süregeldi. Gün oldu ABD patentli postallar eşliğinde toplu işkence tezgahları kuruldu, gün oldu "şeffaf" karakollarda insan hakları, demokrasi söylemleri eşliğinde işkence seanslarından geçirildi insanlar. İster postallar eşliğinde olsun, ister demokrasi ve insan hakları söylemleri eşliğinde olsun, hakim sınıflar 75 yıl boyunca devlet zorunu sistemli biçimde başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen emekçilere, Kürt ulusuna ve azınlık milliyetlere karşı en vahşi şekilde uygulamıştır. Bu ülkemizdeki hakim sınıfların ekonomik yapısıyla ilgili bir durumdur. Zira ülkemizdeki burjuvazi zayıftır. Emperyalizme göbekten bağımlı olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları kendi iktidarlarını ayakta tutabilmenin koşulu olarak bunu yapmak zorundadırlar. Dönem dönem faşizmin renk tonuyla oynansada, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının diktatörlüğü bizzat devlet niteliğini almaktadır. Ezilen emekçilerin mücadeleleri sonucunda faşist diktatörlük kısmi olarak bazı geri adımlar atsada, bu, ülkemizdeki faşizmin komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının diktatörlüğü biçiminde olduğu gerçeğini değiştirmez.

75 yıllık faşist devlet tarihinin pratiğinde görüldüğü gibi, hakim sınıflar iyice çıkmaza girdiklerinde kendi oluşturdukları yasalarda bir kenara koyarak terör politikalarının dozajına yeni biçimler verebilmektedirler.

Açıkça sınır tanımayan hakim sınıf partilerinin son dönemlerde insan hakları, demokrasi, reform vb. kavramları birbirleriyle yarışarak dile getirmeleri devleti kurtarmanın manevralarıdır. Bu yarış gelinen aşamada çeteci, işkenceci, uyuşturucu vb. niteliği aleni bir şekilde geniş halk kesimlerince görülen devleti kurtarma çabalarıdır. Bir yandan "işkence artık olmayacak" demeleri verilirken, diğer yandan acizleşerek çocuklara ve özürü insanlara dahi işkence yapabilmektedirler. Ebette bunlar faşist devletin tükenişinin de belirtisidir. Sarı-kırmızı-yeşil renkleri gördüğünde azgınlaşması, 13 yaşındaki çocukları "örgüt üyesi" diye işkenceci sorgulardan geçirmesi korkusunun ifadesidir. Aynı şekilde çocuklara yapılan işkence devletin gerçek niteliğidir. Onun bu niteliğini kavramadan ondan beklenemez her türlü hak beyhude bir beklentidir. Yapılması gereken tepeden tırnağa zor üzerine kurulu bu devlete karşı halkın devrimci zorunu yükselterek onların korkularını büyütmektir. ●

Bir Halkın Günlüğü Okuru
İstanbul

GALATASARAY'da oğlum Hüseyin ile buluşuyorum!

Ben bir Cumartesi annesiyim. Bugün oğlumun günü Galatasaray'da. Onu oramıza katacağım, katacağız. O gelecek, onunla buluşacağız.

Ben oğlumun kemiklerini istiyorum, oğlumu istiyorum, oğlumu arıyorum. Devletin bana bir can borcu var, Hüseyin'i bana bulacak. Hüseyin'i 12 Eylül cuntası gözaltına aldı, kimdi onlar, isimlerini istiyorum. Hüseyin'i bana geri vermeyenleri tek tek görmek istiyorum, onların tek tek hakim önüne çıkarılmasını istiyorum.

15 Ağustos günü buraya, Galatasaray'a geldim, oğlumun resmi kucağımda yere oturmama kalmadı, polisler üzerime saldırdılar. Beni yerlerde sürükleyerek gözaltına aldılar. O günden beri her hafta aynı şeyi yapıyorlar. Devletin görevi beni engellemek, hapse etmek değil, burada, Galatasaray'da ne dediğimize kulak vermek, gereğini yapmaktır.

174 hafta önce burada, Galatasaray'da oturmaya başladığımız güne

kadar oğlumun acısını bir başıma yaşadım. Göz yaşlarını yüreğime akıttım, derdini duvarlarla paylaştım. Sanırdım ki bir tek benim oğlum kaybedildi. Burada, Galatasaray'da Hanım'la, Elif anayla, Emine Ocak'la, Birsen'le tanıştım, bir başka cuntanın kızlarını katlettiği Arjantinli büyük anneler Rosa ve Estela ile de Galatasaray'da tanıştım, kocasını gene bir cuntanın kaybettiği Şilli Nely ile de elimiz burada, Galatasaray'da buluştu.

Ne yazık ki gözaltında kaybedilenler çok, devletler sevdiğimiz her yerde kaybetmeye devam ediyorlar. Bunları Galatasaray'da öğrendim, bütün Türkiye de Galatasaray'dan öğrendi. Şimdi hepimiz biliyoruz ki, ne İstanbul'da, ne Diyarbakır'da, ne Arjantin'de, ne Sri Lanka'da hiçbirimiz yalnız değiliz. Çünkü Galatasaray var, Mayıs alanları var, herkes bizi duydu, dünya bizi öğrendi.

Benim gibi analar, babalar, sevgiler, eşler, arkadaşlar kaybolan sevdiğimiz

için yapayalnız gözyaşları döküyoruz. Hepimiz sevdiğimiz bulunsun, yenileri kaybolmasın, kaybedenler bilsin, yargılsın diyoruz. Bunu haykırabildiğimiz, birbirimizden haber alabildiğimiz, haberlerimizi bütün bir dünyaya haykırabildiğimiz, Galatasaray var, Duvarların dışına taşramadığımız acımı, taşramadığımız acılarımızı, özlemlerimizi üç yılda sınırların ötesine taşıdık.

Şimdi, Başbakan, İçişleri Bakanı, İstanbul Valisi, Emniyet Müdürü'ne sesleniyorum. Kayıpları bulmadığınız için zaten suçlusunuz, onları bulmadığınız gibi insanlar hala gözaltında buluyor ve siz bana saldırarak suç işlemeye devam ediyorsunuz.

Sizlere tekrar sesleniyorum. Hüseyin'i bulun, onun kemiklerini istiyorum. Ona bir mezar istiyorum. Oğlumun mezarına çiçek bırakmak istiyorum. Ben Galatasaray'dayım. Adresim Galatasaray, ben bir Cumartesi annesiyim.

Fatma Morsümbü

Devlet çetedir; çeteler devlettir

75 yıllık zulüm ve soygun üzerine kurulu "cumhuriyet" in tarihi; tepeden tırnağa çetelerin devlete hükmettiği tarihtir. Mustafa Kemal'den tutalım da bugüne kadar ve bu sistemin köklü bir şekilde yıkılıp yerine halkın demokratik iktidarı kuruluncaya dek de bir avuç çete bu devleti yönetmektedir.

Öyleki, bu "cumhuriyet" in tarihi daha kuruluşunun ilk yıllarında Takriri Sükun Yasaları ile başlayan, İstiklal Mahkemeleriyle süren, DGM'lerle devam eden, dahası sıkıyönetim ve askeri cunta yasalarıyla devam eden zorbalık rejimidir.

Bu "cumhuriyet" in ve onu yönetenlerin sahip çıktığı tarih; Kürt ulusuna, azınlıklara milli zulüm, imha ve soykırım tarihidir. Ermeniler'i, ulusal olarak soykırıma uğratan bu devletin başı ve ordusunun başkomutanı Mustafa Kemal, ırkçı-faşisti ve onun temsil ettiği Ankara hükümetidir. Yüzbinlerce Kürt emekçisini ve ulusal direnişçisini Koçgiri, Dersim, Şeyh Sait, Ağrı isyanlarında katleden; dağ taşı bombalayan; köyleri yakıp yıkan, kadın, çocuk demeden işkenceden geçirip tecavüz eden ve oda yetmiyormuş gibi yüzbinlercesini zorla göçe zorlayan tüm bir ulusu yoketme tarihidir, "cumhuriyet" in tarihi.

Bu devletin tarihi; tarihinin yarısından fazlasının yönetim biçimini oluşturan askeri cuntalar; olağanüstü hal uygulamaları ve sıkıyönetimlerin hüküm sürdüğü askeri faşist diktatörlük tarihidir. Bu tarihin sahipleri yirmibeş yıla yakın ülkeyi tek parti ve milli şeflerle yöneterek zulüm hapishanesine çevirmişlerdir. Daha doğrusu farklı burjuva partilerinin kurulmasına dahi müsaade etmeyen bir "cumhuriyet" in tarihidir bu.

Bu "cumhuriyet" in tarihi; II. Dünya Savaşı'nda dünya halklarının baş düşmanı faşist-ırkçı Hitler'in safında yer tutanların yönettiği tarihtir. Bu "cumhuriyet" in tarihi; kuruluşundan bugüne kadar ülke topraklarının her karışını emperyalistlere peşkeş çeken, özellikle ABD'nin askeri üsleri haline getiren tarihtir. Bu "cumhuriyet" in tarihi; halkın tasarrufu olan KİT'leri başta emperyalizm olmak üzere onun ülkedeki uşağı kompradorlara peşkeş çeken, bir tarihtir. Bu "cumhuriyet" in tarihi; NATO, CIA başta olmak üzere IMF, Dünya Bankası ve OECD gibi emperyalist sermaye ve askeri kuruluşlarının emirleri

durumundaki hakim sınıfların tarihidir.

Bu "cumhuriyet" in tarihi; 50'li yıllardan bugüne kadar başta komünistler ve sosyalistler olmak üzere ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerine karşı direkt ABD tarafından kurulan kontrgerilla cumhuriyetinin tarihidir. Bunun baş organizatörü ise başta ordu genel kurmay, cumhurbaşkanı ve başbakanlardır. 25 yıldan fazladır da bunu MGK yapmaktadır. Bu "cumhuriyet" in tarihi; bızce faili belli olan bütün cinayetlerin, adam kaçırma, fidye, şantaj, suikast, kumar, fuhuş, ero-in kaçakçılığı gibi ne türden kirli iş varsa hepsini de organize eden Sedat Bucaklar, Ağarlar, Çatlılar, Evrenler, Demireller, Aşıklar, Çakıcılar ve daha birçok çapulcunun, vampirin, yamyamın yönettiği "cumhuriyet" in tarihidir. Milletvekili seçilmesi daha üç yılı doldumadan tam yedi parti değiştiren Kubilay Uygun gibi satılık insanların ve başkanı olduğu ahır (meclisi) soyup soğana çevirerek yolsuzluk, hırsızlık yapanların tarihidir bu "cumhuriyet."

Bu "cumhuriyet" in niteliğini ortaya koymak için daha fazla veri ortaya dökmeye gerek yok. Sadece sokakta danseden 10-15 yaşlarındaki çocukları yazı yazdıkları dövizlerin renklerinden dolayı psikolojik işkenceden geçirmesi ve uluslararası üne sahip, hatta devletin ismini bu vesileyle duyuran bir Yaşar Kemal gibi yazarı düşüncelerinden dolayı yıllarca cezaya çarptırması bile bu "cumhuriyet" in ve onu yönetenlerin kimliğini açığa dökmeye için yeter de artar.

Durum bu merkezde iken ordunun, özellikle de MGK'nın denetiminde bulunan ve onun emirleri olmaktan gayri bir iş beceremeyen onbaşı Mesut'un kalkıp *"ben çetelere karşı mücadele yürütüyorum"* diye açıklamalar yapması, kocaman bir yalan ve demagojiden başka bir şey değildir. Fazla düşünmeye ve yorumlamaya gerek yok. ANAP yöneticilerinden, hem de başbakanın sağ kolu ve bakan olan Eyüp Aşık onbaşı Mesut'tan izinsiz ve habersiz azılı bir faşist, aynı zamanda kontrgerillanın sivil bir elamanı ve mafya babası Alaattin Çakıcı'yla görüşebilir mi? Buna imkan yok! Mesut'un *"bu iş gelip bana da da yanacak, kompro var"* gibi açıklamalar da bulunması, kendi çeteci yüzünü gizlemek için önceden yaptığı hazırlıktan başka bir amaç taşıyor.

Halkımızın gözünün içine baka baka yalan söyleyen bu aşağılık başbaka-

nın Yeşil olarak ortalığa ün salan Mahmut Yıldırım adlı kontrgerilla taktikçisi hakkında yaptığı açıklamalarda tamamen hedef şaşırtıcıdır. Bu unsurun nerede olduğunu çok iyi bilmekte ve kendileri korumaktadırlar. Bu cani insan JITEM'in bünyesinde örgütlenen ve kontra eylemlerinde önemli rol oynayan bir unsur olduğundan, dahası hala da ordunun işine yaradığından üzerine gitmeye cesaret edemiyorlar ve cesarete edemeyeceklerdir. Ne zaman işlerine yaramaz hale gelirse ve inisiyatiflerinden çıkarsa ancak o zaman ya yakalayacaklar, ya da öldüreceklerdir, Yeşil denen aşağılık yaratığı. O bir piyondur. Bu işin başı MGK'dır, hükümettir, yani devletinkendisidir. İşte Susurluk'ta patlayan karanlık ilişki bunun en açık şekilde resimlenmiş halidir.

Bugün sözümüne bazı işe yaramayan çetelerin üzerine gidiyorlarsa da, gerçekte olan durum tamamıyla bir görüntüdür. Bu, daha çokta polis bağlantılı olan çetelere yönelik ordunun yani MGK'nın yönettiği harekattır. Buna neden gerek duydular? Daha önceleri de belirttiğimiz gibi, polis tarafından yönetilen çeteler, gerek ordu ve gerekse MİT'in orduyla aynı paralelde olan kanadının devlet içerisindeki ve mafya, çete, kontra faaliyetleri alanındaki inisiyatifini kırmak üzereydi. Bu da orduyu rahatsız etmekteydi. Bunun üzerine MGK, Susurluk tezgahını aylar öncesinden planlayarak pratiğe geçirdi. Bugünde açığa çıkıp üzerine gittiklerini söyledikleri birkaç çapulcudan polis bağlantılı olan çetelerden bazılarını sadece. Halkın tepkisini kırmak ve ordunun toplum içerisindeki prestijini daha da artırmak için yapılan deşifasyonlardır. Yoksa "yeniden yapılanma" dedikleri şey, zulmü ve sömürüyü daha fazla uygulamanın kamuflajıdır.

Faşist cumhuriyetin 75. yıl kutlamaları için önlerine koydukları politikalarda yeni bir saldırı dalgasının perdelenmiş halidir. Daha geçen günlerde Kara Kuvvetleri Komutanı Atilla Ateş'in Suriye'yi hedef göstererek savaş çıgıllıkları atması, bu devlet ve onun başı MGK'nın hangi yönelimde olduğunu açık bir şekilde gözler önüne sermektedir. Siyaset belgesinde ortaya konulanlar, 1925 yılına endekslilikte Kürt ulusuna karşı alınacak tedbirler, bu "cumhuriyet" in 2000 yılına girerken neye hazırlandığını tüm delilleriyle gözler önüne sermektedir.

Mümkündür ki uluslararası koşullar ve ülkedeki dengelerin farklı gelişmesi durumunda Kürt Ulusal Hareketi'nin daha fazla gelişip büyümesi için uzakta olsa ("Anayasal vatandaşlık" gibi) bazı kırıntıların verilmesine razı olabilir bu zulüm devleti ve onun yöneticileri. Ama bu, bizleri ve Kürt Ulusal Hareketi'ni yanıltmamalıdır. Yani böyle bir kırıntının verilmesi mevcut rejimin karakterini gizlemeye yetmez/yetmemelidir. Komünistler, devrimciler ve ulusal devrimciler şunu hiçbir zaman unutmamalıdır ki; bu gibi kırıntılarla ne Kürt ulusu gerçek özgürlüğüne kavuşabilir, ne de bu "cumhuriyet" demokratikleşebilir. Bu devlet ve ona rengini veren Kemalist politikalar devam ettiği müddetçe, daha doğrusu bu devlet kökten yıkılıp bunun yerine tüm ulus ve milliyetlere mensup halkların, ulusların tam hak eşitliği temeline dayalı halkın demokratik cumhuriyeti kurulmadan hiçbir ulus ve halk kurtulamaz. Bu bir devrim sorunudur. Yani bu coğrafyada yaşayan halklarımıza demokrasi ve demokratik yaşam ancak ve ancak bir devrimle sağlanır. Gerisi boş bir ütopyadır. Fazla uzağa gitmeye gerek yok. '70'li yılların ortalarında Irak Kürdistanı'nda oluşturulan otonomi Saddam diktatörlüğünü demokratikleştirdi mi? Hayır, aynı Saddam diktatörlüğü yine faşist karakterini korudu. Ve yine onbinlerce Kürdü katletti. Hem de kimyasal gazlar kullanarak.

Emperyalizmden kurtulmadıkça ve mevcut sistemin başındaki hakim sınıflar tarihin çöp tenekesine atılmadıkça, bu ülkedeki faşist diktatörlük bir tarafa gitmez. Sosyal ve ulusal kurtuluş savaşı bu haliyle devam ettiği müddetçe bu devlet bir çete devleti olarak kalacak, kontrgerilla kurumları değişik isimler altında faaliyetlerini sürdürebileceklerdir.

Bundandır ki, kendimizi boş hayallerle kaptırmadan, ekonomik ve siyasi olarak her geçen gün daha bir bataklığa saplanan çete devlete karşı savaşı daha da yükseltmek görev ve bilinciyle hareket etmek zorundayız. Bu tarihsel fırsatları ve politik gelişmelerin devrim lehine olduğu koşulları sağa-sola savrulmadan, daha ustaca politika ve taktikler devreye sokarak değerlendirmekle mükellefiz. Çete devleti ve çetelerini ancak bir devrim temizler. Bunun ilk yolunda sürdürmekte olan Köylü Gerilla Savaşı'nı layıkıyla yükseltmekten geçeceğimiz tarihimiz ve yakın tarih bize her geçen gün daha da kavrattmaktadır ●

İşçilerin öfkesi sendika ağalarını ürküttü

Yıllardır faşist Mustafa Özbek'in yalanlarına inanan işçiler, Özbek'in gerçek yüzünü görünce Türk Metal'den istifa ettiler

Haber Merkezi: Sınıflı toplumun başlangıcından beri; yönetenlerin yönetilenleri daha rahat yönetebilmeleri, ürettiklerini gaspedebilmeleri ve artı-değerlerini kendi kârları olarak kullanmaları için uyguladığı taktiğin başında, yönetilenlerin kendi aralarında oluşturacakları birlikteliği engelleme, oluşturulan birlikteliği de parçalama yöntemi geliyor. Bu taktik bütün sömürücü devletlerde varolduğu gibi, emperyalist ülkelere bağımlı ülkelerde de uygulanan yöntemlerden biridir. Hakim sınıflar bu yöntemi, kendisine muhalif olan her güce farklı araçlarla uygularken, işi sınıfını bölmek için de birçok araç kullanıyorlar.

İşçilerin devlet için bir tehlike oluşturmaması için emperyalistlerin onayıyla ve yönetici sınıfların desteğiyle kurulan TÜRK-İŞ'in gerçek yüzünü gören işçilerin zamanla kurdıkları sendikaların, 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası tarafından kapatılıp, sadece TÜRK-İŞ'in kapatılmaması, yine devletin kendi çıkarlarının bir sonucu. Ancak TÜRK-İŞ'in bu hakimiyeti birkaç yıl sürdüyse de, mücadeleyi yükselten ilerici, sınıf bilinci işçiler kendi çıkarlarını daha iyi savunacak sendikalarını kurmaya başladılar. Kurulan sendikalar ve yükselen hak arama mücadelesi; devleti sıkıştırınca yeni sendikalar (esas olarak MHP'lilerden ve gerici diğer güçlerden oluşan) devlet tarafından, vatan, millet, din vb. demagogik edebiyatla devreye sokuldu. Bu sendikaların başında; Türk'lü

sendikalar yerilirken, birçok işyerinde işçiler de Türk'lü sendikalara zorla üye yapıldılar. Türk'lü sendikaların da gerçek yüzleri gün geçtikçe açığa çıkmaya başladı. Her ne kadar, bu sendikaların gerçek nitelikleri ve hedeflenen amaçlar hakkında gerekenler söylendi ve yazıldıysa da pek etkili olmadı.

En son; Türk Metal-İş Sendikası'nın, MESS (Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası) ile sürdürdüğü toplu sözleşme görüşmelerinde, %90'ın üzerinde zam bekleyen sendika üyesi işçilerin taleplerinin aksine, %43'lük zammın imza atarak sözleşme imzalanmasıyla öfkelenen işçilerin, iş bırakarak alanlara çıkması ve sendikadan istifa etmesi bir kez daha bu sendikaların patronlar için varolduğunun anlaşıldığını gösterdi.

METAL İŞÇİLERİ YÜRÜDÜ

Türk Metal-İş Sendikası ile MESS arasında süren görüşmelerde; %43'lük zam artışına onay verildiği duyulunca; OYAK Renault ve TOFAŞ'ta çalışan işçiler, tepkilerini iş bırakarak ve sendikadan istifa ederek gösterdiler.

MESS Başkanı Erdoğan Karakoyunlu, Türk Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Özbek ve Özçelik-İŞ Sendikası Genel Başkanı Recai Başkan arasında yapılan görüşmelerin sonucunu duyan işçiler, 18 Eylül günü her iki fabrikanın önünde saat 08:30'dan itibaren toplanarak işbaşı yapmadılar. İşçilerin toplandığı alana aynı işkolunda örgütü Mako ve

Robert Bosch işçileri de iş bırakarak geldiler. Sendikadan istifa etmek istediklerini belirten işçiler; "Özbek bizi sattı", "Sendika dışarı" sloganlarını attılar ve Organize Sanayi Bölgesi'ne noterin gelmesini istediler. Bursa 1. Nöteri'nden akşam saatlerinde gelen bir ekip, işçilerin istifa başvurularını almaya başladı.

OYAK işçilerinin ardından, Bursa karayolunu bir süre trafiğe kapatan TOFAŞ işçileri, OYAK Renault Fabrikası'na doğru yürüyüşe geçtiler. İşçiler yürüyüş sırasında sık sık; "İşçiler burada, Özbek nerede", "Satılmış sendika" sloganlarını atarak, sözleşmenin "kabul edilmez" olduğunu belirttiler. Özdilek alış-veriş merkezi önünde polis tarafından önleri kesilen işçiler, polis barikatını aşarak, OYAK Renault otomobil fabrikasına ulaştılar ancak işçilerin fabrikaya girişleri tekrar polis tarafından engellenince, işçilerle polis arasında bir süre gerginlik yaşandı. Gerginlikten sonra fabrikaya giren işçiler, sendikadan toplu istifa için 13. Nötere önüne kadar yürümek istediler. Nötere kadar yürümelerine izin verilmeyen işçiler, istifa ettiklerine dair dilekçeleri vermek üzere 13. Nötere gittiler. Sarı sendika ağalarından aldığı talimat neticesinde noterin, işçilerin istifasını toplu alamayacağını belirtmesi üzerine işçiler noteri protesto ettiler. Daha sonra yeni formların bastırılıp işçilere dağıtılmasıyla, işçilerin istifa işlemleri başladı ve böylece işçiler Türk Metal-İş Sendika-

sı'ndan istifa ettiler.

Türk Metal-İş Sendikası Başkanı Mustafa Özbek'in her zaman olduğu gibi bir kez daha patronun yanında yer aldığı belirtilen işçiler, tepkilerini, "İşçi aileleriyle hanlar-hamamlar kuran Özbek ve yandaşları, şimdi nasıl rahat uyuyacaklar? Bizlerin hakkını ve hukukunu gaspedenler, er veya geç bunun hesabını verecekler" sözleriyle dile getirdiler.

METAL İŞÇİLERİ İSTANBUL'DA DA İŞ BIRAKTI

İstanbul'da kurulu Ford Otosan işçileri, sözleşmeye olan tepkilerini iş bırakarak ve sendikadan istifa ederek gösterirken, Beylikdüzü'nde bulunan Beko Elektronik'te çalışan 500 işçi de bir saatlik iş bıraktı. İşverenin tehditlerinden sonra iş bırakma süresini kısa tutan işçiler, toplu olarak Türk Metal-İş Sendikası'ndan istifa etmek için imza kampanyası başlattılar.

18 Eylül günü Bursa'da, Türk Metal-İş'in imzaladığı sözleşmeye tepkilerini dile getirerek sendikadan istifa eden OYAK Renault ve TOFAŞ işçileri 20 Eylül günü işbaşı yaparken, Bursa'da Robert Bosch, Coşkunöz, SKT ve Döktaş; İstanbul'da Ford Otosan, Delphi Packart, Uzel, AEG; Ankara'da MANAŞ, İzmir'de ise BMC işçileri iş bıraktı ve Türk Metal-İş Sendikası'ndan topluca istifa ettiler.

Bursa'da başlayan İstanbul, Ankara ve İzmir'e sıçrayan işbirlikçi ve sendikadan topluca istifa etme karşısında acizleşen Mustafa Özbek ve adamları, istifaları önlemek için işçilere baskı yapıyorlar. Türk Metal-İş tarafından dağıtılan bildirilerde işçiler tehdit edilerek, istifa etme çağrıları yapılıyor. Bursa'da sendikadan istifa eden bir grup Robert Bosch işçisine saldıran 4 kişi, gözaltına alındıktan kısa bir süre sonra serbest bırakıldı.

İSTİFA EDEN İŞÇİLER, BİRLEŞİK METAL-İŞ'E ÜYE OLDULAR

Metal işçileri, 18 Eylül günü başlattıkları eylemlerine devam ederlerken, 28 Eylül'de Birleşik Metal-İş'e üye olma startı verdiler. Şimdiye kadar istifa edenlerin sayısı 11 bine ulaşırken, OYAK Reno ve BMC işçileri 28 Eylül günü Birleşik Metal-İş'e üye oldular. Oyak Reno ve BMC işçilerinin yanı sıra Bursa Orhangazi Döktaş işçilerinin de topluca, Birleşik Metal-İş'e üye oldukları belirtilirken, 28 Eylül günü, ToFAŞ'ta çalışan 60 işçi fabrika önüne geldiklerinde, işten atıldıkları gerekçesiyle güvenlik görevlileri tarafından içeri alınmadılar. İşten atılma nedeni Birleşik-Metal-İş'e üye olmaları belirtildi.

Ahmet Polat'ın tedavisi engelleniyor

Haber Merkezi: Devletin ilerici, devrimci ve komünistlere karşı yürüttüğü imha etme politikası, her alanda olduğu gibi esir kamplarında da tüm tepkilere ve ödenen bedellere rağmen devam ediyor. "Asmayalım da besleyelim mi?" politikasının bir devamı olan "tedavi etme imha et" anlayışıyla bugüne kadar birçok adli ve siyasi tutuklu yaşamını yitirirken, devlet bu sayıyı artırmak için yeni kurbanları her zaman hazır bulunduruyor. Tedavisi yapılmayarak katledilen, TKP(ML) dava tutsaklarından Mustafa Kaya, Kazım Tunç, PKK dava tutsağı Yunus Yaman, TKP/ML dava tutsağı Polat İyit, MLKP dava tutsağı Erkurt Direkçi vb.'nin yanı sıra, bugün hala tutuklu olarak esir kamplarında bulunan siyasi tutsaklar tedavileri engellenerek ölüme terk ediliyorlar.

TKP(ML) davasından yargılanan Ahmet Polat da tedavisi engellenerek katledilmek isteniyor. Ümraniye Esir Kampı'nda 5 yıldır tutuklu bulunan Ahmet Polat; defalarca alındığı gözaltında yoğun işkencelere maruz kalarak, işkencelerden sonra herhangi bir tedavisi yapılmadan esir kamplarına konuldu. En son Mayıs 1998'de gözaltına alınan ve maruz kaldığı yoğun işkencelerden sonra tutuklanan Ahmet Polat'ın, "kan pıhtılaşması nedeniyle beynine yeterli kanın gitmediği, sol tarafının tutmadığı ve kısmi felç geçirdiği"ni belirten Ümraniye'deki siyasi tutuklular, yaptıkları açıklamada; yapılan başvurular sonucu Ahmet Polat'ın hastaneye sevk edildiğini vurgulayarak, "Verilen raporda Polat'ın doktorlar tarafından acil fizik tedavisi görmesi için tam teşekküllü bir hastaneye yatırılması ya da günlük olarak getirilip götürülmesi suretiyle tedavi görmesi gerektiği belirtiliyordu" dediler.

Bu teşhise rağmen Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde görevli doktor ve subayların hastanede "güvenlik" sorunu olduğu gerekçesiyle Polat'ın tedavisini engelle-

BASINA VE KAMUOYUNA

Hangi ülkede ve koşullarda olunursa olunsun kişinin yaşamı ve yaşamını sürdürebilmesi tehdit altında ise; orada hukuktan ve hukuk devleti anlayışından söz etmek mümkün değildir.

Ülkemizde ise yargının muhaliflere yönelik uygulamalarının bir örneği cezaevlerinde bulunan siyasi tutuklulara uygulanan "Tedavi etme, öldür" politikalarında yaşanmaktadır.

Ümraniye Cezaevi'nde 5 yıldır tutuklu bulunan Eğitim-Sen eski üyesi Ahmet Polat'ın tedavisinin engellenmesi bu politikaların bir ürünüdür.

Ahmet Polat'ın tedavisinin engellenmesini emekçiler olarak kınıyoruz. Tüm kamuoyunu, kendisine insanın diyen herkesi duyarlı olmaya çağırıyoruz. Ahmet Polat'ın acil olarak tedavisinin yapılmasını talep ediyoruz.

Tüm Bel-Sen İstanbul 1 No'lu Şube,

Tüm Bel-Sen İstanbul 3 No'lu Şube, Tüm Bel-Sen İstanbul 6 No'lu Şube

Belediye-İş 1 No'lu Şube, Belediye-İş 2 No'lu Şube, Belediye-İş Beyoğlu Şubesi

diğini vurgulayan tutuklular, "Sessiz imha politikalarını boşa çıkarmak ve tutukluların tedavi olmalarını istemek ve sağlamak hepimizin görevidir. Göre-

vimize sahip çıkalım. Ahmet Polat'ın tedavisinin önündeki engeller kaldırıl-sın" dediler.

BASINA VE KAMUOYUNA

Faşist devletin işçi sınıfı, emekçi halklar ve Kürt Ulusuna karşı çeşitli araç ve yöntemlerle yürüttüğü karşıdevrimci saldırı hızından bir şey kaybetmeksizin sürüyor. Bunun bir parçası olarak devrimci tutsaklara yönelik saldırının bir biçimi olan "sessiz imha" uygulaması da hızından hiçbir şey yitirmeksizin devam ediyor.

Bugüne değin bu sinsi uygulamanın sonucu olarak birçok devrimci yurtsever katledildi: Mustafa Kaya, Kalender Kayapınar, Yunus Yaman, Polat İyit, Kazım Tunç, Erkurt Direkçi ve Osman Daş devletin bu uygulamasıyla katledildiler.

Şimdi bir devrimci tutsak daha bu uygulama-

manın hedefi durumundadır.

Şu anda Ümraniye Cezaevi'nde bulunan, TKP(ML) davası tutsaklarından Ahmet Polat, devletin bu yönelimiyle karşı karşıya bulunuyor, tedavisi engellenerek katledilmek isteniyor.

Ahmet Polat, 1998 Mayıs ayında gözaltına alınarak yoğun işkenceli sorgulardan sonra tutuklanıp Ümraniye Cezaevi'ne konulmuştur. Yapılan yoğun işkencelerden dolayı vücudunda oluşan kan pıhtılaşması sonucu beynine yeterli kan gitmemektedir. Bunun sonucu kısmi felç geçirmiş ve şu anda vücudunun sol tarafını kullanamaz durumdadır.

"Acil fizik tedavi görmesi için tam teşekküllü bir hastaneye yatırılması ya-

da günlük olarak götürülüp getirilmesi suretiyle tedavi görmesi gerektiği" raporu olmasına karşın, "güvenlik" gerekçesiyle hastaneye götürülmekte ve tedavisi yapılmamaktadır.

Devletin devrimci tutsaklara yönelik "sessiz imha" politikasına karşı çıkıp, tutsakların tedavi olmalarını sağlamak için gerekli duyarlılığı göstererek Ahmet Polat'ın katledilmesine izin vermeyelim.

Ahmet Polat'ın tedavisinin önündeki engeller kaldırıl-sın!

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki TKP(ML), MLKP, TKP/ML, DEVRİMCİ YOL, TDP, TIKB, PKK, EKİM, DHKP-C dava tutsakları.

OKURUMUZA AJANLIK DAYATMASI

Halkın Günlüğü/İstanbul: Hakim sınıfların kan ve zulüm üzerine kurmuş oldukları saltanatları; her geçen gün ekonomik ve siyasi kriz içinde erimeye devam etmeye mahkumdur.

Bu krizlerinin artmasıyla birlikte hakim sınıflar ülke içerisinde gelişmekte olan devrimci durumun önünü kesebilmek için her türlü aşağılık oyunlara başvurmaya devam ediyorlar. Bu aşağılık oyunlarından biri gözaltına aldığı insanları kendi ağına düşürmektir. Bu oyunlardan biri okurumuz Erenler Eren (28) üzerinde gerçekleştirilmek isteniyor.

IHD İstanbul Şubesi'nde 22 Eylül Çarşamba günü basın açıklaması yapan konfeksiyon işçisi Erenler Eren, 21 Eylül Salı günü Esenler'deki evinden çıktığı sırada Namık Kemal Mahallesi 12. Cadde'de Doğan marka lacivert renkli bir otomobilden inen 2 kişinin kendisini zorla

arabaya bindirdiklerini, arabaya bindirmek istedikleri anda direndiğini ve direniş esnasında esnafların kendilerini gördüğünü söyledi.

Daha önce de TKP(ML) üyesi olduğu gerekçeyle Gebze Cezaevi'nde 7 ay kaldığını belirten Eren, otomobil içindeki 4 kişinin geçmişten bir takım isimler ile cezaevlerinde bulunanların isimlerini ve bunlarla ilişkisinin hangi boyutta olduğunu sorduklarını söyledi. Kendisini kaçıranların daha önce kendisini gözaltına alan kişiler olduğunu ve teşhislerini yapabildiklerini söyleyen Eren, "Cezaevindeki insanlarla ilgili sorular sordular. Bundan böyle devlet adına çalışacaksınız. Sana iyi bakacağız. Örgüt seni bulur. Örgüt hakkında bilgi vereceksin. Sana maaş bağlarız. Hatta sigortanın olup olmadığını sordular. 'Sigortan varsa dışardan para yatırıp seni emekli yaparız' gibi iğrenç tekliflerde bulundular" diyerek bu teklifleri reddettiğini, örgütle ala-

kasının olmadığını, sıradan bir yaşantısının olduğunu belirttiğinde ise kendisine, "Eren sana düşünmen için fırsat veriyoruz. Yarın saat 15.00'da Beşiktaş Kabalaş Iskelesi'nde bekliyoruz. Geleceksin Eren yoksa senin için iyi olmaz iyi düşün" dediklerini, daha sonra Zeytinburnu'nda boş bir araziye bıraktıklarını söyledi. Erenler Eren, kendisine teklif edilen aşağılık teklifleri kabul etmediğini, belirtilen yere gitmeyeceğini ve bundan dolayı başına geleceklerden İstanbul polisinin sorumlu olacağını belirterek avukatı vasıtasıyla savcılığa suç du-

yurusunda bulunacağını söyledi.

IHD İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Av. Kadriye Doğru da, olayla ilgili olarak Eren'in yanında olacağını, her türlü hukuki işlemlerinin takipçisi olacağını ve İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunacaklarını belirtti.

Sessiz çığlığı,

milyonların korosuna dönüştürelim

Halkın Günü/Istanbul-Izmir-Londra: Anaların "Sessiz Çığlığı"ndan korkan ve bu çığlığın her gün boyutlanarak hem Türkiye'de, hem de dünyada yankı bulması neticesinde daha önce gerçekleşen ve son beş haftadır tekrarlanan faşist saldırılar 175. ve 176. haftalarda da devam etti.

175. Hafta: Diktatörlük tarafından, evlatlarını arayan anaların eylemine, eylemin ardında yasadışı örgütler olduğu ve yapılan bu eylemin tüm dünyada Türk devletinin manevi şahsiyetini zedelediği gerekçe gösterilerek yapılan saldırı ve engellemeler, 19 Eylül Cumartesi günü bir kez daha gerçekleştirildi. Son beş haftada olduğu gibi Beyoğlu'nun tüm girişleri kolluk güçleri tarafından tutularak en sıradan insanlar üzerinde bile (çantalar, üst-başları aranarak) adeta terör estirildi.

Kolluk güçlerinin yoğun güvenlik önlemi aldığı Galatasaray Lisesi önüne ilk önce sanatçılar Suavi ve Orhan Aydın geldi. Ardından ellerinde kayıp fotoğrafları bulunan kayıp aileleri gelerek bir basın açıklaması yapmak istediler. Ailelerin toplandığını gören kolluk güçleri aileleri çember içine aldıktan sonra tek tek döverek, yerlerde sürükleyerek gözaltına aldılar. Gözaltına alınan PKK gerillası Eva Juhnke'nin annesi Doris Juhnke, Berlin Cumartesi Anneleriyle Dayanışma Komitesi üyesi Ute Schneiderbanger, Alman gazeteci Birgit Görther, İHD üyesi Nimet Tanrikulu, kayıp yakınları, Cemile Yalçın, Sebla Arcan, Emine Ocak, Hanife Yıldız, Hanım Tosun, 10 yaşındaki H.C., 11 yaşındaki E.Y., Alev Demir, Songül Diribaş, Tercan Atılğan, Zübeyde Saraman, Maside Ocak, Şehriban Yıldız, Zeynep Çalhan, Yasin Günbeyi, Ömer Aydın ve Mesut Ölmez Beyoğlu Emniyet Amirliği'ne götürülerek ifadeleri alındı. İfadeleri alınanlardan Doris Juhnke, Uta Schneiderbanger ve Birgit Görther üç saat sonra serbest bırakılırken, diğerleri ertesi gün savcılığa çıkarılıp bırakıldı.

176. Hafta: Çete devletin Cumartesi Anneleri'ne yönelik faşist saldırısı bu hafta daha da boyutlanarak tam anlamıyla bir katliama dönüştürülmeye çalışıldı. Son 6 haftadır adeta açık bir cezaevine dönüştürülen Beyoğlu yine kolluk güçleri tarafından kuşatmaya alınarak 'düşman güçleri' olan kayıp yakınlarının eylemi engellenmek istendi. Saat 12:00'a geldiğinde polis barikatının önüne gelen kayıp yakınları ve bir grup, Okmeydanı Halkevi üyesi, insan hakları savunucusu, "Anaların çığlığı katilleri boğacak", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganları eşliğinde basın açıklaması yapmak istedi. Kitlenin etrafı hemen roboçop, çevik kuvvet ve sivil polislerle sarıldı. Kayıp yakınlarının konuşmasına bile fırsat vermeyen kolluk güçleri tekme, tokat ve coplarla dövdükleri insan-

ları otobüslere bindirerek gözaltına almaya başladılar. Otobüslere bindirdiği "düşman güçleri"ni döverek zaptedemeyen ve çığlığı susturamayan polisler, otobüsün içine gaz bombası ve holca bişer spreyi boşaltarak (bir yandan da joplarla döverek) adeta kayıp ailelerini infaz etmek istiyorlardı. Kolluk güçlerinin belkide son aylarda yaptığı bu en vahşi saldırıyı görüntülemek isteyen basın

mensupları da bu saldırıdan payına düşeni aldı. Gözaltına alınan 33 kişiden Filiz Koçali, Filiz Karakuş, Erdal Kara, Selim Kabasakal, Hanife Yıldız, Şehriban Yıldız Beyoğlu Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülürken, gazdan ve jop darbelerinden etkilenen diğer gözaltılar önce Vatan Caddeleri'ndeki Terörle Mücadele Şubesi'ne ardından Haseki Hastanesi'ne ve daha sonra tekrar Terörle Müca-

dele Şubesi'ne götürüldüler. Saldırının ardından saldırıdan kurtulan kayıp yakınları, İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasına Hasan Ocak'ın annesi Emine Ocak, Yazar Haluk Gerger, Yazar Ragıp Zarakoğlu, İHD Başkan Yardımcısı Osman Baydemir, İHD Kayıplar Komisyonu Üyesi Nimet Tanrikulu, İsviçre Yaşayan Anılar Derneği kurucusu Arjantinli kayıp annesi Tina Meschiatı katıldı.

Basın toplantısında engellenen 176. hafta basın açıklaması okundu ve saldırıya duyulan tepkiler dile getirildi.

Öte yandan gözaltına alınan 33 kişi 29 Eylül günü Beyoğlu Adliyesi'ne çıkarılarak serbest bırakıldılar.

İZMİR

10. Hafta: Gözaltında kayıpları, yargılı, yargısız infazları meşrulaştıran, baskıyı, zulümü, sömürüyü normal hayatın bir parçasıymış gibi ezilen halklara kanıksatmaya çalışan 12 AFC'sinin 18. yıldönümüne denk gelen eylem, tarihi İzmir'de kaybedilen dört devrimcinin kaybedilişinin 160. günündü. 160. günde yine Haklar ve Özgürlükler Platformu 12 Eylül Cumartesi günü Konak Meydanı'nday-

Analara saldırının ardından sanatçı Suavi ve Orhan Aydın ile kısa bir söyleşi yaptık.

Cumartesi Anneleri'ne saldırının nedenleri sizce nedir, neden saldırıyorlar?

O. Aydın: Ben bu saldırıyı demokratik hak ve özgürlüklere yapılan genel bir saldırının parçası olarak görüyorum. Ve bu saldırı MGK kararı olarak hayata geçirilmiştir. Devletin kendi içinde yaşadığı bir revizyonu gördük kısa bir zaman dilimi içerisinde. Adalet Bakanı acil olarak değiştirildi, emniyet kadroları tepeden tırnağa revize edildi ve 12 Eylül döneminden bugüne kadar değişmeyen sistemli saldırının son halkası, Cumartesi Anneleri'ne veya insanlarına yönelik. Devlet çeteleri, çetecileri ayıklaması gerektiği bir dönemde bütün bunlara karşı tepkilerini gösteren demokrasi güçlerine karşı saldırısını yöneltmiş durumda. Bu saldırı MGK talimatları neticesinde İçişleri Bakanlığı'nın emriyle yapılmaktadır. Bu saldırıların bütün uluslararası hukuku, insan haklarını ayaklar altına alan bir tutum ve davranış biçimi olduğunu düşünüyorum. İnsanların basın açıklamaları yapmalarının, bir yerlerde oturarak reaksiyonlarını dile getirmesinin en doğal bir hak olduğunu düşünüyorum. Fakat diğer yandan Cumartesi Anneleri'nin eyleminin bu saldırılar karşısında sürebilmesi için daha kitlesel, daha güçlü, daha dinamik bir karşı koyuşun gerekli olduğunu düşünüyorum.

Peki burada kendisine "aydınım" diyen veya öyle geçinen insanlara göre

düşmüyor mu?

OA: Bana aydınlar demeyin. Çünkü bu ülkede onurlu aydın sayısının çok az olduğunu düşünüyorum. Aydın kavramının lafta kaldığını, birtakım sayfalarda yazılıp, çizilerek tüketildiğini, işin hayata yansıyan boyutunda aydın dediğimiz insan sayısının hiç olmadığını, onların da bir elin parmaklarını geçmediğini görüyoruz.

Peki devlet bir yandan "gelin kayıpları beraber arayalım" demagogisini yapıyor, diğer yandan gözaltında, İzmir'de 31 Mart'tan itibaren haber alınamayan 4 devrimci gibi, kaybetmelerine devam ediyor. Sizce bu iki yüzlülük niye?

OA: Şimdi bu dört insan bizim bildiğimiz. Bunun dışında özellikle savaş bölgesinde yüzlerce insan kayıp. Şu an bile sizinle konuşurken İHD'de insanlar kayıp yakınları için hasıru yapıyorlar. Devletin "gelin kayıpları beraber arayalım"ı bir aldatmaca veya göz boyama aracı olarak kullandığını inanıyorum. Fakat kısa bir süre sonra o göz boyamanın bir işe yaramadığını görüp geri adım attılar.

Analara Çığlığı'nın susturulmak istenmesine ve devletin saldırısına yönelik düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Suavi: Bence Cumartesi Anneleri'nin duruşu ve kayıp meselesini bugüne taşımalarının kararlılıkları öncelikle çok insanca, çok

anlaşılır bir kararlılıktır ve mutlaka çözüm bulunması gereken bir ayıp olduğu konusunda hiçbir kuşku taşımıyoruz. Ancak devleti çok rahatsız eden şeylerin en başında geliyor. Bu duruş öyle bir noktaya geldi ki uluslararası alanda da destek gördüğü andan itibaren devletin itibar kaybettiği en önemli nokta oldu.

Zaten eylem saldırı gerekçesi olarak "devletin manevi şahsiyeti zedelenişi" öne sürülüyor.

Suavi: Tabii devletin şahsiyetini kimlerin temsil ettiğini herkes biliyor. Onların şahsiyet anlayışı bu noktada zaten çok net. Onun için biz şahsiyeti böyle algılamıyoruz. Bizim için şahsiyet bambaşka bir erdemdir. Onun için onların "şahsiyet"i sadece demagogiktir. Bence şahsiyetsizliğin adını şahsiyet koymaya çalışıyorlar. Bunu bir tarafa bırakırsak devletin burada yani Cumartesi alanında ciddi bir itibar kaybına uğradığı kesindir. Bu yenilgiyi, bu zaafiyeti gidermek yerine saldırarak, en aşağılık ve çağışı yöntemlerle çözüm beklediğimiz yerde kendi kendilerine polisçilik oynuyorlar. Gencecik polislerini yığıp, onlara Cumartesi Anneleri aracılığı ile pratik ders veriyorlar. İşte tam da burada görev bu militarist yığıncağa karşı demokrasi güçlerinin, yani muhalif olan her insanın, sevdiklerinin de bir gün kayıp listesine ekleneceği bilinci ile yan yana durması ile kotarılabileceği inanıyorum.

du. Eylemciler, kayıpların resimleriyle, gözetli kayıpların teşhir eden dövizleriyle alanda yerlerini aldılar.

Eylem gününün 12 Eylül gününe denk gelmesi nedeniyle 12 Eylül AFC'sine duyulan nefret dile getirilip, kayıpların hesabının sorulacağı belirtildi. Eylemde sık sık, "Kaybeden katleden Susurluk devleti", "Kayıpların hesabını sorduk soracağız", "Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganları bayırıldı.

11. Hafta: 31 Mart '98 tarihinden itibaren gözaltına alınan ve gözaltında kaybedilen 4 devrimci için yapılan oturma eyleminin 11. sinde HÖP'lüler yine kayıpların resimleriyle Konak Meydanı'ndaydılar.

19 Eylül Cumartesi günü Konak Hasan Tahsin anıtı önünde gerçekleştirilen eylemde sık sık "Gözaltında kayıp istemiyoruz", "Kayıplar bulunsun hesap sorulsun", "Kaybeden Katleden Susurluk devleti", "Bu ca şehitleri ölümsüzdür", "Devrimci tut-saklar onurumuzdur" sloganları atıldı.

HÖP adına yapılan açıklamada: "Hükümet açıklamalıdır, yerlerini siz biliyorsunuz, siz kaçırdınız, siz kaybettiniz. Neslihan Uslu'yu, Metin Andaç'ı, Hasan Aydoğan'ı, M. Ali Mandal'ı kimler gözaltına aldı, kimler aereye göndü, ne yaptı tek tek isim isim açıklanmalıdır" denildi.

Açıklamadan sonra yapılan 10 dakikalık oturma eyleminin ardından grup sessizce dağıldı.

12. Hafta: Çete devlet tarafından 31 Mart '98'de gözaltına alınan ve kaybedilen dört devrimci için yapılan oturma eyleminin 12. si 26 Eylül Cumartesi günü HÖP tarafın

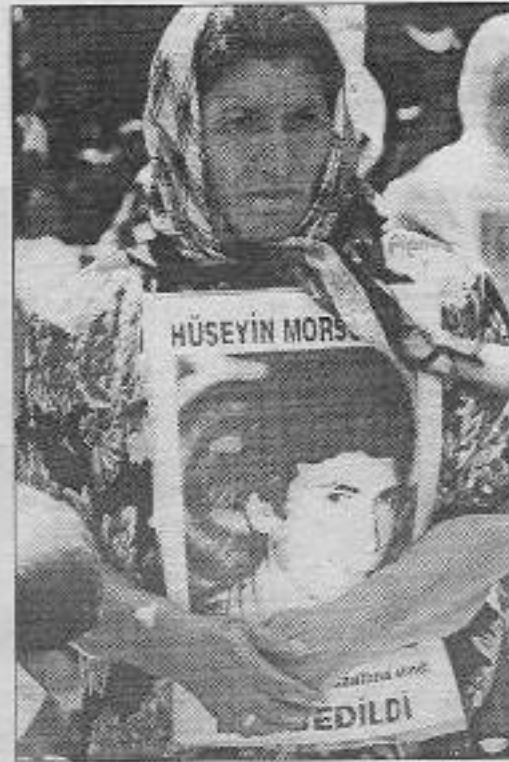
dan Konak Meydanı'nda gerçekleştirildi.

M. Ali Mandal'ın annesinin de katıldığı eylemde sık sık "Kaybeden katleden Susurluk devleti", "Kayıpların hesabını sorduk, soracağız", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz" sloganları atıldı.

HÖP adına yapılan açıklamada kayıpların sorumlusu kontr

gerilla ve İzmir Emniyeti olarak gösterildi. Vasfi Karakoç'un ölüm nedenine değinilerek Karakoç'un uygulanan işkenceleri protesto etmek için kendisini yakıtı ifade edilerek ilk defa 4 devrimciyi birden kaybedenin İzmir Emniyeti olduğuna dikkat çekildi. Kaybedenlerin MIT, JITEM, TMS ve bertürlü örgütlenmesiyle Susurluk devleti olduğu söylendi.

Açıklamanın ardından 10 dakikalık oturma eylemine geçilerek, eylem bitiminde tekrar "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Kayıpların hesabını sorduk, soracağız" sloganlarını atan eylemciler sessizce dağıldılar.

çekleştirdiği 16. oturma eylemine yoğun bir halk kitlesi katıldı. Yaklaşık birbuçuk saat süren eylemde Selma Aybal ve Süleyman Cihan tanıtılarak mücadeleleri anlatıldı. Yapılan basın açıklamasında ise faşist Türk devletinin Cumartesi Anneleri'ne yönelik azgınlardan saldırısı, gerillaya yardım ettiği gerekçeyle askerler tarafından tecavüze uğrayan ve intihar eden Fatma Ülkü, köyünden göçüp gelen 11 yaşındaki bir çocuğun ayakta kalmasını boyalı polisten para istediği için işkenceye maruz kalması ve gördüğü yoğun işkenceler sonucu bunalmaya giren ve bedenini tutuşturarak ölümsüzleşen Vasfi Karakoç'a yer verildi.

Ayrıca 5 Eylül'den beri süren devrimci tut-

LONDRA

Londra'nın Woodgreen semtinde her ayın 2. haftası gerçekleştirilen Cumartesi Anneleri'ne destek eylemini desteklemek amacıyla Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nun aldığı merkezi karar doğrultusunda birleşim güçlerinin katılımı sonucu eylem bir üst boyuta ulaştı. Yeni oluşturulan komitenin 19 Eylül Cumartesi günü ger-

sakların faşist Türk devletinin baskılarının uygulayıcısı olan DGM'leri boykot kararı alındı.

Türkçe ve İngilizce sloganların atıldığı, bildirilerin dağıtıldığı eylem şiirler, türküler ve halaylarla başarıyla bir şekilde sona erdi.

HER KAYIP BİR AĞAÇTA YEŞERECEK

Dünyanın tüm coğrafyalarında faşist diktatörler tarafından muhalif oldukları, güzel bir yaşam ve dünya istedikleri için yaşamdan koparılıp alınarak ve kaybedilenlerin unutulmaması ve her daim belleklerde kalmaları amacıyla, Uluslararası Af Örgütü tarafından Okmeydanı Piyalepaşa Bulvarı üzerinde bir kayıp ormanı oluşturuldu.

27 Eylül Pazar günü saat 10.30'da Taksim Atatürk Kültür Merkezi önünden otobüsle hareket eden Arjantinli, Şili, Uruguaylı, Cezayirli, Bosna Hersekli, Türkiyeli kayıp aileleri, insan hakları savunucuları ve aydınlar yarın saat sonra Piyalepaşa Bulvarı'na gektiler. Burada Af Örgütü'nün İstanbul Grubu Koordinatörü Özlem Dalkıran bir açıklama yaptı. Dalkıran açıklamasında dikilecek ağaçların öldüklerine inanmadıkları kayıplar adına soluk alıp vereceğini, bu ağaçlar sayesinde kayıp yakınlarının hiçbir zaman umutlarını yitirmeyeceğini belirtti. Açıklamanın ardından Arjantin Plaza De Mayo Annelerini temsilen Rosa Nair Amuzdo, Cezayirli kayıp annesi Nessera Tutour ve Hasan Ocak'ın annesi Emine Ocak birer konuşma yaparak diktatörlüklerin her yerde aynı politikayı hayata geçirerek muhalif insanları yok ettiklerini, fakat tüm dünyada yankı bulan anaların çığlığını hiçbir zaman yokedemeyeceklerini belirttiler. Konuşmaların ardından tüm dünya kayıplarını temsilen isim yazılı 100 ağaç filizlenmek üzere toprağa dikildi.

DHKP-C'DEN DERSİM'DE PUSU, İSTANBUL'DA LAVLI SALDIRI

Haber Merkezi: İzmir'de gözaltına alınan ve 31 Mart'tan bu yana kendilerinden haber alınmayan Neslihan Uslu, Hasan Aydoğan, Metin Andaç ve M. Ali Mandal için DHKP-C tarafından bir dizi eylemlilikler gerçekleştirildi.

Kayıplar için ilk eylem 15 Eylül Salı günü Dersim'in Hozat ilçesi ile Elazığ yolunda yapıldı. Yolun Hıdırdamı Kalhankoz arasındaki keskin bir virajın DHKP-C'ye bağlı bir gerilla birliği tarafından mayınlanarak pusu atıldığı öğrenildi. Aynı gün saat 17.30 sularında Hozat'tan Pertek yönüne giden çevik kuvvete ait iki panzerin yoldaki mayınlı pusuyu son anda farketmesi sonucu, panzerin gözetleme kulesindeki polisin panik halinde kendisini kuleden aşağı atışını, bu durumu gören ikinci panzerin ise virajı alamayıp uçuruma yuvarlandığı öğrenildi. Pusu eyleminin TRT 1 ve bazı ajanslar tarafından trafik kazası olarak verilmesi üzerine 19 Eylül 1998 tarihinde Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Basın Bürosu tarafından bir açıklama yapıldı. Açıklamada "Kendi araştırmalarımız sonucu Halil Gül adlı çevik kuvvet polisinin öldüğünü, üç polisin de Elazığ Devlet Hastanesi'ne ağır yaralı olarak kaldırıldığını ve bir panzerin kullanılmaz hale geldiğini keşinleştirdik. Ajansların ve TRT 1'in haberi tamamen yalan olup

eylemi gizlemeye yöneliktir. Düşmanın kaybı ise bir değil, muhtemelen üç ölü ve dört yaralıdır" denildi.

Öte yandan ise Fatih İlçe Emniyet Müdürlüğü ile Aksaray Polis Karakolu'nun bulunduğu 7 katlı binaya 19 Eylül Cumartesi günü saat 13.00 sularında DHKP-C militanları tarafından lavlı saldırı düzenlendi.

Aksaray Mustafa Kemal Caddesi'nde bulunan Fatih İlçe Emniyet Müdürlüğü ile Aksaray Polis Karakolu'nun karşısında bulunan Yılmaz Han'ın birinci katında bulunan boş daireden düzenlenen lavlı saldırı sonucu müdüriyet binasının ilk 4 katında hafif hasar meydana geldi.

Yapılan saldırının hemen ardından olayın gerçekleştiği yerde ve çevresinde birçok insan "şüpheli" oldukları gerekçesiyle gözaltına alındı. Saldırıdan sonra Emniyet Müdürlüğü tarafından hedef gösterilen ve medyada da yer alan Ayhan Özgül'ün eylemi gerçekleştirdiği haberi aynı gün DHKP-C Basın Bürosu tarafından yalanlandı. Yapılan açıklamada: "Devrimci yaratıcılıklar karşısında çaretsiz kalan Susurluk polisi aletacele 1. Ayhan Özgül'ü eylemin faili olarak açıklamıştır. Bu açıklama polisin prestijini kurtarmaya ve aynı zamanda halkı yanıltmaya yönelik bir hiledir" denildi.

Musa Anter ve Basın Şehitleri ödülleri dağıtıldı

Halkın Günlüğü/İstanbul: Bu yıl Ülkede Gündem Gazetesi tarafından altıncısı düzenlenen "Musa Anter ve Basın Şehitleri Gazetecilik Ödülleri '98" ödül töreni, 20 Eylül Pazar günü saat 19-00'da Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde ödül sahiplerine ödülleri verilmesiyle yapıldı.

Ülkede Gündem Gazetesi'nin düzenlediği ödül törenine basın şehitleri adına 1 dakikalık saygı duruşuyla başlandı. Şair Suna Aras ve Kawa Nemir'in sunuculuğunu yaptığı ödül töreninde açılış konuşmasını Ülkede Gündem Gazetesi Genel Yayın Koordinatörü Yurdusev Özsekmenler yaptı. Özsekmenler, bu ödül töreninin "özgür basın" geleneği açısından önem taşıdığını, çünkü bu ödüllerin katliamlara, baskılara, yasaklara ve sansürlere rağmen sürdürüldüğünü, Musa Anter'in Kürt humanizminin ve barışın temsilcisi, halkına ve vatanına bağlı bir kültür gerillası olduğunu, ömrünün büyük bir kısmını cezaevinde geçirdiğini ve devlet teleri tarafından katledildiğini belirterek, "Ülkede Gündem gazetesi çalışanları ola-

rak bu bayrağın yere düşmeyeceği konusunda bir kez daha söz veriyoruz" diyerek sözlerini bitirdi.

"Özgür basın geleneğimiz" konulu sinevizyon gösterimi sonrasında Mezopotamya Kültür Merkezi müzik gruplarından Koma Amed kısa bir müzik dinletisi sundu. Müzik

dinletisinin ardından ödül törenine geçildi. Özel Onur ödülleri bu sene HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak ile İHD Genel Başkanı Akın Birdal'a verildi. Bozlak ile Birdal'ın ödül törenine gelememelerinden dolayı yerlerine, ödülleri HADEP Genel Başkanı Bahattin Günel ile Akın Birdal-

ın kızı Evren Birdal aldı.

Haber dalındaki ödül dağılımında seçici kurulun değerlendirmeleri sonucunda birinci ve üçüncü çıkarken, ikinciliği "Susurluk'ta şok gelişme/Yeşil'in telefonu Tuğgeneral Veli Küçük adına kayıtlı" başlıklı haberiyle UBA'dan Ahmet Ergen aldı. Fotoğraf dalında birinciliği, Kamu emekçilerinin Ankara Kızılay Meydanı'ndaki olaylı mitingini konu alan "Suyun söndüremediği ateş; Öfke" adlı fotoğrafıyla Turkish Daily News gazetesinden Selahattin Sönmez, ikincilik ödülünü koy yakmaları ve göçü anlatan "Gidenlerin ardından" adlı fotoğrafıyla Ali İhtiyar, üçüncülüğü ise Çınartesi Annelerinin oturma eylemini konu alan "Umuda Kurşun İşlemez" adlı fotoğrafıyla gazetemiz muhabiri Mecit Kabakçı aldı. Karikatür dalında birinciliği "Sınıfsal barış" adlı eseriyle Behiç Yalçın Ayrancıoğlu, ikinciliği "Yakın takip" adlı çalışmasıyla Hicabi Demirci, üçüncülüğü "Barış" adlı çalışmasıyla Mustafa Yıldız aldı. Gece ödülleri verilmesinin ardından yapılan kokteyl ile sona erdi.

ADLİYE'DE POLİS TERÖRÜ

Halkın Günlüğü/İstanbul: Kağıthane Seyrantepe Ülkü Ocakı önünde 4 Mayıs Pazarı günü akşamı HADEPİ Bilal Vural ve Hakim Atik'e silahla saldırıp öldüren ülkücü faşistlerin yargılandığı davanın ikinci duruşması 16 Eylül Çarşamba günü İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Aleni olarak yapılan duruşmaya izleyici olarak katılmak isteyen Vural ve Atik ailelerine polis saldırarak, engel oldu. Baba Yusuf Vural'ın, polis tarafından hakaret edilip, tartaklanması üzerine olaya müdahale etmek isteyen anne Gülümser ve kızı Duriye Vural tekme-tokak saldırıya maruz kaldılar. Vural ve Atik aileleri ile birlikte duruşmayı izlemek üzere gelen Oktay Aşan da bu saldırılardan nasibini alarak gözaltına alınarak, adliye karakoluna götürüldüler.

Müdahillerin gözaltına alınmasından sonra başlayan duruşmaya, tutuklu sanıklardan Murat Çap, Doğan Çakmak ile Avukat Fatma Karakaş ve sanık vekili Uğur Tunçer katıldılar.

Duruşmada ilk olarak Avukat Fatma Karakaş söz aldı. Karakaş, geçen duruşmada verdikleri vekaletnamede öldürülen Bilal Vural ve Hakim Atik'in babaları Yusuf Vural ile Celal Atik'in duruşmalara müdahil olarak katılma istemlerinin belirtildiğini, ancak bunun karara bağlanmadığını söyledi. Bunun üzerine mahkeme heyeti, Celal Atik ile Yusuf Vural'ın suçtan zarar görmeye olasıkları bulunduğundan davaya müdahil olarak katılmalarına, Av. Fatma Karakaş'ın her iki müdahil vekili olarak duruşmaya kabul edilmesine karar verdi.

Öldürülen Bilal Vural ve o sırada yanında bulunan Refik Turuman ile işyerinden çık-

tıktan sonra sanıkların saldırısına uğrayanların arasında yer alan Suna Yakışan duruşmada tanık sıfatıyla verdiği ifadede, sanıkları teşhis etti. Yakışan, olay günü öldürülen Bilal Vural ve Refik Turuman ile eve gittiklerini belirterek, "Yoldan geçerken orada bulunan ufuk bir kulübeden sanık Doğan Çakmak çıktı. Kendisi yanıma gelerek, Refik Turuman'ın yüzüne yumruk attı. Bunun üzerine Refik bana ilerideki kahvede bulunan amcasının oğlu Adil Atik'i çağırmasını söyledi. Refik ile Bilal orada kaldılar. Ben Hakim Atik'i tanııyordum. Anlatmışım yumruklama olayı olduğu sırada Hakim Atik orada yoktu. Kahveye gittim, Adil Atik'i çağırdım. Olay yerine yaklaştığımda silah sesleri duydum. Murat Çap'ın elinde pompalı av tüfeği gördüm. Diğer sanığın elinde de tabanca vardı. Hakim Atik'in vurulma anını görmedim" dedi. Yakışan, hakimnin savcılıkta ve poliste verdiği ifadeleri hatırlatması üzerine, "Sanıkların hiçbir şekilde Refik ve Bilal'a lafla satıştıklarını duymadım. Birden saldırıldılar. Polisteki ve savcılıktaki ifadelerin doğru değildir" şeklinde konuştu.

Otopsi raporlarının okunmasından sonra Avukat Fatma Karakaş söz alarak raporların ayrıntılı olmadığını belirterek, olayda bir tabanca ve bir pompalı tüfeğin kullanıldığını söyleyip, bunun otopsi raporlarına geçmesi istedi.

Mahkeme heyeti, otopsi raporlarının yenilenmesine ve sanıkların tutukluluk hallerinin devamına karar vererek, duruşmayı ileri bir tarihe erteledi.

Gözaltına alınan Yusuf, Gülümser, Duriye Vural ile Oktay Aşan 2 saat karakolda tutulduktan sonra serbest bırakıldılar.

OKMEYDANI'NDA FAŞİST PROVAKASYON

Halkın Günlüğü/İstanbul: Hakim sınıflar içinde bulundukları siyasi-ekonomik krizi devrimci, demokrat, yurtsever halka maletmeye devam ediyorlar. Kendi güdülerinde barındırdıkları sivil faşist yapılanmaları devrimci, demokrat, yurtsever insanların katledilmesi yönünde kullanmaya her geçen gün hız vermekteler. Bu faşist saldırıların en son örneği Okmeydanı Piyalepaşa Caddesi Şark Sokak'ta oturan halka karşı gerçekleştirildi.

20 Eylül Pazar günü bir grup polis destekli sivil faşist, Taksim'de konvoy oluşturarak Kazakistan başkanı Aliyev aleyhtarı sloganlar eşliğinde saat 16.00 sularında Okmeydanı Piyalepaşa Caddesi Şark Sokak'ta oturan esnaf ve halka saldırdı. Faşistlerin bu saldırısına anında toparlanan halk cevap vererek faşistleri kovalamaya başladı. Faşistlerin kaçış noktasından gelen polis, faşistleri çember içine aldıktan sonra olay yerinden kendi denetimlerinde uzaklaştı.

Faşist saldırıda soy ismini öğrenemediğimiz Hikmet adlı kişi ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Aynı şekilde sağa sola rastgele ateş açan faşistler çevrede birçok arabanın ve evlerin camlarının kırılmasına yol açtılar.

Saldırıdan sonra bir araya gelen aralarında okurlarımızın da bulunduğu yaklaşık 300 kişi, saldırıyı Okmeydanı halkına duyurmak ve protesto etmek amacıyla saldırı yerinden yürüyüşe geçti. Kitle bu

yürüyüş esnasında sık sık durarak Okmeydanı halkına çağrı yaparak gerçekleştiren saldırıya karşı herkesin dayanışması gerektiğini belirtti.

Yürüyüş esnasında kitle sık sık, "Halkız, haklıyız kazanacağız", "Sokağa eyleme özgürleşmeye", "Faşizme karşı omuz omuza", "Çatlı'nın itleri yıldıramaz bizleri", "Okmeydanı faşizme mezar olacak", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız" sloganlarını attı.

Yürüyüşün ardından tekrar saldırının olduğu noktaya gelen kitle polisin yoğun olarak almış olduğu güvenlik önlemleri altında Okmeydanı halkına yapılan bu faşist saldırıya protesto etti. Ayrıca kitle, saldırganların kaçtıkları yünden polisin geldiğini ve bu vesileyle polislerin saldırganları koruma altına alarak uzaklaştığını, gerçekleştirilen saldırının polis denetimli olduğunu ve hiç kimseye (polislere) hesap vermek zorunda olmadıklarını, gerekenleri ise kendi bildikleri yöntemle yapacaklarını açıkladı. Ardından Okmeydanı esnafı ve halkına bundan sonra bu tür saldırılar karşısında beraber olma çağrısı yapılarak eylem sona erdirildi.

Kildenin dağılmasının ardından olay yerinde tahliyata uğramış araçları kontrol eden emniyet yetkililerinden Beyoğlu İlçe Emniyet Müdürü, saldırıda zarar görenlerin zararlarını karşılayacağını belirterek saldırının kimlerin emriyle gerçekleştirildiğini adeta itiraf etmiş oldu.

Kartal SSK'da Sürgün

Halkın Günlüğü/Kartal: Anti-demokratik uygulamaların sahibi olan Türk devleti bütün kurum ve kuruluşlarını (özel olarak çalışanlarını) kendi ideolojik hizmetine katmak için bu kurumlarda kendi sınıfsal özelliklerini taşıyan ve usak nitelikli unsurları yönetime getiriyor. Bu kurumların başına getirilen usak yöneticiler sınıfsal özellikleri doğrultusunda, kuruma sisteme karşı olan muhalif kim varsa yaptıkları uygulamalar ile muhalif insanları bu kurumlarda barındırmaz hale getiriyorlar. Bu uygulamalar değişik taktiklerle "sürgün, işten çıkarma ve hak gasplarıyla" gündeme getiriliyor.

İşte bu uygulamaların bir örneğinde 55. Hükümet ortağı DSP'nin yandaşı olan **Vesile Vehpi Öngör** tarafından gerçekleştirilmek isteniyor. DSP tarafından Kartal SSK Hastanesi'ne atanan Vesile Vehpi Öngör göreve gelir gelmez hastanede görev yapan emekçileri sisteme karşı oldukları gerekçesiyle tek tek sürgün etmeye başladı. Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) üyesi sağlık emekçileri, Kartal SSK Hastanesi'nde çalışan 4 arkadaşlarının Başhe-

kim Vesile Vehpi Öngör tarafından sürgün edilmesini kitlesel basın açıklaması ile protesto ettiler.

17 Eylül Perşembe günü, saat 12:30'da Kartal SSK Hastanesi önünde bir araya gelen 200'ü aşkın SES üyesi emekçiler bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Hasta yakınlarının da katıldığı eylemde basın açıklamasını SES Genel Merkez yöneticisi

Veli Büyüksahin yaptı.

Yapılan açıklamada, "9 yıldır insanca bir yaşam, özgür ve demokratik bir Türkiye mücadelesi sürdürmekteyiz. Kötü yaşam koşullarını değiştirmek amacıyla örgütlenen kamu emekçilerinin mücadelesi zaman zaman yönetenler tarafından görmezden gelinmiş ya da baskı, sürgün ve cezalarla susturulmaya çalışılmıştır.

silmiştir.

12 Mart 1998 tarihinde konfederasyonumuz KESK'in öncülüğünde yapılan 'Grevsiz toplu sözleşmesiz sahte sendika yasasına hayır' eylemine katılan SES üye ve temsilcilerinden 4 kişi, başka yerlere sürgün edilmiştir. **Türkan Yavuz**, SSK Samatya Hastanesi'ne; **Atiye Kozan**, SSK Okmeydanı Hastanesi'ne; **Hüseyin Sönmez**, SSK Süreyyapaşa Hastanesi'ne ve **Musa Alasan** SSK Göztepe Hastanesi'ne sürgün edilmiştir.

Başhekim'in temsilci ve üyelerimize yönelik baskıları gün geçtikçe artmaktadır. Biz bu çabaları örgütlü mücadeleimizle boşa çıkaracağız" denildi.

Basın açıklamasına katılan KESK MYK üyesi **Hatice Pehlivanoglu** ise bunun bir siyasi oyun ve ilerici işçileri yıldıma politikasının bir ürünü olduğunu, bu oyunları örgütlü mücadele ile boşa çıkartacaklarını belirtti. Sağlık emekçileri basın açıklaması esnasında sık sık, "Susma, sustukça sıra sana gelecek", "Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız", "Hastaneler halkındır, halkın kalacak" sloganlarını atarak tepkilerini dile getirdiler ●

BU DA SENDİKA İHANETİ

Halkın Günlüğü/Kartal: İstanbul Pendik'te bulunan **Plastaş Fabrikası**'nda, çalışma koşullarının düzeltilmesini istedikleri için işten atılan işçilerin direnişi sürüyor.

18 Eylül Cuma günü Petrol-İş Genel Merkezi'nde basın açıklaması yapmak isteyen direnişçi işçiler sendika binasına alınmadılar. 14 Eylül Pazartesi günü de Petrol-İş Sendikası Kartal Şube Başkanı ve yöneticilerinin saldırısına uğradıklarını hatırlatan işçiler, Petrol-İş yöneticilerini patron işbirlikçiliğinden vazgeçmeye çağırıldılar.

Binaya alınmadıkları için basın açıklamasını dışarda yapmak zorunda kalan **Mükremin Fidan** ve açık grevi direnişçisi **Suray Ekinci**, Petrol-İş Kartal Şube Başkanı **Kemal Akbaş**'ın patronlarla işbirliği yaparak sınıfsal bilinçli işçileri işten attığını söylediler. Kemal Akbaş'ın daha önce de Benkiser Fabrikası'nda öncü işçileri benzer yöntemle attığını belirten işçiler kendilerinin çalışma koşullarına sessiz kalmadıkları için hedef seçildiklerini söylediler.

Plastaş Fabrikası'nda sık sık iş kazaları olduğunu ve çok sayıda arkadaşlarının sakatlandığını belirten işçiler, en son **Erhan Özen** isimli arkadaşlarının makinaya kapılarak öldüğünü, iş kazalarına karşı önlem alınmadığını; sendikamın bu duruma göz yumduğunu belirterek, sendikacıları patron işbirliğinden ve sınıfa ihanet etmekten vazgeçmeye çağırıldılar.

Yaklaşan sendika seçimleri öncesi Kemal

Akbaş ve yönetici **Musa Altınbaş**'ın, bilinçli işçileri uzaklaştırarak koltuklarını garantiye almaya çalıştıklarını söyleyen ve işyeri temsilcilerinden kendilerine sahip çıkmalarını isteyen Ekinci ve Fidan, yaşadıklarının tüm işçi sınıfının yaşadığı sorunlar olduğunu, patron-polis-sendikacı işbirliğiyle saldırıya uğradıklarını belirterek, kendilerini ziyarete gelen duyarlı işçilerin de baskıya maruz kaldıklarını ve gözaltına alındıklarını açıkladılar.

Açıklama tüm duyarlı çevrelere ve ilerici işçilere yapılan birleşme ve dayanışma çağrısıyla son buldu.

Bilindiği gibi Plastaş'tan, çalışma koşulları, sefalet ücreti ve iş cinayetlerine karşı çıkan **Suray Ekinci**, **Mükremin Fidan** ve başka bir işçi 7 Eylül Pazartesi günü işten atılmıştı. İşçilerden **Suray Ekinci**'nin 7 Eylül'den beri başladığı süresiz açlık grevi devam ederken, **Mükremin Fidan**'ın da işyeri önündeki oturma eylemi sürüyor. Defalarca polis saldırısına uğrayan ve gözaltına alınan işçilerin 15 Eylül'de Kartal Petrol-İş Şubesi'nde yapmak istedikleri basın açıklaması şube yöneticilerince engellenmiş ve işçiler tartaklanarak dışarı çıkarılmıştı.

İşçi sınıfı ve emekçi halklara karşı egemen sınıfın saldırılarının aralıksız sürdüğü bu süreçte tüm duyarlı işçi ve emekçilerin sarı sendika ağalarına ve ihanetçilere karşı işçi sınıfının kızıl tokatını indireceği günlerin çok yakın olduğunu ve tam da bu süreçte sınıf dayanışmasının bir zorunluluk olarak durduğunu belirtiyoruz ●

KESK'TEN UYARI EYLEMİ

Halkın Günlüğü/İstanbul: KESK üyesi kamu emekçileri Ekim'de yapılacak bildirilen %10'luk zammı ve TBMM gündemine gelecek olan personel yasa-sının 125. Maddesi'ndeki değişiklikleri protesto etmek için, 26 Eylül Cumartesi günü saat 13:00'da 300'e yakın katılımla Beyazıt Meydanı'nda oturarak basın açıklaması yaptılar.

Polisin yoğun güvenlik altına aldığı Beyazıt Meydanı'nda bir araya gelen kamu emekçileri ile daha önceden belirlenen eylem programını (Beyazıt Meydanı'ndan yürünerek Sultanahmet'te basın açıklaması yapılması) engelleyen polis ile kısa süren bir tartışma yaşandı. Polisin eylemin yasal olmadığını ve kitlenin derhal dağılmasını istemesine ilk etapta direnen temsilciler, daha sonra bir araya gelerek eylemin Beyazıt Meydanı'nda bir basın açıklamasıyla sınırlanmasına karar vererek basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasını KESK Şubeler Platformu dönem sözcüsü **Vedat Odabaşı** yaptı. Basın açıklamasında iş güvencelerini ortadan kaldıran "Devlet Memurları Kanununun" 125. Maddesi'nin iptal edilmesini, bugüne kadar meşru mücadelelerinin sonucunda işle-tilmeyen bu yasanın, daha da ağırlaştırılarak işletilmek istenmesi ile birlikte, Ekim ayında öngörülen %10 zamlı ka-

mu emekçileri ile alay edildiği belirtilerek, "Kötüleşen koşullarını dayatmayı hedefleyen, devlet memuru yasasının 350.000'e düşürülmesini öngören; "Kamu Personel Refahı Değişikliği"nin geri alınması ve çalışma-yşam koşullarımızın toplu sözleşme ile belirlenmesi ve grev hakkımızın sağlanması için eylemlerimizi sürdüreceğiz" denildi.

Açıklamanın ardından söz alan KESK Genel Sekreteri **Sevil Erol**, kamu emekçilerinin yapılması planlanan Sultanahmet'e yürünmesi eylemini engelleyen polisleri sert bir dille eleştirerek, "Saldırıların devam etmesi halinde eylemlerimize devam edeceğiz ve bu ilk uyarımızdır" dedi.

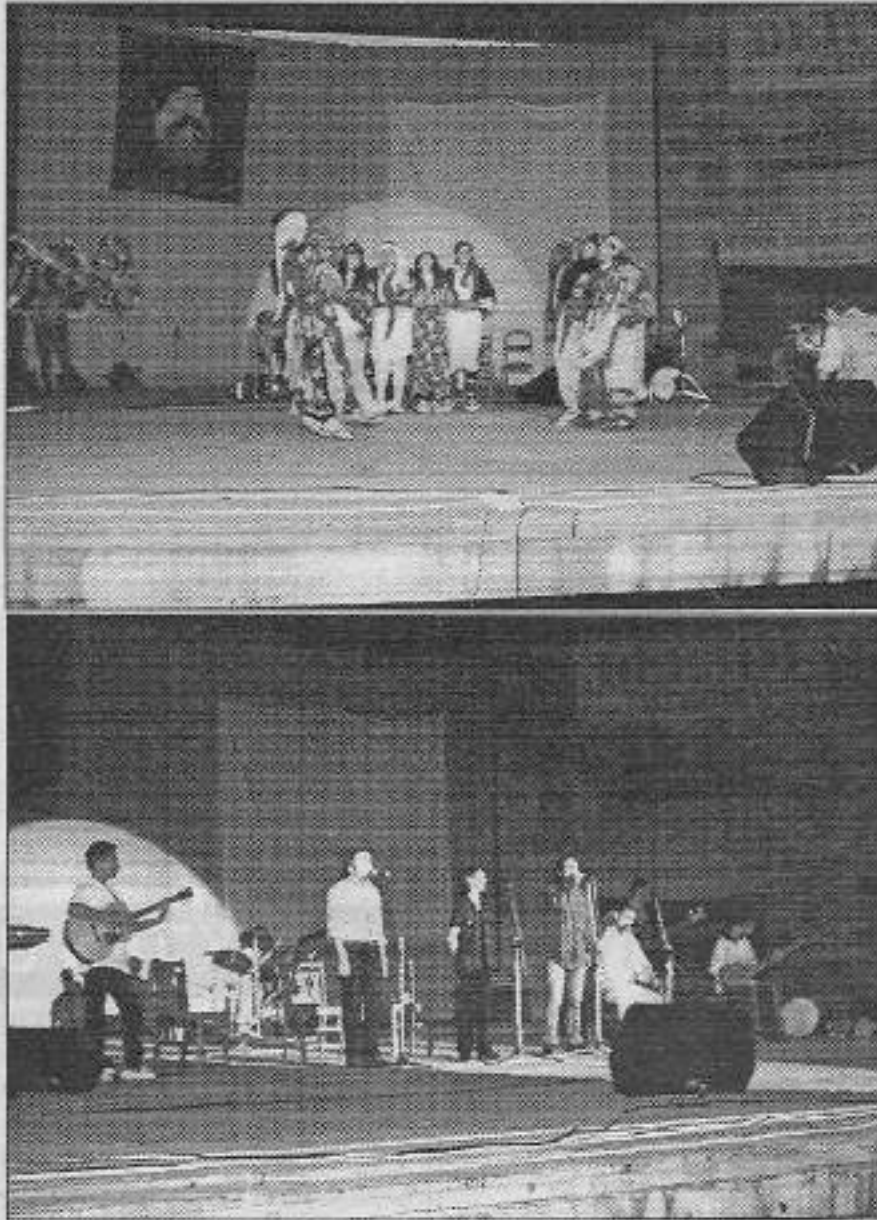
KESK'e bağlı sendikaların pankartlarının ve dövizlerinin yoğun olarak açıldığı Beyazıt Meydanı'nda kitlesel eylem boyunca sık sık, "Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız", "Çetelere kıyak, emekçiye dayak, bu abluka dağılacak", "Söz, yetki, karar çalışanlara", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Sadaka değil toplu sözleşme", "Direniş var yılmıyacak yok" sloganlarını haykırarak aynı gün Galatasaray Lisesi önünde polisler tarafından saldırıya uğrayan Cumartesi Annelerini destekleyen, "Anaların öfkesi katilleri Bogacak" sloganını haykırdılar ●

Dersim şöleni coşkulu geçti

Halkın Günü/İstanbul: Tunceli Kültür Ve Dayanışma Derneği'nin düzenlediği "Tuncelililer Halk Şöleni" binlerin katılımı ile oldukça coşkulu geçti. 19 Eylül Cumartesi günü yaklaşık dört bin civarında kişinin katılımı ile Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda gerçekleştirilen halk şöleni, "Dersim'de gıda ambargosu ve abluka kaldırılmalı", "Köylere geri dönüş sağlansın", "Orman yakmalara son verilsin", "Dersim Dergisi" yazılı pankartların yanı sıra '38 Dersim İsyanı'nın önderi Seyit Rıza'nın büyük bir posterinin gölgesinde devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından açılış konuşmasını Tunceli Kültür Ve Dayanışma Derneği Başkanı Selman Yeşilgöz yaptı. Yeşilgöz konuşmasında çetelerin kontregerillalara yeşil, kırmızı pasaport verdiğini ve her hakkı tanıdıklarını ancak kendilerinin gelindiğinde ise doğdukları topraklarına bile giremediklerini, açlığın yoksulluğun diz boyu, anti-demokratik uygulamaların had safhaya ulaştığı ülkede Cumhuriyetin 75. yılını şaşaalı kutlamalarının halkı uyutmak amaçlı olduğunu vurgulayarak artık kamuoyunun bu palavralara inanmadığını ve gerçekleri çok iyi bildiklerini söyledi.

Yeşilgöz'ün konuşmasının ardından sahneye ilk olarak sanatçı Vedat Baran, ardından da Mehmet Durna çıktı. Durna'nın ardından, Tuncelililer Derneği Folklor Ekibi yöresel kıyafetleri ile halk oyunlarını sergiledi. Folklor ekibinden sonra Grup Munzur sahnedeki yerini aldı. Grup Munzur zaza parça Sonu'yla açılış yaparak, 17 Eylül 1991 tarihinde Karadeniz'de şehit düşen ve "Bir Dersim Yetmez Hedef Bin Dersim" şiarının sahibi komünist önder Baba Erdoğan anısına Ba-

ba'nın Türküsünü kitle eşliğinde söyledi. Dağlarda semaha duran gerillalar için Wore Vorena ve Proletarya Partisi'nin Başkomuta-

nı Komünist Önder İbrahim Kaypakka-ya anısına söylenen İbrahim Yoldaş parçasında ise kitlenin tamamı ayakta sıklmış

yumraklarıyla Grup Munzur'a eşlik etti. Grup Munzur'un sahnede olduğu süreç ve gecenin tamamı esnasında kitle, "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakka", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Dersim, Tokat, Erzincan Savaşıyor Partizan", "İbo Yaşıyor TİKKO Savaşıyor", "Yaşasın Partimiz TKP(ML)", "Marks, Lenin, Mao Önderimiz İbo, Savaşıyor TİKKO" sloganlarını haykırdı.

Grup Munzur'un ardından programa Tunceli Kültür Ve Dayanışma Derneği'nin oluşturduğu Tunceli İlini İzleme Heyeti'nin İstanbul'dan hareket etmesi ve Tunceli il sınırında jandarma tarafından durdurulup geri gönderilmesinin yer aldığı 20 dakika süren sinevizyon gösterimi yapıldı. Bu esnada kitle hep bir ağızdan "Dersim'in hesabını soracağız" sloganını haykırdı. Astura Seidi Tiyatro grubunun sergilediği "Dersim'deki göçü önlemek" adlı oyunun ardından sahneye Nilüfer Akbal çıktı. Akbal'ın kendine has tarzıyla söylediği türküler beğeniyle dinlendi. Akbal'ın ardından MKM'de çalışmalarını sürdüren Koma Agire Jıyan sahneye çıktı. Grup söylediği kürçe ezgilerle kitlenin varolan coşkusu arttı.

Agire Jıyan'ın ardından sahneye Metin-Kemal Kahraman çıktı. Daha sonra son sanatçı olarak sahneye çıkan Ferhat Tunç parçalarını söylemekteyken Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nun elektrikleri kesildi. Elektriklerin kesilmesini yuhalayan kitle, "Kahrolsun faşizm" sloganını atarak salonu terk etti.

Ayrıca gecenin açılışından kapanışına kadar kitlenin beğenisiyle, belirli aralıklarla sahneye çıkan şair Mehmet Çetin Dersimli şairlerin ve kendisinin yazmış olduğu şiirleri okudu.

YILMAZ GÜNEY LONDRA'DA ANILDI

Halkın Günü/Londra: Ölümsüzlüğünün 14. yıldönümü dolayısıyla devrimci sanatçı Yılmaz Güney Londra'da 20 Eylül Pazar günü Yüz Çiçek Açın Kültür Merkezi tarafından düzenlenen ve 800'ü aşkın bir kitlenin katıldığı geceyle anıldı. Gece, Yılmaz Güney'in devrimci sanata ve siyasete bakışı, O'nun devrim mücadelesinde üzerine düşen payı yapmadaki titizliği (gerek filmlerinde, gerekse yaşamında) sinevizyon gösterimi ve okunan kendi sözleri ile dile getirildi.

Gece tertip komitesinin yaptığı konuşmada da devrimci sanatçı Yılmaz Güney'in sömürüye ve zulme karşı yaşamı boyunca hep mücadele vermesi ve 71 devrimci çıkışla biten Yılmaz Güney'in 12 Eylül AFC'si tarafından Selimiye Cezaevi'ne konularak durdurulmak istenmesine ve O'nun buna "Asıl hapishane insanın kafasında yarattığı hapishanedir. Kafam hapis değil onu kimse durduramaz" sözleri ile yanıt vermesine değinilerek, O'nun hedefinin tüm ulusların hak eşitliği, işçi, emekçi ve ezilen halkların birliğinin gerçekleştirilmesi ve Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un ışık yolunda

dünyanın değiştirilmesi ve bunun için Çin'de gerçekleşen Demokratik Halk Devrimi'nden sonra durmaksızın sosyalizme geçilmesi, sınıfsız topluma karışık yürünmesi mücadelesinde gelişen olayların Yılmaz Güney'i Kaypakka güzergahının komünist niteliğini görmeye götürdüğü anlatıldı.

Gece de ayrıca Devrimci Birleşik Güçler Platformu adına yapılan konuşmada ise oluşturulan bu platformun devrim açısından bir ihtiyaç olduğu ve bu platform bildirgesinde ifade edilen anlayışların ete-kemiğe büründürülmesi önemi vurgu yapıldı. Bu eylem birliğinin Türk ve Kürt ulusundan ve çeşitli milliyetlerden ezilen işçi ve emekçi halkların birlikte kavga verme isteğinin karşılığı olduğu anlatıldı.

Geceye katılan sanatçılar Ali Haydar ve Seyfettin Çeki kitleye coşkuyla saatler yaşattılar. Yüz Çiçek Açın Kültür Merkezi Halk oyunları ekibinin gösterisi de kitle tarafından ilgiyle izlendi. Sanatçı Ferhat Tunç'un sahne almasıyla coşku doruklara çıktı. Kitle sanatçının parçalarına eşlik ederek devrimci marşları ve türkileri hep birlikte haykırdı. Gece devrim andı içilerek sona erdirildi.

GÖKTEPE DAVASI'NDA GIYABI TUTUKLAMA

Haber Merkezi: Ümraniye Esir Kampı'nda faşist devletin kolluk güçleri tarafından katledilen DHKP-C esir savaşçıların Alibeyköy'de düzenlenen cenazesine görevli giden ve daha sonra gözaltına alınıp, Eyüp Kapalı Spor Salonu'nda dövülerek öldürülen Evrensel Gazetesi muhabiri Metin Göktepe'nin katillerinin yargılandığı davaya Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi.

17 Eylül Perşembe günü görülen davada tutuklu polisler Emniyet Amiri Seydi Battal Köse, Şuayip Mutluer, Saffet Hızarcı, Fedai Korkmaz, Metin Kuşat hazır bulunurken, Metin Göktepe'nin yakınları ve Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Nail Güreli de izleyici olarak katıldılar.

Duruşmada, heyetteki değişiklik nedeniyle ilk önce zabıtlar okundu ardından İstanbul Valiliği'nden tutuksuz sanıkların adreslerinin tesbitine ilişkin yazının geldiği belirtildi. Duruşmada dinlenen tanıklardan İlhan Uçar, gözaltına alınıp Eyüp Kapalı Spor Salonu'na götürülürken, kafasına mont geçirildiği için çevreyi iyi göremediğini söyleyerek, "Fakat salonda bazı kişilerin gazeteciyi buraya getirin dedini duydum. Bir süre sonra Metin Göktepe'nin cesedini yerde gördüm." dedi. Diğer sanık Hür Yenidünya ise spor salonuna götürüldüğünü fakat Metin Göktepe'yi görmediğini söyledi.

Mahkeme heyeti, Yargıtay'ın bozma kararı uyarınca, halen Bilecik'te askerlik yapan tutuksuz sanık Murat Polat'ın giyaben tutuklanmasına ve kararın vicahiye çevrilmesi için ilgili birimlere yazı yazılmasına karar verdi. Bir üye bu karara karşı çıkarken, diğer tutuksuz sanıkların tutuklanması yolundaki istem reddedildi. Duruşma delillerinin incelenmesi ve dosyadaki eksiklerin giderilmesi için 15 Ekim'e ertelendi.

Sendika ağaları ihanette sınır tanımıyorlar

Metal sektöründe yaklaşık yüziki bin işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme süreci, 17 Eylül Perşembe günü Türk Metal Sendikası'nın MESS (Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası) ile imzaladığı sözleşmeyle "bitirildi."

Ancak bu bitiş yeni bir sürecinde başlangıcına vesile oldu. Dönemi kazasız-belasız atlattığını zanneden sendika ağaları kısa bir süre sonra fena halde yanıldıklarını gördüler. Yani evdeki hesap çarşıya uymamıştı. Çünkü bu defa işler beledikleri gibi gitmemişti. Sessiz boyun eğiş yerini yükselen itirazlara bırakmıştı. Onbinlerce işçi imzalanan sözleşmeye oldukça etkili ve kapsamlı bir tepkiyle cevap verdi. Sarı sendikal anlayışın bile gerisinde bir tuma sahip Türk Metal Sendikası beklediği bir durumla başbaşa kaldı. Onbinlerce işçi doğru ve yerinde bir tespitle sendikayı ihanetle damgaladı. Söz konusu sözleşme, ihanet ve "satışın" portresi olarak değerlendirildi.

19 Eylül'den itibaren basına yansıyan ve kamuoyu gündeminde yer edinen metal işçilerinin protestoları, %43'lük ücret artışını öngören sözleşmenin imzalanması ile başladı. Oysa işçiler en az %90'lık bir artış bekliyorlardı. İki yıllık bir dönem için %43'lük bir zam işçilerin beklentilerinin çok gerisinde idi. Yıllık enflasyonun %100'ler civarında gezindiği bir ülkede bu orandaki bir ücret artışı açıktır ki kabul edilemez bir durumdur. İşçi sendikası olmaktan öte, patronun sadık uşağı pozisyonundaki Türk Metal'in bu aymaz tutumu yoğun bir tepkiye yolaçtı. Sendika üyesi işçiler kısa sürede harekete geçtiler. Sözleşmenin imzalanmasından hemen sonra 18 Eylül'de, Bursa'da Tofaş-Renault işçileri üretimi durdurarak sokağa çıktılar ve Bursa-Yalova yolunu trafiğe kapattılar. Tepkiler sendikadan istifalarla devam etti. Tepki ve istifalar Bursa'yla sınırlı kalmadı. İstanbul, Gebze, Eskişehir ve Ankara'da da protestolar gelişti ve Türk Metal Sendikası'nda istifalar burarlarda da yaşandı.

Geliştirilen eylem ve tepkiler iki temel eksene yayıldı. Birinci ekseni üretimi durdurmak, fabrika önlerinde ve kısmen de alanda (Bursa'da olduğu gibi) protestolar geliştirmek oluşturdu. İkinci ekseni ve esas ekseni ise Türk Metal Sendikası'nda yaşanan istifalar teşkil etti. Bu istifalar nicelik açısından da küçümsenmeyecek bir orandaydı. Binlerce işçi sendikadan istifa ederek, sendika ağalarına etkili bir darbe vurdu. Üretimin durdurulması ve yol kesme basın açıklaması vb. tepkilerden oluşan protestolar ilk iki-üç gün ile si-

nirliydi. Bu yönüyle etkisiz kaldı. Ancak sendika ağalarına gösterilen tepkinin önemli bir parçası olan istifalar görece geniş bir zamana yayıldı. Öyleki ilk eylemlerden bir hafta sonrası bile sendikadan istifalar devam edebiliyordu.

Tepkilerin anlamlı ve olumlu yanı ise sendika ağalarını hedefine alan yönelimiydi. Oklar, adları patron uşaklığı ve işçiye ihanetle özdeşleşen sendika ağalarına yöneldi. Hedef tahtasında, onbinlerce insanın alınterini kendi sınıf çıkarları gereği patronlara pazarlayan sendika ağaları vardı. Tefeci-tü-

gildi. Ancak Türk Metal Sendikası'nın imzaladığı sözleşme örneğinde olduğu gibi, çıplak işveren sevdası da dikkate değer olsa gerek. Patron uşaklığı ve dalkavukluğunun bu boyutlara ulaşması düşündürücüdür. Öte yandan Türk Metal Sendikası'na ilişkin de bazı şeyleri hatırlamakta yarar var. Türk Metal, Türk İş'e bağlı bir sendika. Yükselen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine karşı devletin devreye soktuğu "özgün bir sendikal anlayışa" sahip. İşçi ve emekçiler içerisinde kitlelerin geri duygularına hitap edip, milliyetçi-şoven dalgayı kullanarak etkili olmaya çalışan, bunda belli mesafeler

carlardan bir farkı kalmayan bu ağalar, artık işçileri oyalamakta ve kandırmakta pervasızca hareket edememeliydiler.

Elbette sendika ağalarının sınıfa ihanetleri yeni karşılaşılan bir durum değildi. İşçi sınıfı ve emekçilerin son birkaç yıllık hak alma eylemlerinde bile, sendika ağalarının ve sarı sendikaların oynadıkları roller rahatlıkla görülebilecek durumdaydı. Hakim sınıfların ve onların baskı aygıtı olan devletin, işçi sınıfı ve emekçiler "içerisindeki" uzantı-temsilcisi konumundaki bu alçakların ihanetleri yeni ya da şaşırtıcı de-

mist- sarı sendikada örgütlü iken, büyük bir işçi kitlesi ise gerici-faşist anlayışın etkisinde. Türk Metal özellikle Arçelik, Otosan, Man, Uzel, Bosch, BMC, Paccard, Simko, Mercedes, Türk Elektrik, Tofaş ve Renault'ta etkin. Bu sendikanın başkanı Mustafa Özbek ise karşı devrimin bir piyonu olarak orijinal bir sendikacı profiline sahip. Binlerce işçinin tepki seliyle karşıladığı sözleşmeyi Özbek haini, oldukça iyi bir anlaşma olarak savunabiliyor. Daha önceki tutumlarıyla da işverene sevdasını açığa vurmaktan kaçınmayan bu zat, SEKA fidanlığının Ford'a satılmasını da hararetle savunmuştu. Protesto gösterileri sırasında işçilere saldıran sivil faşistlerin Türk Metal Sendikası'nca organize edildiği de açık.

METAL İŞÇİLERİNİN TEPKİSİNİ NASIL DEĞERLENDİRMELİYİZ?

Yaşanan eylemleri sınıf bilinçli işçilerin örgütlü tepkisi olarak görmek, hiç kuşku yok ki abartılı ve yanlış olur. Ya da tepkilerin sınıf bilinçli işçilerin önderliğinde geliştiğini, işçilerin esasta sınıf bilinçli olduklarını öne sürmek de olanaklı değildir. Gelişen durum sendika ağalarına ve sendika bürokrasisine yönelen kendiliğinden bir öfke patlamasıdır. Sürecin esas yönü kendiliğinden yandır ve bu yönü sürece damgasını vurmuştur. Elbette gerek bu sektörde, gerekse de Türk Metal Sendikası'nın etkin olduğu yerlerde sınırlı bir güçteki devrimci ve reformist kesimin çalışmaları vardır. Ancak bu güçler eylem önderlik edecek, yön verecek konumunda değildir. Geliştirilen tepkinin esas olumlu yanı sendika ağalarına vurulan darbedir. Faşist Türk Metal Sendikası'nın oldukça kapsamlı teşhididir. Görülen olumlu yanlardan biri ise tepkinin yaygınlığı ve kitleselidir. Yetersiz de olsa DISK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası bünyesinde örgütlü işçilerin kimi yerlerde geliştirdikleri desteklerde olumlu ve anlamlıdır. Öte yandan tepkinin zaman geçirilmeksizin, kısa bir süre zarfında geliştirilmesi de olumluluklardandır.

Eylemlilik sürecinin kendiliğinden bir seyir izlemesi, siyasal yönüyle direkt olarak sadece sendikayı hedef alması, patronları hedef alan yönelimin esasta cılız oluşu ve düzen karşıtı bir rotaya oturmaması gözle görülen zayıflıklardır. Ancak metal işçilerinin kendiliğinden gelişen söz konusu eylemleri sınıfa ihanet çizgisinin, siyasal bilinçten yoksun işçilerin bile sabınlı taşıdığını ortaya sermiştir.

ÇEŞİTLİ KESİMLERİN SÜREÇTEKİ YAKLAŞIMLARI

DISK ve HAK-İŞ: İşçi sınıfına ihanet

çizgisinin iki değişik versiyonu olan bu kesimlerin yaklaşımı sahtekarca olmuştur. Kendilerini işçi haklarının yılmaz savunucusu olarak sunan DİSK ve HAK-İŞ ağaları, Türk Metal Sendikası'nın pervasız tutumunu kullanarak etkinlik sağlama yarışına girmişlerdir.

Burjuva Basının Yaklaşımı: Eylemin siyasal bilinçten yoksunluğunu, kendiliğinden gelişimini gözetken burjuva basın, işçilere direkt karşı bir tutum almaktan kaçınmıştır. Hatta kimileri sözümona işçileri sahiplenir bir görünüm sergilemişlerdir. Fiili eylemlerin süreklileşmemesi de bu tutumda etkili olmuştur. Burjuva basının bu yaklaşımının esas nedeni, işçilerin düzen sınırlarını parçalamasını, aşmasını ve "siyasallaşmalarını" önlemektir.

İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinde, düzenin dümen suyunda hareket eden sendikal anlayışa karşı mücadele etmek kaçınılmaz bir görevdir. Hakim sınıfların Truva Atı konumunda olan sendika ağalarına net bir tavır alıp, onlara gereken dersi vermek bu görevin bir parçasıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik savaşım örgütlerinden olan

sendikalar sınıf düşmanı anlayışların egemenliğinde olduğunda, işçi ve emekçilere dönen bir silah haline gelebilmektedirler. Siyasal iktidar mücadelesine katkı sunması gereken bu örgütler, bu misyonu yerine getirmek bir yana, ekonomik mücadeleyi yürütmekten bile aciz hale gelebilirler. Bu durum; proleter devrimcilerin sınıfla yeterli bağları kurup, onlara önderlik etmekten uzak bir konumda olduklarında her zaman gündeme gelir. Sınıf bilincinden yoksun işçiler, kendiliğinden geliştirdikleri mücadeleyi sistem karşıtı bir rotaya yükseltemezler. Bırakalım sistem karşıtı rotaya yükseltmeyi, ekonomik hakları için yürüttükleri mücadelenin hedefini de doğru belirleyemezler. Ne yazık ki, ülkemizdeki sendikal örgütlenmelerin ağırlığı gerici bir anlayışın egemenliği altındadır. Mevcut gerici anlayışın etkisizleştirildiği, komünist-devrimci güçlerin ağırlıklarını koyabildikleri kimi alanlarda (Tuzla Deri-İş buna bir örnektir) oldukça olumlu pratikler sergilenenmiştir. Sorun sadece ekonomik talepler uğruna mücadele etmekten ibaret değildir. Ekonomik talepleri siyasal taleplerle

birleştirmeyen işçi ve emekçiler, sorunların kaynağına yönelmekten uzaktırlar. Emegini gasbeden güçlere karşı emegin özgürlüğü mücadelesinden uzak olanlar, kendilerine karşı bir yabancılaşımla da karşı karşıyadırlar. Toplumsal bir yabancılaşıma derinleştirip geliştiren burjuva feodal düzen, bunu, ömrünü uzatmanın araçlarından biri haline getirmektedir. Kendisine yabancılaştıran, kendi geleceğine sahip çıkmaktan uzak insan tipi düzen kişiliğinin tipik örneğini oluşturur.

Faşistlerin bile işçi sınıfı ve emekçiler içerisinde etkinlik sağladığı, san sendikal anlayışın egemenliğini devam ettirdiği, muhalif cephe reformizmin ağırlığını koruduğu ortamda proleter devrimcilerin duruma seyirci kalmaları düşünülemez. Proleter devrimciler, Proletarya Partisi'nin önderliğinde, çalışmalarını yoğunlaştırıp yükseltmek zorundadırlar. Elbette sınıf bilinciyle donanan bir yaklaşım, işçi sınıfının ekonomik savaşımını yadsımaz. Ekonomik talepler uğruna girilecek mücadeleyi yok saymaz. Tam tersine bu mücadeleye sahip çıkar, destekler ve önderlik eder. Ancak savaşımın ekono-

mik taleplerle sınırlandırılmasına ve sıkıştırılmasına karşı çıkar. Ekonomik savaşımı siyasal savaşıma tabi kılar, tersi yaklaşımı mahkum eder. Her alanın özgünlüğünü gözetir. Alanın özgünlüğünü ve taleplerini dikkate alır, buna göre taktikler belirler. Sınıf sorunların kaynağı olan düzene karşı seferber etme çabasını güder. Onların sorunların kaynağına yönelmeleri için tüm gücüyle çaba harcar. Metal işçilerinin gösterdikleri tepkilerde de görüldüğü üzere, işçi sınıfı öncelikle kendisine ihanete artık sessiz kalmamaktadır. Taleplerine, istemlerine sahip çıkmayan sendikal anlayışa tahammül etmemektedir. Bu oldukça önemli bir zemindir. Ama bu zemin yeterli değildir. Zemin sınıf bilinciyle kuşatıp, siyasal iktidar mücadelesine kanallandırmak, ekonomik savaşımı siyasal savaşımına harmanlamak gerekir. Çörev oldukça kapsamlı ve zordur. Uzun süreli, ıstınlı bir çalışmayı, çabayı gerektirir. Öncü Partizan işçiler, emekçiler bulundukları her alanda bu görevin kendilerinin olduğu bilinciyle hareket etmeli, görevlerinin gereklerini yerine getirmelidirler ●

Ölüm döşegindeki tarım

Dünyanın birçok bölgesinde olduğu gibi, coğrafyamız da mayınlarla dolu bir tarlayı andırıyor. Ezilen sınıflar ve mazlum Kürt ulusu mayınları ifade ederken, hakim sınıflar ise mayın tarlasında yürümek zorunda olanları ifade ediyor. Zira, hakim sınıfların "bu gidişle sosyal patlama olacaktır" sözünü daha sık yineliyor olmaları korkularının boyutunu ele verirken; ekonomik politik saldırılarına hız vermeleri ise mayın tarlasında yürümekte ısrar edeceklerini gösteriyor. Emperyalizme göbekten bağımlı olma gerçeği bunu zorunlu kılıyor, ki son gelişmelerde bu yönde ilerliyor.

Bu da yıllardır uygulanan bu emperyalist patentli neo-liberal saldırı politikaları nedeniyle can çekişen ekonomik alanların, bundan sonra artık varlık sorunuyla yüzyüze gelmesi demektir. Yazımızın konusunu oluşturan tarım ve dolaşısıyla çiftçinin içinde bulunduğu durum da bu gerçekten farklı değildir. Yıllardır sürekli gerileyen tarım, artık ölüm döşeginde. '98 yılında bazı ürünlere verilen taban fiyatları ve sübvansiyonlar ile devreye sokulan yeni saldırı politikaları bunun çıplak gerçeği olarak karşımızda duruyor.

Yalnız, bu yıl bazı ürünlere verilen taban fiyatları ve sübvansiyonlar ile yeni saldırı politikalarını ayrıntılı olarak ele almadan önce, bu sonuca sebep olan nedenle-

ri, günümüze kadarki sonuçlarını kısa da olsa ele almak yerinde olacaktır. Tarımın içinde bulunduğu durumu genel anlamda emperyalizmin 24 Ocak Kararları ile birlikte, ülkemizdeki uşakları Türk hakim sınıfları aracılığıyla devreye soktuğu neo-liberal politikalarda aramak gerekir.

Emperyalist devletler, özellikle '70'lerden sonra kendi iç pazarlarını birbirlerinin soyguncu tekellerinden korumak kaygısıyla kendi tarım alanlarını yüksek meblağlarla destekleyip güçlü kılarken; tarımsal üretim fazlalıklarına da pazar bulma açgözlülüğü ile bizimki gibi ülkelere ise tarıma yönelik her türlü devlet desteğinin çekilmesini, onun güçten düşürülmesini, kapıların ardına dek kendilerine açılmasını dayatmışlardır.

Ülkemizde bu süreç 24 Ocak Kararları ile başlamıştır. Emperyalizm, IMF aracılığı ile ekonomiyi neo-liberal politikalarla yeniden yapılandırma faaliyetine girişmiş, buna da "Yapısal Uyum Programları" adını vermiştir. Uygulanmaya başlanan "Tarımda Yapısal Uyum Programı" sonrasında; kısaca, devletin tarıma yapılan yatırımlar, sübvansiyonlar, destekleme alımları erime sürecine girmiştir.

Tarıma yapılan devlet desteği %14'den %8'e gerilemiştir. Tarımın ülke ekonomisindeki payı 1979'dan '84'e kadar %20 gerilemiştir. Girdi fiyatlarında yaşanan aşırı artış üreticilerin daha az girdi kullanarak daha çok emek harcamalarına, do-

layısıyla daha az üretim yaparak daha fazla yoksullaşmalarına neden olmuştur (Girdi; çiftçinin ürünü yetiştirmesinden başlayıp, satana kadar o ürüne cebinden verdiği parayı ifade eder. Mazot, gübre, tarım ilaçları vb. gibi). Emperyalizmin açgözlünü doyumak için tekel mallarına ardına dek açılan iç pazarda, çiftçi eşsiz rekabete zorlanmış, ithal ürünlerin maliyeti ve toptan fiyatı daha ucuz olduğu için, yerli ürüne olan talep azalmış, bu da çiftçinin yoksullaşmasına neden olmuştur. Örneğin, ithal mallardaki artışı göstermek açısından; 1980-84 yılları arasında krema dış alımı 8 kat artarken, peynir dış alımı ise 13 kat artmıştır. Sonuç olarak, çiftçinin 1980'de milli gelirden aldığı pay %23 iken, 1990'da aldığı pay %13'e gerilemiştir.

1990'lardan sonra da tarıma yönelik saldırı politikaları artarak devam etmiş, '94 5 Nisan paketi ile birlikte ise en üst boyuta çıkmıştır. Tarım artık can çekişen tarım haline gelmiştir. IMF'nin direktifleri doğrultusunda uygulanan bu paket sonrasında, tarıma yönelik sübvansiyon ve destekleme alımları artık sembolik bir hal almıştır. Tarımsal KİT'lerin özelleştirilmesine başlanmıştır. Üreticilerin ürünlerini değerlendirmede kısmi de olsa olumlu bir yönü olan Tarım Satış Kooperatifleri işlevsizleştirilmiştir. Çiftçinin örgütlenme alanı olan Tarım Kredi Kooperatifleri ise Tarım Bakanlığı'nın büroları haline getirilmiştir.

Ama bu yetmiyor. Emperyalizm daha fazlasını istiyor. IMF'nin "1998 Türkiye Raporu"ndaki; "Türkiye'de kamu sektörü ücretlerinde yapılan ayarlama ile tarımdaki destekleme fiyatlarının, enflasyon ve faiz oranlarının aşağı çekilmesi beklentisini tehlikeye sokmuştur" (22 Ağustos '98, Cumhuriyet) yönündeki değerlendirmesi de bunun kanıtıdır.

Tarım artık ölüm döşeginde olan tarımdır. Şimdi bu yıl hükümet tarafından bazı ürünlere verilen taban fiyatları ve sübvansiyonlar ile yeni saldırı politikalarının ayrıntılı ele alınmasına geçebiliriz. Ki, bu, çiftçinin içinde bulunduğu sefaletin somut olarak görülmesini sağlayacaktır.

Hükümet bu yıl pamukta taban fiyatını 190 bin, teşvik primini ise 10 cent olarak belirlemiştir (Bir cent 2.800 TL'dir). Ki, kilo başına verileceği söylenen 10 cent karşılığı 280 bin TL altı ay sonra verileceğinden ciddiye bile almaya gerek yoktur. Çiftçi bu parayla altı ay sonra bir bardak çay içebilirse ne ala, çünkü enflasyon bu miktarda altı ay içerisinde yitip bitirecektir. Tabii zamanında verilirse. Verilmez ise çay içmekten de mahrum kalacaktır.

Pamuk üreticilerinin istediği fiyat 400 bin TL idi. Zira, pamuk bu yıl çiftçiye faizsiz olarak 239 bin, faizle ise 330 bin TL'ye mal olmuştu. Açıkta ki hükümetin belirlediği pamuk fiyatı çiftçinin maliye-

teni dahi karşılamaktan uzaktır.

Ne var ki, sermaye sahipleri, spekülâtorler, tefeci-tüccarlar, toprak ağaları, kısacası ülkeyi soyup soğana çeviren asalak egemenler her gün ceplerini şişirirken çıt çıkarmayan komprador medya, her ne hikmetse, pamuk üreticisinin maliyetini dahi karşılamaktan uzak, sefalet fiyatının "asalak" çiftçiye fazla olduğunu, "dünya fiyatı"nın üzerinde fiyat verildiğini iddia ederek kıyameti koparmıştır.

Gerçekten öyle midir? Bunu anlamak için en iyi dayanağa, pamuk fiyatıyla girdi fiyatlarına, özellikle de gübre fiyatı arasındaki orana bakmak yerinde olacaktır. 1997'de 56 bin 400 TL olan bir litre mazot, 1998'de 130 bin TL olmuştur. Yani %116 artmıştır. Faiz oranları ise 43'ten 76 ile 118 arasında seyrederek %77 ile 174 oranında artış göstermiştir. Pıx (ilaç) %150 artmıştır.

Gübre fiyatlarındaki artış ise çok daha fazladır. 1979 yılında 1.1 olan gübre fiyatı 1980'de 6.8 seviyesine çıkarken, pamuk fiyatı ise ancak 50 TL yükselmiştir. Yani, bir yıl önce bir kilo pamuk fiyatı ile 27.7 kilo gübre alabilen çiftçi, bir yıl sonra ancak 7.3 kilo gübre alabilir duruma gelmiştir. Gerileme 1990'larda devam etmiştir. Çiftçi 1990'da bir kilo pamukla 5.25 kilo gübre alabilir durumdadır. 1997'de ise bir kilo pamukla ancak 3.5 kilo gübre alabilir durumdadır. 1998 pamuk fiyatıyla ise ancak 2.8 kilo gübre alabilecektir. Görüldüğü gibi pamuk üreticisinin alım gücü her yıl daha da azalmıştır. Bu yıl da olan budur.

Komprador medyanın bir diğer iddiası ise pamuk üreticisine "dünya fiyatı"ndan daha fazla fiyat verildiğidir. Bu koskoca bir yalandır. Bu dünya fiyatı demagogisinin asıl yüzüne buğday üreticisinin durumunu ele alırken gireceğimize (bu demagoji en çok buğday fiyat ve primi açıklanırken kullanılmıştır) şu gerçeği belirtmekle yetinilir. Emperyalist batı ülkelerinde pamuk üreticisine devlet tarafından verilen sübvansiyon şu "dünya fiyatı"nın iki katı kadardır.

Bir gerçek daha: eğer çiftçi sahibinin sesi komprador medyanın dediği gibi enflasyona ezdirilmeyen "asalak" kesim olsaydı, bu yıl taban fiyatı olarak 1 milyon 590 bin TL'den çok daha fazla fiyat alması gerekirdi. Çünkü, pamuk üreticisinin enflasyona ezdirilmemesi demek, pamuk ile en pahalı girdi maddelerinden olan gübre fiyatının eşit şekilde yükselmesi demektir.

Sonuç olarak, pamuk üreticisi ölüm döşegindedir.

Bu yıl Türk hakim sınıflarının artan sömürsüne ve komprador medyanın saldırısına en çok uğrayan kesimlerden biri de buğday üreticileridir. Hükümetin buğday fiyatını açıklamasıyla birlikte komprador medya da çiftçilere yönelik tam bir iftira ve karalama kampanyası başlatmıştır. Buna örnek vermek yerinde ola-

caktır; "Buğday ve arpaya dünya fiyatları'nın iki misli fiyat verildi... Oy için verilen yüksek fiyatın faturası 500 trilyon" (10 Eylül '98, Radikal). "Yıllardır süren 'popülist politikaları savunmak için demagogik açıklamalar' hüynun bir örneği de dün yaşandı. Tarım Bakanı Mustafa Taşar, ekonomik ya da mantıksal açıklaması bulunmayan bazı ürünlere fazla fiyat vermeye dayalı 'benim çiftçim, benim köylüm' politikasının enflasyona olumsuz etkisine hiç değinmedi" (11 Eylül '98, Radikal). Hakim sınıflar gibi en has uşakları dururken IMF'nin tarım politikalarını savunmak size mi düştü demeye gerek yok. Çünkü komprador medya, sahibinin sesidir. Ama çiftçi düşmanlığında bu kalemlerlerden öne çıkan biri var ki, o da İsmet Berkan'dır. Birkaç sözü hak etmektedir. 10 Eylül tarihli köşesinde "Buğday üreticisine, şeker pancarı üreticisine, antep fıstığı üreticisine, tütün

saj vereceklerinden eminiz.

Buğday üreticisine "dünya fiyatı"nın iki katı fazla para verildiği de koskoca bir yalandır. Gerçek şudur: Dünya da iki ayrı fiyat uygulaması vardır. Biri dünya piyasasında geçerli olan sözde fiyattır. Sözde, çünkü emperyalist batı devletlerinde buğday üreticisinin eline geçen miktar 130 dolar, dünya fiyatına ilaveten verilen devlet desteği ile birlikte 260 dolardır. Gerçek fiyatta budur.

Avrupa Birliği (AB) ülkeleri, birkaç yıl öncesine kadar ödemeleri peşin yaparken geçen yıllarda imzalanan Uruguay Antlaşması'ndan sonra ödemeleri iki aşamalı yapmaya başlamıştır. Yarı-sömürge ülkelerde yükseltilen "tarıma yönelik devlet desteği kaldırılmasını" deniyor. Ama kendisi ise tarım alanlarına yönelik devlet desteğini kaldırmıyor" muhalefeti'nin onunu kesmek için "dünya fiyatı"

üreticisine verilen her bir kuruş fazladan para, sonuç olarak bizim gibi çiftçilikle uğraşmayan vatandaşların cüzdanından, sofrasından alınarak toplanan para. Ankara-Polatlı yolunda biraz durun ve etrafı seyreder. Ziraat Bankası'nın zırhlı para araçlarının vızır vızır işlediğini göreceksiniz. Taşınan para sizin paramız, bizim paramız. Hepsi çiftçiye ödeniyor" diyen İsmet Berkan'a şöyle can alıcı bir önerimiz olacaktır: Yakın zamanda buğday üreticilerinin eylemi olacak gibi görünmüyor. Ama pamuk üreticilerinin Ege Bölgesi'nde 26 Eylül'de en az bin kişinin katılımıyla düzenlenen mitinge katılarak, bu "naçizane" fikirlerini çiftçilerin karşısında da açıklamasını isterdik. Eğer böyle bir şey yapsaydı "asalak" çiftçi gerçekliğini görebilecek durumda olur mu yolu bilemeyiz. Ama çiftçilerin İsmet Berkan gibilerine iyi bir me-

yutturmacası ortaya atılmıştır, yarı-sömürgelelere de fiyat dayatılmıştır. Ama kendisi de "telafi edici ödeme", "dönüşüm, kırsal gelişme ve çevre bakımı" adı altında ayırdığı fonlarla kendi tarımına yönelik desteğine devam ediyor.

Sonuç olarak buğday üreticisi de ölüm döşegindedir.

Hakim sınıfların saldırılarını yoğunlaştırdığı bir diğer alan da şeker pancarı üretimi ve şeker fabrikalarıdır. Devlet, 2 milyon şeker pancarı üreticisine geçen yılki alımlardan kalan 200 trilyon TL'lik borcun üzerine yatmış durumda. Bu yılki şeker pancarı alımları 16 bin 500 TL'den başlatıldı. Ne var ki, şeker pancarının bu yılki maliyeti çiftçiye 17 bin TL'ye mal olmuştur. Üstelikte belirlenen fiyatın altı ay sonra ödenmesi kararlaştırılmıştır. Bu da şeker pancarı fiyatının enflasyon karşısında sürekli eriyerek değersizleşmesi

demektir. AB'nin ise şekere verdiği bir yıllık destek 2 milyar dolar, yani 600 trilyon TL'dir.

Hakim sınıflar şeker fabrikalarına da el atmış durumdadır. "Şeker Yasası değiştirildikten sonra 7 ile 8 şeker fabrikasının altın hissesi devlete kalmak kaydıyla özelleştireceğim" (2 Eylül '98, Cumhuriyet) diyen Sanayi Bakanı Yalın Erez, bunun işaretini vermiş bulunuyor. Zaten uygulanan neo-liberal politikalar sayesinde zarara uğratılan PANKOBİRLİK'e bağlı şeker fabrikaları, çıkarılması düşünülen yeni yasayla daha fazla zarar ettirilecek ve bu gerekçe gösterilerek özelleştirilecek. Sonuç olarak, şeker pancarı üreticisi de ölüm döşegindedir.

Hakim sınıfların artan saldırısına maruz kalan bir diğer kesim ise domates üreticileridir. En çarpıcı saldırılar, domates ambarı olarak bilinen Bursa'da yaşanmaktadır. Ürünün bu yıl bol olmasından faydalanan salça fabrikaları fiyat karteli oluşturmuş bulunuyorlar. 18 bin TL'lik domates fiyatını ortak hareket ederek 12 bin TL'ye düşürmeye çalışıyorlar. Domates üreticisinin içinde bulunduğu durumu Mustafa Kemal Paşa Ziraat Odası Başkanı şu çarpıcı sözlerle aktarıyor: "Artık resmen zarara satıyoruz. Bir kasaba kahvehanesinde bir bardak çay içebilmek için asgari iki kilo domates parası vermemiz gerekiyor. Çok rezil bir durum."

Fazla söz söylemeye gerek yok. Domates üreticisi de ölüm döşegindedir.

Çiftçiye yönelik bir diğer saldırı da "Yeni Hal Yasası"dır. Üreticinin elinden yok denecek kadar az fiyatla alınan ürün pazara gelinceye kadar kat be kat artmaktadır. Yeni Hal Yasası'nın daha iyi anlaşılması için üreticinin elindeki domatesin tüketiciye ulaşmaya kadar izlediği serüveni anlatmak yerinde olacaktır. Üreticinin 12 bin ile 18 bin TL arasında sattığı domates yeni yasayla, %2 ambar, %3 hamaliye, %5 kasa ve %10 komisyoncu payı da eklenince fiyatı %20 artarak KDV ile birlikte 56 bin TL'ye pazarcı ve manava ulaşıyor. Bunların üzerine koydukları kârlarla domatesin fiyatı 200 bin TL'ye kadar çıkıyor. Yani üreticiden çok ucuza gaspedilen domates, 50 kat zamlanarak tüketiciye ulaşıyor. Domates üretiminde asıl kaymağı çiftçiler değil; sermayedarlar, fabrikatörler ve komisyoncular yiyor.

Sonuç olarak, hakim sınıflar tarafından ezilen sınıfların tümü ölüm döşegine yatırılmış durumda.

Aslında çiftçinin içinde bulunduğu duruma ilişkin daha söylenecek çok söz var. Örneğin, içinde bulundukları sosyal şartlar, örgütlenme düzeyleri, mücadeleleri ve bunların boyutu gibi. Ve tüm bunların ayrıntılı ve somut biçimde ele alınması gerekiyor. Ama bu yazıyla amaçlanan çiftçinin içinde bulunduğu ekonomik durumu göstermekti ●

İstiklal Mahkemeleri'nden DGM'lere haksız savaş mahkemelerinin işlevleri - II -

Türkiye "cumhuriyeti" iç dinamiklerinin gücünü sonuc, iktidarda kalmak, toplumu yönetebilmek için diktatörlüğü sürekli devlet biçimi olarak uygulayagelmıştır. Ülkedeki iç ve uluslararası alandaki gelişmelere bağlı olarak biçimsel birtakım değişiklikler kimi dönemler olsa da, faşist diktatörlüğün özünde bir değişiklik yaşanmamıştır. Bu konuda en belirgin "değişiklik", hiç kuşkusuz '23'lerden '46'ya kadar devam eden tek partili sürecin bu tarihten sonra çok partili sürece evrilmesidir. Bu durum Kemalistler'in istemlerine bağlı olarak gelişmemiştir. Uluslararası alanda yaşanan gelişmeler ve değişimler, ülkede böylesine göstermelik bir "demokrasi" oyununun oynanmasını zorunlu kılmıştır. Süreci aydınlatmak yazımızın konusu olduğundan geçiyoruz. Dolayısıyla ülkemizde faşizm sürekli, her dönem hakim sınıfların yönetim biçimi olmuştur. Bazen çok daha vahşileşerek; yönetilen, ezilen ulus ve sınıflara saldırmış, bazen ise "demokrasicilik", sahte vadelerle geniş kitleleri beklenti içine sokarak "yumuşak" bir görünümle saldırılar inceltmiştir. Ancak, 75 yıllık "cumhuriyet" tarihi halkların kanının akıtılmasıyla geçmiş, adeta "cumhuriyet" kanla beslenerek ayakta kalabilmiştir.

Açıktır ki faşizm, "olağanüstü" bir yönetim biçimidir. Dolayısıyla bu "olağanüstü" yönetim biçiminin uygulamaları, başta Anayasa, olmak üzere yasama, yürütme, yargı özcesi tüm devlet erkine yön verir, şekillendirir. Bu şekilleniş ezilen geniş kitlelere yaşam biçimi olarak dayatılarak kanıksatılır, kanıksatılmak istenir.

Ülkemizde faşizm sürekli olduğuna göre, faşizm "olağan" bir yönetim biçimi olarak gerçekleşmektedir. O zaman rahatlıkla şunu söyleyebiliriz: "TC" tarihinde yaşanan faşizmin olağan olan uygulamaları olarak kendi mantığı içerisinde anlaşılabilir. Örneğin; Tunceli kanunu, özel müfettişlikler, sıkıyönetim, darbe, olağanüstü hal, kriz yönetim merkezi, iller idaresi yasası vb. bütün bunları faşist diktatörlükle yönetilen bir ülkenin "olağan" uygulamaları olarak anlamak gerekir!

Ülke tarihimize baktığımızda sürekli iç devrimler, çatışmalar, yönetilenler-yönetenler arasında derin uçurumlar, yönetimden memnun olmayanların başkaldırıları söz konusudur. Bütün bu görüngüler çeşitli biçimlerde açığa çıkmış olsa da, sürekli bir devrimci du-

rumun yarattığı çeşitli biçimlere bürünmüş sınıf çatışmaları olarak değerlendirilmelidir. Nesnel durum muazam olmasına rağmen, buna müdahale edecek bir KP'nin bulunmaması, düzenden hoşnutsuz ezilen emekçi kitlelerin öfkesinin, düzeni savunan ancak kendi aralarında iktidar çatışması olan klikler tarafından kah birinin kah diğerrinin peşine takılması için kullanılmasına yol açmıştır. Böylece bir yandan öfkeleri dizginlenip düzen içinde tutulmaları sağlanırken, diğer taraftan ise iktidar çatışmalarında basamak olarak kullanılmışlardır.

Nesnel durumdaki bu çatışmalı ortam, iç birikimlere yol açmış, yavaş yavaş iç ve dış koşullardaki değişim ve etkileşimlerle siyasal bilinç sıçramaları sürecine girmiş ve bu süreç devrimci atılım, teorik tartışmalarla canlanarak, devrimci iktidar, devrim programı, devrimin yolu-yönetimine ilişkin yönelime girip iç tartışma, ayrışma, birleşme evresi yaşayarak, 1970 devrimci ve komünist çıkışı yaratmıştır.

Mustafa Suphi dönemini saymazsak, yetmişli yıllara kadar ülkede yaşanan iç çatışmalar sistem içi çatışmalardır. Diktatörlük, bu süreçte daha çok, kendi iç çatışmalarına yönelmiştir. Zaten bu süreçte sınıf çatışmaları da hakim sınıflararası dalaşlara eklenerek etkisizleştirilmiştir. Yaşanan Kürt isyanlarındaki durum ulusal nitelikli geliştiği için farklıdır. Kemalistler'in ulusal nitelikli bu kalkışmalara yaklaşımları da bastırma, ezme, yoketme şeklinde olmuştur.

Bu durum iyi anlamak için, diktatörlüğün varolan faşist uygulamalarını yetersiz görerek açık faşist uygulamaları devreye soktuğu ve varolan en ufak bir demokratik kınımın dahi ortadan kaldırıldığı, hakim sınıfların en güvencikleri kurum olan ordunun eline tüm ipelerin alenen devredildiği sıkıyönetim ya da cunta dönemlerine bakmak gerekir. '68-'70-'71 sürecinde devreye sokulan sıkıyönetim ve 12 Mart askeri faşist darbesinin koşulları, hedefledikleri ve amaçları ile, daha önce ilan edilen sıkıyönetim ve 1960 darbesi farklılıkları arz etmektedir. Tüm dönemlerdeki ortak nokta, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının iktidarlarını korumak, sağlamlaştırmak amacı olsa da, '68-'70 sonrasındaki sınıf çatışması, önderlik düzeyi, iktidara yönelimi, kullanılan yöntem, bilimsel görüşler itibarıyla çelişkinin niteliği önceki yıllardan farklıdır. Dolayısıyla çatışmaya niteliğini veren, açık bir şe-

kilde proletarya-burjuvazi arasındaki sınıf çatışmasının ülke gerçekliğimizde aldığı biçimden başka bir anlam ifade etmemektedir. Açık ki böyle bir çatışmanın şiddeti, kullanılan yöntemler, devreye sokulan araçlar bu durumun niteliğine uygun belirlenmiştir.

Türk hakim sınıfları, yönetim krizini derinden yaşadıkları dönemlerde ya cuntalarla tamamen yönetimi ordunun denetimine vermiş ya da birkaç ili kapsayan bir bölgede "sıkı-yönetim" uygulamasına geçerek yine tüm yetkileri sıkıyönetim komutanlıklarında merkezileştirmiştir. Bu anlamda da toplumsal tüm gelişmelerden asker sorumlu olmuştur. Burjuva anlamda da olsa demokratik kınımın dahi eseri yoktur. Tam bir "hukuksuzluk" söz konusudur. Ülke tarihimize baktığımızda sıkıyönetim, cunta, olağanüstü hal vb. durumlar faşizmin "olağan" dönemleri dediğimiz dönemlerle kıyaslandığında neredeyse yarınsından fazlasını oluşturmaktadır.

Bu süreçlerde mevcut sistem açısından asıl tehlike olan gücün, sınıfın tasfiye edilmesi, sindirilmesi, etkisizleştirilmesi için hiç kuşkusuz en önemli ayaklardan biri "yargı" alanıdır. Bu dönemlerde sıkıyönetim komutanlıklarına ya da cunta genel konseyine bağlı sıkıyönetim askeri mahkemeleri kurulur. Bu mahkemelerin işleyişinde göstermelik de olsa bağımsızlıktan bahsedilmediği gibi, doğal hakimlik durumu da ortadan kaldırılmıştır. Aşağıda yapacağımız aktarma sıkıyönetim askeri mahkemelerinin işleyişini anlatacak bir şekilde ortaya koymaktadır:

"Askeri yargı hakimlerinin özlük haklarına ait 387 sayılı kanun ve değişik şekli (...) askeri hakimleri biri idari diğeri mesleki iki koyu hiyerarşi içine sokmuştur. Bütün askeri mahkeme hakimleri mahkemenin nezdinde kurulduğu komutanın emrindedir" devamla "hiyerarşik amirin malum ve inkar edilemez dört tür yetkisi vardır:

1- Amir asta her türlü emir talimatı verir, telkin ve tavsiyede bulunur, genelge gönderir. En önemlisi amir hizmetin şefi olduğu için suç teşkil etmeyen emirlerinin aynen yapılmasını ister. Anayasaya göre yorumu kendisine aittir. Ast aldığı emri yapmaya, hukuka ve vicdanına bağlı kalma yerine amirin emrini ifaya zorunludur.

2- Amir memuru dilediği zaman denetleme yetkisine sahiptir.

3- Amir memurunu disiplin kudreti yetkisi ile cezalandırabilir."

Bu işleyişle bakıldıktan sonra anlaşılacağı üzere zaten bir bağımsızlıktan bahsedilemeyeceği gibi, hakim vicdanı dahi ipotek altına alınmıştır. Dolayısıyla hakim sınıflar kendi adamlarına dahi öyle güvensizlerdir ki, tüm işleyiş yukarıdan gelen emire bağlanmaktadır. Bunun nedenleri üzerinde birazdan duracağız. Bu telaşın, bu korkunun nedenleri ve uygulamalarıyla somutlamaya çalışacağız.

Sıkıyönetim askeri mahkemelerinin işleyiş anayasanın 132. maddesinde ifade edilen "Hakimler görevlerinde bağımsızdır, anayasaya, kanuna, hukuka ve vicdanı kanaatlerine göre hüküm verirler" belirlemesine de aykırı, bu maddeyi de işlevsizleştiren bir durumda hazırlanmıştır. Böylelikle hazırlanan anayasaların göstermelik kağıt parçalarından oluştuğu, hakim sınıfların istemleri doğrultusunda gerektiği zaman rafa kaldırılarak askerin denetimine verileceği açıktır. Böyle bir durumda anayasal hukuktan söz etmek, bu yönlü çağrılar, yapmak hukuk savalarına girmek, anayasanın sınıfsal özünü muğlaklaştırıp sınıflarüstü olduğunu düşünmek son derece anlamsızdır. Anayasayı, yasaları yapanlar, sistemin kendisidir. Döneme cevap vermeyen her türlü değişikliği yapma "yetkisine" sahiptirler. Bu yetkiyi kullanmadıkları dönemler, geniş halk kitlelerinin tepkisinin alabildiğine yüksek olduğu, faşist anayasalarının bile zor uygulamaları için yetersiz kaldığı, daha da pervasızlaştıkları ve kendi yasalarını dahi kağıda geçiremeyecekleri uygulamalarla ihlal ettikleri dönemlerdir. Böyle durumlarda ise zor gücü olan ordu, polis vb. devreye sokup yasama yetkisini sonuna kadar kullanarak yeni sürece uygun hale getirmemektedirler. İşte '61 Anayasası'nda darbeyi yapan güçlerin güç ilişkilerinden kaynaklı olarak birtakım demokratik kınım Anayasaya serpiştirmeleri süreç içerisinde hakim sınıfları telaşa düşürmüş, '71'de birtakım değişikliklere uğratmışlardır. Toplumsal hareket karşısında bu da yetersiz kalmış, '82 Anayasası'nı yapmışlardır. Ancak bu da toplumun ilerleyiş karşısında yetersiz kalmış ve birçok ek yasa ile değiştirilerek beslenmiştir.

Aslında yazımız boyunca "bu tür dönemler" diye tabir ettiğimiz, hakim sınıfları tam bir acz içine sokan ve adı geçen kurumlara iten dönemler dikkatle incelendiğinde, bunların sınıf çelişkilerinin iç savaş şekline büründüğü dönemler olduğu görülecektir. Böy-

'72 NİSAN GÜNEŞİ HALKLARI

Zalim, aşağılık, sömürücü düzenbazlara, memleketi kan emici tekefllerin çiftliği sanan, ulusun iradesini on paralık eden, halkı acımasızca baskı altında ilkel bir vahşi sömürüye tabi tutan ve adam yerine bile koymayan hakim sınıflara ve emperyalistlere karşı birleşmek; yani devrim için birleşmek, stratejik ve kutsal bir olaydır. Bu yüzden amacı devrim olan hiçbir siyasal parti ve devrime içtenlikle bağlı hiçbir siyasal kadro, halk düşmanlarına karşı halkın birliği gibi tayinedici bir konuyu hiçbir zaman gündeminden çıkartamaz. Bu değişik şartlarda ve değişik alanlarda, değişik modeller gerektiren bir eylem olmasına rağmen, her zaman devrimci çalışmanın belli başlı birinci konusudur. Bazılarını sınıf mücadelesinin günlük işleri içinde, ilkel ve basit alanlarında, bazılarını savaş aygıtında, yeterli sınıf bilincine erişmiş olanları da öncü siyasal aygıt içinde örgütlenme sanatıdır birlik. Sınıf mücadelesinin binbir cephesi vardır ve hepsine örgütlenme bilimini (birleştirme kabiliyetini) uyguluyarak devrimler gerçekleştirilebilir. Halk savaşı bile, yarı-feodol, yarı-sömürgelerde halkı devrim için birleştirmenin en etkili manevrası ve buluşu olarak kabul edilmektedir.

Aslında yakından bakıldığı zaman, devrim dediğimiz şeyin, halkı köklü değişiklik için sabırla ikna edip, birbir çeşit biçimler içinde sürekli ve sistemli olarak birleştirmekten, karşı-devrimi ise sürekli ve sistemli biçimde parçalayıp dağıtma çabasından başka bir şey olmadığını görürüz. Oysa "ayrılık" eylemine çok özel durumlarda, o da, genellikle daha büyük bir birliğe ulaşmak amacıyla başvurulmaktadır. Böyle "devrimci ayrılıklar", "daha büyük birleşmelerin" gerçekleşmesini engellerken, bunun gerçekleşmesi çok uzun zaman alabilir mi? Hayır; eğer uzun zaman alırsa, bu burjuvazinin sekte ayrılık kültürünün alışılmış metarı olan öznel umut, sınırsız bir zaman çizgisinin ötesine kadar uzatılabilir ki, işi gerçekle, gerçek bir halk devrimi ile ilgili olanlar böyle bir beklentiye, niçin beklediği belli olmayan hayal erbaplarına bırakır ve zaman kaybetmekten kaçınırlar. Eğer ayrılık, gerici bağlardan kurtulmak gibi devrimci bir eylemse, bu gerçekleşir gerçekleşmez, ayrılığı, büyük ve zaptedilmez devrimci bir birleşme izler/izlemelidir. Nitekim, II MK'dan kopma, harareti bir birleşmeye ve büyümeye yol açmıştı; fakat iki kesimin kendi aralarındaki ayrılık, kitlelere ve sempatisan tabanla birleşmeyi engelleyen ve birbirlerini aşındırıp sınırlayan bir etki göstermekteydi.

Geçen bir-iki yıllık süre içinde, devrimci amaçlarla ayrılığa başvuran DABK kadrolarının tayinedici olan bölümü, birliğin kaçınılmaz olduğunu anlamış ve gerçekten buna inanarak birleşme kararına varmışlardı. Özellikle İsmail Bulut ve Baba Erdoğan böyleydi. İsmail Bulut seçilmiş Genel Sekreterken, yerini birlik için çalışan bir yoldaşına bırakmıştı. Baba Erdoğan Kandıra baskınından sonra tutuklu bulunduğu Bayrampaşa Cezaevi'nde herkesle bu konuyu tartışıyor ve bir çözüm bulmaya çalışıyordu. O dönem, oldukça popüler bir ilgi uyandıran Baba Erdoğan'ın bu konudaki alçakgönüllülüğü ve hatalara karşı gösterdiği yaklaşım, mevki ve otorite hayranlığına pirim vermeyen tutumu herkeste büyük hayranlık uyandırıyor. O'nu "ayrılıkçı" sandıkları için sert eleştiri yönelten tutsaklık koşullarındaki eski kadroları şaşırtan şöyle bir yanıt vermişti: "Kırmızı bu iş olacak. Ah, bu kırmızın gerçekleşse de baharın yeri-göğü sarılsak!" Bu dolu dolu yazılmış, buram buram devrim ve içtenlik kokan bir mektuptu. Mektubu orada bulunan DABK ve Konferans eğilimli kadrolar birlikte okumuşlardı. Ve hepsi, O'nun için, "halk ihtilalinin" kusursuz fedaisi demişlerdi. Ama O, gerçekten "devrim fedaisi" olmaktanda öte bir şeydi. Duyarlı, bilinçli, halka sonsuz güven besleyen, yüksek sorumluluk duygusuna sahip iyi bir önderdi. Tek "kusuru" vardı; "yürürken sırtına hançer üşüren ihanetlere karşı yeterince ihtiyatlı" değildi. İşte bu, O'nu seven deneyimli kadroları derinden endişelendiriyordu. O, "Bozok bozkırlarının çağdaş Baba Zünun'u", '68 kuşağının namuslu, temiz vicdanlı devrimci prototipinin yeni bir temsilcisiydi; çok kişinin ortak kanısı böyleydi. Bir yığın haince entrikadan sonra DHKP/C kadroları ile birlikte cezaevinden firar ettiğinde, "kusuru" konusunda duyulan endişeler biraz hafiflemişti, ama yine de kendisini koruması için, "birlik" konusundaki bazı önerilerle birlikte Diyarbakır Cezaevi'ndeki yoldaşları kendisine bir "uyarı" mektubu göndermeyi çok ivedi görmüşlerdi. Ama düşmanlar da O'nun devrim ve Parti açısından taşıdığı değer ve önemin farkındaydı. Ne yazık ki, Parti'nin birliği ve toparlanması için hem karizmatik kişiliği ve hem de önder niteliği ile bulunmaz özelliğe sahip olan Baba Erdoğan, 16 Eylül 1990'da Almus'daki karakol baskınında kallesçe arkadan vurulmuş ve bu fırsat kaybolmuştu.

Şimdi O'nun ahtı yürüyecek mi? O'nun gibi düşünen, devrime kendini adanmış diğer yoldaşlarının ahtı gerçekleştirilecek miydi? Evet, düşmanların yok etmek istediği, kişi olarak Baba'dan çok O'nun ahtı'ydı. Faşistleri çileden çıkartan O'nun şu iki "ahtı"ydı: Birincisi; devrimci savaşın Dersim'e sıkışmasına son vermek, devrimi yaymak, "Binlerce Dersim yaratmak". İkincisi ise "yeri göğü sarsan" Parti'nin birliğiydi.

O'nun ahtı'na bağlı olanlar, "Binlerce Dersim" yaratmanın, Parti'nin birliğinden geçtiğini kavramışlardı. O'nun katıldığı Konferans'ta alınan birlik kararının gerçekleştirilmesi, şimdi yoldaşları için manevi bir yükümlülüğe yaratmıştı.

Engeller vardı, ama aşılacaktı. Aşılıyordu da zaten.

Birlik çalışmalarını yürütmek üzere oluşturulan her iki kesimin "Birlik Komisyonları" üç maddelik gündemi karara bağlamak üzere, Nisan 1992 ortalarında son

kez toplandılar. Bu toplantıya kırsal alanda bulunan her iki kesimin bütün merkez komite üyeleri de katılmıştı. İki örgütün "irade" sorunu olmadığı için (çünkü "birleşme" kararı her iki kesimin de Konferans kararıydı) merkez komiteleri karar verme yetkisine sahipti ve bu toplantı aynı zamanda iki merkez komitenin de ilk ortak toplantısıydı.

Toplantının üç maddelik gündemi şöyleydi:

- 1) Birlik sorununa bakış,
- 2) Toplantıda çözülmesi gereken sorunlar,
- 3) Güçleri birleştirmenin teknik sorunları

Aslında daha başından birlik iki aşamalı olarak düşünülmüştü. Önce "Parti programı" esas alınarak, bu program çerçevesinde ve II. Konferans'ta onaylanan Parti Tüzüğü temel alınarak, örgütsel birliği geliştirmek, sonra da en kısa zamanda bir Konferans toplayıp bütün diğer somut sorunları çözüme bağlamak. Bu doğru bir plandı ve her konuda oy birliğiyle kararlaştırılmıştı.

İkinci gündem maddesinde on üç konu görüşülmüştü. "Ayrılığın değerlendirilmesi", "Mao Zedung Düşüncesi mi, Maoizm mi? şian", "DEH ve 84 Deklerasyonu sorunu", "Parlamentoya bakış", "Halkın Birleşik Cephesi sorunu", "Sosyalist Parti'nin değerlendirilmesi", "Parti ve Ordu amblemleri", "Bölge isimlendirmeleri", "Ordu-Parti örgütü", "Gençlik örgütlenmesi", "Yayın organlarının isimleri", "Parti üye ve aday üye alınları ve atılmaları sorunu", "Parti üyeliği konusunda tüzük sorunu" vs...

1987 ayrılığı, önemli bir sorundu, doğal olarak farklı değerlendirmeler vardı. Aslında bu, dört buçuk-beş yıl boyunca tartışılan bir konuydu. Artık sorun tartışma değil, bu tartışmayı çözüme bağlamak. İlk çözüm "birlik"tir elbette; "birlik" ayrılığın eleştirisi, yadsınması demektir. Fakat çok önemli olsa bile, bir tarih değerlendirmesini, ortak bir devrim programı etrafında siyasal örgütlenmenin ve devrimci siyasal eylemin önüne çıkarmak doğru değildi. Üstelik bu iki örgüt, aynı parti kültürüne, tarihine ve adına sahip, hemen hemen aynı sosyal tabana dönük örgütlerdi. Geçmişin ve ayrılığın değerlendirilmesi sorunu, eğitim amacıyla bilimsel olarak incelemek ve sağlıklı dersler çıkarmak açısından önemliydi. Bu, en iyi hangi koşullarda olabilirdi? Elbette, az çok ayrılık ve grup önyargısından uzaklaşmış ortamda, objektif, bilimsel analiz kolaylığının ortaya çıktığı örgütsel birlik ve somut yoldaşlık bağları içinde mümkündü. O yüzden "birlik önünde engel değildi"; çünkü örgütsel birlik ideolojik, programatik konular ve örgütlenme disiplininde anlaşmakla ilgili bir konuydu. Bu yüzden '87 ayrılığının değerlendirilmesi Olağanüstü Parti Konferansı (OPK)'na bırakılmıştı.

DEH (Devrimci Enternasyonalist Hareket) 1984 Deklerasyonu, "Maoizm mi, MZ

Düşüncesi mi?" gibi konular, "DABK-Konferans" çelişkisinden ziyade, TKP(ML)-DEH çelişkisine dayanıyordu. II. MK'nın imzalayıp, sonrada ozeleştirip yaptığı ve imzasını geri çektiği "1984 Deklerasyonu", zaten her iki kesim tarafından da "oportünist" görülüyordu. Öte yandan, DEH Komitesi ve üye örgütlerin bir bölümü artık "Maoizm" formülasyonunu kullanmaya başlamıştı ve bu konuda Parti'nin bir tavır takınması gerekiyordu. HBC (Halkın Birleşik Cephesi) konusunda ise "Konferans" kesiminden gelen bir tartışma isteği vardı. "Kızıl Siyasal İktidarlar" kurulmadan önce HBC kurulamaz mı? Devrimci hareketten gelen "birleşme" isteğini ve KSI'den önce halkın birlik sorununu ne şekilde ele almalı-yız? gibi bir tartışma istediği bu. Bunlar OPK'ya bırakılmıştı.

"Parlamento" ve "seçimler" konusu ise zaten her somut durumda tahlil edilmesi ve ona göre tavır takınılması gereken "taktik" bir sorundu, hiçbir kesim parlamentaryer yoldan iktidarı alınacağını zaten düşünmüyordu. Ayrıca sonradan kapatılarak "İşçi Partisi" adını alan "Sosyalist Parti" konusunda her iki kesimde tartışma vardı. Bu parti, "milli burjuva nitelikte, devrimle karşı-devrim arasında gidip gelen reformist bir parti" olarak değerlendirilmişti.

Bunların dışındaki konular örgütsel nitelikli konulardır. Çünkü iki örgütün farklı adlar taşıyan komiteleri ve yan örgütleri ile yayın organları vardı. Bunların birleştirilmesi planı yapıldı. İlegal merkezi yayın organları 1987 Ekim'inden başlamak üzere sayı serilerine devam edeceklerdi. "Olağanüstü Parti Konferansı"nın yapılması kararlaştırılmıştı ve bunun gündemi de belirlenmişti. İki kesimin merkez komiteleri "Geçici Birleşik Merkez Komitesi" olarak birleştirildi ve seçilen yeni Siyasi Büro, "Olağanüstü Parti Konferansı"na kadar yönetim işini yürütecekti. "Bölge örgütlenmesinin adları" konusunda, OPK'ya kadar sürecek uzlaşma sağlanmıştı.

Birlik Komisyonları'nın son 14 Nisan 1992'deki toplantısının bu kararları, daha kamuoyuna resmen duyurulmadan, haber alttan alta yayılmış ve büyük bir sevinç fırtınasının esmesine yolaçmıştı, herkes birbirine Parti'nin birliğini "müjdeliyor"du. Parti'nin 20. kuruluş yıldönümünde gerçekleşen bu olay, kuşkusuz örnek, muhteşem bir olaydı. Devrimci hareketinde hep ayrılıkların, dar kafalı küçük burjuva örgüt içi iktidar çekişmelerinin yaşandığı bir ülkede, halk iktidarı için birleşmek ve birlik ruhunu ön plana çıkartmak, tam da komünistlere yakışan örnek bir davranıştı. Emperyalist gericiğin ve faşist diktatörlüğün bölme-parçalama stratejisine karşı, cüretkar bir karşı koyuştur bu. Bunun hem ulusal ölçekte, hem de uluslararası ölçekte tahmin edilemeyecek büyük devrimci sonuçları olacaktı. Nitekim, yalnızca ülkede değil,

lesi dönemlerin mahkemeleri de, hukuku da açık ki savaş mahkemeleri ve hukukudur.

Anayasa; hakim sınıfların ekonomik, politik, ideolojik, askeri hukukudur. Diğer ezilen-sömürülen sınıfların hakim sınıflar yönetimine nasıl "uyacağı", nelere uyacağını, nelere "ceza" verileceğini belirleyen "hak" ve "sorumluluklar" bildirgesidir. Ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan sınıflar, halklar ve uluslar, hakim sınıfların belirledikleri bu "kuralları" yaşama uygulamamayı keskin bir şekilde gösterdikleri zaman, bizzat hakim sınıflar tarafından belirlenen bu kurallar dizgesi de ortadan kaldırılarak her türlü kan dökme yetkisiyle en vahşi ve kural dışı katliamlar devreye sokulmaktadır. En bariz örneği sıkıyönetim askeri mahkemelerinin işleyişi ve anayasa karşısındaki yeridir. Dolayısıyla mevcut sistem içerisinde anayasal düzenlemeler için mücadele etmek, düzeltmeyi ummak, bu yolla demokrasi geleceğini beklemek hayaldir. Açık ki böyle bir durumda anayasanın sistemle diyalektik ilişkisini ortaya koyup geniş kitleler nezdinde sınıfsal özünü teşhir etmek, proletarya önderliğindeki halk anayasasının sınıfsal muhtevasını ortaya koymak gerekir. Böyle bir sorun iç savaşın mevcut aşamasında günün acil pratik sorunu olmasada, proleter devrimcilerin anlayışının ve alternatiflerinin ortaya konması zorunluluğu da vardır.

Ülke gerçekliğimiz açısından '71 süreci, o güne kadar varolan tarihsel gelişim sürecinden büyük bir kopuş ve devrimci çıkış sürecidir. Açık ki bu nitel çıkış, nicel birikim sonrası açığa çıkmış ve kendi mecrası içerisinde akararak yerini almıştır. Biz bu yazıda süreci detaylandırmayacağız. Yazımızın konusu ile bağlantısını kurarak anlatmaya çalışacağız.

Ülke içerisindeki anti-faşist, anti-emperyalist eylemlerin ivmelenmesi, üniversitelerde başlayan hareketin, işçi sınıfı ve köylü hareketleriyle bütünleşmesi, fabrika, üniversite işgalleri, grev, yürüyüş, mitinglerdeki hareket iktidar yöneliminin açığa çıkmasının da vesilesi olmuştur. Devrimci durumdaki bu yükseliş, varolan mevcut reformist önderliklerin aşılmasını koşullamış ve çıkışın mayası olmuştur. Ve bilinen '71 THKO, THKP-C, TKP(ML) radikal devrimci ve komünist çıkışı gerçekleştirilmiştir.

THKO, THKP-C mevcut sistemdeki ideolojik etkilenmelerden tam anlamıyla kendilerini kurtaramamış olsalar da anti-faşist, anti-emperyalist duruşlarındaki sağlamlık ve bu temelde silahlı çıkışları, TKP(ML) ile birlikte, hakim sınıfların öncelikle bastırılması, ezilmesi ve yok edilmesi gereken hedefleri olarak tespit edilmişlerdir ve tüm güçleri ile bu hedeflere yönelinmiştir.

İşte '68'de başlayan kitle hareketleri-

nin bastırılması, devrimci aydınlanmanın önünün alınması için önce 15-16 Haziran büyük işçi direnişinden sonra birkaç ilde ilan edilen sıkıyönetim yıl yıl kapsamını genişleterek 12 Mart darbesine evrilmiştir. Hiç kuşkusuz önce ilan edilen sıkıyönetim ve 12 Mart darbesinin hedefi bir bütün olarak toplumdaki tüm direniş odaklarını etkisizleştirmeyi, yoketmeyi, hizaya sokmayı amaçlamıştır ancak silahlı devrimci çıkışla birlikte darbenin hedefi THKO, THKP-C ve TKP(ML) olmuştur. Aşağıda 17 Mayıs 1971 günü radyolarda okunan "Başbakanlık Bildirisi"ndeki bazı bölümlerden alıntılar yapacağız:

"...kaçırılan başkonsolos, bu bildirinin yayınlanmasını takip eden en kısa süre içinde derhal serbet bırakılmadığı takdirde sözü geçen gizli örgütlerle uzak yakın ilişkisi bulunanlar ve masum gençlerimizi kışkırtıcı yayın ve sözleriyle kanunsuz hareketlere teşvik edenler ve kimlikleri güvenlik kuvvetlerince öteden beri bilinen kimseler sıkıyönetim kanunu gereğince derhal gözaltına alınarak en yakın sıkıyönetim komutanlığına teslim edileceklerdir... Bu bildiri bütün sıkıyönetim komutanlarıyla sıkıyönetim bölgesi dışındaki idare amirlerine ve emniyet makamlarına kesin emir niteliğindedir."

Görüldüğü gibi, hakim sınıflar, darbe karşısında sinmeyen, teslim olmayan, dahası darbeye silahlı temelde yönelen güçlere karşı tüm olanaklarını seferber etmiş ve tüm halkı tehdit etmekten geri durmamıştır.

Hakim sınıflar, derin bir bunalım yaşadıklarında, sınıf mücadelesi bu boyutta keskinleştiği her dönemde olduğu gibi bu süreçte de sıkıyönetim, darbe ve onların yargı ayağı sıkıyönetim askeri mahkemelerini fütursuzca işletmişlerdir. Sıkıyönetim komutanlıklarınca en ufak bir muhalif ses dahi yasaklanmış, grev, yürüyüş, miting, işgal, basın-yayın, sinema, tiyatro, panel, forum, üniversite toplantıları, sendikalar, hepsi yasaklanmış ve zorla bastırılmaya çalışılmış, daha önce bu alanlarda faaliyet yürüten ve kitle hareketleri içerisinde yer alan binlerce insan işkencelerden geçirilerek, sıkıyönetim askeri mahkemelerine sevk edilmiş, bu mahkemelerce tutuklanmış, sonrasında ise göstermelik yapılan "yargılanmalarla" devrimci, aydın, yazar, sendikacı, öğrenci, işçi, sanatçı, toplumun her kesiminden sisteme karşı en ufak bir söz söyleyen, demokratik tepkide bulunan kesimlere yıllarca "cezalar" verilmiştir.

Ancak asıl mücadele, Türkiye tarihinde bir dönemin kapanmasına yeni bir dönemin açılmasına damgasını vuran, sınıf savaşının gerçek niteliğini açığa çıkaran, hakim sınıfların iktidarını yıkmayı hedefleyen, emperyalizme yönelen, ezilen ulus ve sınıflara kurtuluş yolunu gösteren ve umut olan dönemin devrimci ve komünist örgütleri THKO, THKP-C ve TKP(ML), onlar

nezdinde de önderleri Deniz, Mahir, İbrahim şahsında ideolojik, politik, askeri, stratejik bir çatışma ile olmuştur. Bu bağlamda, bu süreçte gerek Denizlerin yargılanıp idama mahkum edilmelerinde, gerek Mahirlerin Kızıldere'de ve gerekse İbrahim'in Diyarbakır'da işkencede katledilmelerindeki öz bu temelde kavranmalıdır.

Bu dönemde Deniz, Yusuf, Hüseyin'in idama mahkum edilmeleri, kendi hukukları açısından da hiçbir maddi dayanağı olmayan bir durumdur. Zira burjuva hukuku açısından idam fiilini gerektiren durumları yoktur. Daha yargılamaya içerisinde sorunun boyutunu Deniz net bir şekilde şöyle ifade etmiştir:

"...Mesele hukuk ve yasa meselesi değildir. Mesele tamamen siyasi bir meseledir. İnfazlar yapılacaktır. Bizler ölüme hiç korkmadan, en küçük bir endişe duymadan seve seve gidiyoruz."

Evet, sorun siyasi bir meseledir. Söz konusu olan, siyasi iktidar sorunudur. Böyle bir durumda burjuvazinin yasa, kanun, umurunda değildir. Kural dışıdır. Zira iktidar telaşına düşmüştür. Kendisine başkaldıranların kanını akıtarak geniş kitlelere gözdağı vermek, "bana baş kaldıranın sonu böyle olur" demektedir. Bugün Denizlerin idamı üzerine çok tartışılmaktadır. Onur idelerinden bahsedilmektedir. Bu tür tartışmalar Denizlere yapılan en büyük onursuzluktur. Denizlerin idamını sağlamak için hakim sınıflar tarafından bizzat görevlendirilen kontrgerilla Baki Tuğ, bugün günah çıkarmaya çalışmaktadır. Dedikimiz gibi sorun şahıslar sorunu değil, sorun dönemin tarihsel çıkışı içerisindeki eylemin büyüklüğünde, hesaplama ve yargılama gücünün de aranmalıdır.

Sıkıyönetim askeri mahkemelerinin işleyişi yukarıdan talimatla olmasına rağmen, mahkeme heyetlerini oluşturan üyeler MİT, kontrgerilla gibi devletin en deneyimli kadrolarından seçilmiştir. Bunlar daha sonra kamuoyu önünde de kabul edilmiştir. Denizleri yargılayan heyet de özel seçilmiştir. ABD emperyalizminin direktifi, CIA yönlendirmeleri ve talimatları doğrultusunda hareket edilmiş, karar yerine getirilmiştir. Zira Denizler, eylemleri ile (örneğin komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının finans kuruluşu İş Bankası kamulaştırması) doğrudan bu kesimlere yönelmiş, (ABD kuruluşlarının kurşunlanması vb. devrimci yönelimlerle) ABD emperyalizmi ve uşağı komprador patron-ağa iktidarı ve onların hukuk temsilcileri sıkıyönetim askeri mahkemelerince yanıtlanmıştır. Bu açık politik çatışmadır. Sınıf savaşının en keskinleştiği, dahası devrim lehine geliştiği süreçlerde emperyalist sistemin uşakları diktatörlüklerce sistemi ve iktidarı korumanın, sağlamlaştırmanın, gelen tehlikeyi bertaraf etme-

nin önemli bir aracı olarak ülkemizde olduğu gibi devrim durumu yaşayan tüm ülkelerde geçerli olan bir işleve sahiptir sıkıyönetim askeri mahkemeleri.

Hakim sınıfların THKP-C ve TKP(ML)'ye yönelimleri yine emperyalizmin icazetinde kontrgerilla elemanlarının yürüttükleri operasyonlarla gerçekleşmiştir. Mehmet Eymür, Hıram Abas gibi tescilli halk düşmanı faşistler Mahir Çayan ve arkadaşlarının katledilmesinde bilfiil görev almış ve tetik çekmişlerdir.

Yine komünist önder İbrahim Kaypak-kaya, Ali Haydar Yıldız ve diğer TKP(ML) kadrolarının Vartanik'te baskına uğramasını sağlayan, aylarca iz süren ve bizzat merkezi olarak görevlendirilen Fehmi Altınbilek önlü kontrgerilla elemanıdır. İbrahim yoldaşın yaralı olarak esir düşmesi sonrası, sorgusunu yürüten Yaşar Değerli de bu "özel" insanlardandır. Bu noktada şunu belirtmekte yarar var; aylarca sorgulanan, ancak işkence altında olmasına rağmen düşüncelerinden, komünist inanç ve iradesinden taviz vermeyen, dahası işkencecilerle yüzyüze geldiği her an da onları yargılayan, mahkum eden Kaypak-kaya'ya hakim sınıflar mahkemeye çıkarma ihtiyacı dahi duymamışlardır. Bu onları korkutmuşur. İşkence altında ortaya konulan komünist tavrın mahkemede yargılayan bir komünist savunma ve manifestoya dönüşeceği, yoldaşın daha ilk sorgusuyla somut ve açıktır. Bunu göze alacak cesareti kendilerinde göremeyen hakim sınıflar, önder yoldaşı işkencede katletmişlerdir.

Ortaya koyduğumuz bu dönemde Denizler idam edilerek, Mahirler çatışmada ve İbrahim işkencede katledilmiştir. Aslında hepsi açısından işleyen bir hukuk vardır. Söz konusu olan faşist diktatörlük merkezlerinde alınan kararların yerine getirilmesidir. Bu bağlamda sıkıyönetim askeri mahkemeleri, kontrgerilla, MİT, ordu, polis, hakim sınıfların işleyişleri gereği iç içe geçmiş ancak farklı alanlarda tek bir merkeze bağlı faşist devlet aygıtının parçalarıdır.

Sıkıyönetim askeri mahkemeleri, bu süreçten itibaren yine hakim sınıflar açısından tüm tehlikeli kesimlere yönelse de, esas görevleri artık '71 devrimci silahlı çıkışıyla mayalanan savaşın gelişimini engellemeye, kitlelerle bağ kurmasını önlemeye, özcesi proletarya, ezilen ulus ve emekçi halkın mücadelesini bertaraf etmeye kilitlenmiştir. Ancak tüm çabalarına rağmen mücadele ve savaş gelişmiş, hakim sınıflar yeni çaresizlikler içerisinde '78'de gene önce sıkıyönetim, giderek 12 Eylül AFC ile sıkıyönetim askeri mahkemelerini daha pervasız işletmişlerdir ●

-SÜRECEK-

MIZA YOL GÖSTERİYOR! /12

uluslararası devrimci ve komünist çevrelerde de büyük yankı uyandırdı ve oralar da benzer oylukmelere yol açtı. Birliğin devam ettiği iki yıl boyunca Parti, uluslararası platformlarda ön plana çıktı ve bir dizi önemli işler başardı. Uzun yıllar tatil edilmiş uluslararası ilişkiler Parti görevlilerinin yetişemeyeceği bir hızla gelişti. Ayrıca Parti güçlerinin birleştirilmiş olmasıyla sadece nicelik bir büyüklük elde edilmemişti, asıl önemli olan Parti ve yan örgütlerinin kazandığı nitelik sıçramaydı. Her şeyden önce, bu birlik, ayrılık rekabeti içinde kendilerini gizleyebilen örgütlerdeki uyumsuz, işe yaramaz, adı var kendi yok "Parti üyeleri"nin hemen açığa çıkmasına yolaçtı. İzine bile rastlamak mümkün olmayan onlarca sözde "Parti üyesi" ortaya çıktı ve ayıklandı. Parti'nin devrimci kararlarına, iktidar coşkusuna, proleter alçak gönüllülüğüne uygun olmayan kariyerist, bozguncu, küçük örgütlerde sahte prenslik taslayan çapsiz liderlerin foyasını hızla açığa çıkardı. Parti'nin devrimci yaşamıyla oynayan sağ ve sol uçlar, Nisan 1994'te son kötülüklerini yaparak iyice deşifre oldular. (Birlik olmasaydı, bunlar daha uzun süre böyle kalacaktı.) Yıllarca Parti'nin bünyesine sızmış bütün ideolojik hastalıklar (bürokratism, şefçilik, subjektivizm, dogmatizm, pragmatizm, dar grupçuluk vb. gibi) yozlaşmalar, yiyicilik, ahbap çavuşluk, komünist ahlakla bağdaşmayan kırkılıkler hızla birer birer açığa çıkıyordu.

Evet! Birlik, 12 Eylül sürecinde Parti'nin ulaştığı ideolojik dejenerasyonun dehşet tablosunu bütün dürüstlüğüyle ortaya çıkarmıştı. İş, komünist kadroların birlik öncesinde tahmin ettiklerinden daha ağır çıkmıştı.

Çok tayinedici devrimci etkiye sahip "birlik" eylemini engelleyemeyenler, son bir umutla "Birlik Komisyonları"nın tali "hatalarına" sarılmışlardı. Halkın büyük coşkuyla karşıladığı, karşı-devrimin ise telaş ve endişe ile saldırıya geçtiği Parti birliğine karşı çıkmak, gerçekten açıklanması zor bir sorumsuzluk ve cürettil. Üstelik yurtdışında Yurtdışında, başından beri "İkiselik" adına Parti'nin ideolojik-programatik birliği ilkesine, örgütsel disiplin ilkesine, ülke örgütlerinin esas olması ilkesine, halkın görüşlerine değer verme ilkesine meydan okuyan küçük bir çevre, yönetim ve paraya hakim olma avantajını kullanarak birliği kamuyu önünde "bir ay" boyunca protesto etti ve "ambargo" uyguladı. Bunlara göre, "DABK Merkez Komitesi, DABK'ı satmıştı", "Bu bir birlik değil, Konferansçı kesime teslim olma". Bu lafları söyleyenler, yönetici insanlardı, "mutlaka bir bildikleri vardı", bu yüzden yurtdışında kitelerin kafasını karıştırabiliyorlardı. Daha da ötesi, akrabalık, tanışıklık bağlarını kullanmakta uzmanlaşmış, illegaliteyi ve örgütsel disiplini sorumsuzca yok etmekten çekinmeyen yurtdışının "sempatizan" liderleri, ülkedeki tabanı da kışkırtıyor-

lardı. Tabii bu, karşı tarafın pasif, birliğin radikalize edici depresiminden ödü kopan unsurlarını da aynı şekilde harekete geçirdi ve daha başından Parti'nin devrimci hareketinden rahatsız olanlar, karışıklık olarak elele vermiş oldular. Parti'yi yeniden "birlik" içinde bölmeye, birliği fiyaskoya çevirmeye çalışıyorlardı. Ülkede birliğin coşkusıyla ayağa kalkın yığınlar, dağlara koşan yüzlerce halk çocuğunun duyguları, her tarafta eylem gücü üç-dört kat artan Parti'nin göz göre göre militanca ayağa dikilişi, genilla cenazelelerinin binlerce kişiyle devrimci gösteriye dönüştürülmesi, kentlerde Parti'nin kitlesel inisiyatifli eline geçmesi, bu "grupçu" kafaları her nasılsa etkileyememişti. Karşı-devrimci rejimle değil, hoş grup tartışmasıyla yayınları doldurmak, karşı tarafa üstünlük sağlamak kaygısıyla keskin teori yapma kolaylığı yerleşmiş, gerici bir alışkanlık olarak Parti'nin devrimci hareketinin karşısına dikilivermişti.

Bu durumda, bir an önce OPK'nın toplanması ve birliğin ikinci aşamasını tamamlaması acil bir durum kazanmıştı. Ne var ki, OPK sürecinde, karşı-devrimin giderek dikkatini Parti'nin üzerinde topladığı ve hareketin büyümesini daha başından boşa çıkartmak için büyük çaba sarfettiği bir sırada, ihtiyatsızlık, illegalitedeki laçkalık, örgüt içinde grup bağlarının sorumsuzca sürdürülmesi sonucu yaratılan kargaşa ve deşifreyonda peş peşe yakalanmalar oldu. Birlik karşıtı çevre, bu kez "ajan" fobisi yaratarak grup bağlarını bütünüyle kemikleştirmeye başladı. Yine bu süreçte, malum "ticaret" olayı da gündeme gelmiş ve bu da gruplaşmanın etkin bir manivelası olarak kullanılmıştı.

Bütün bu olumsuz koşullar altında OPK, I.Kaypakaya'nın katledilişinin yıldönümü ve ayrıca önemli devrimci olayların anısını taşıyan Mayıs 1993'te, aşağıdaki gündemde toplanmayı başardı.

- 1- Delegationların durumu
- 2- Faaliyet raporları
- 3- Parlamento
- 4- KKK ve diğer isimlendirmeleri
- 5- Maoizm mi, Mao Zedong Düşüncesi mi?
- 6- Parti ve Ordu amblemleri
- 7- Parti ve Ordu tüzüğü
- 8- Bazı Parti üyelerinin durumunun değerlendirilmesi
- 9- Dünya'da ve Türkiye'de siyasi durum
- 10- Önümüzdeki görevler
- 11- Mali durum ve mali politikamız
- 12- Eleştiri-Özeleştiri
- 13- MK seçimi ve kapanış

Aslında bu Konferans'ın amacı, birliğin ikinci aşaması olan, Parti'deki ideolojik-siyasi sorunları çözmek, grupçuluğu tamamen tasfiye etmek, sağlıklı, dinamik, yoldaşça bağlara dayalı yetkin bir önderlik ortaya çıkarmak iken; birlik sürecinde ortaya çıkan sürpriz sorunların baskısı altında kaldı ve tarihsel işlevini gerçekleştirmedi. Komünist Parti'nin ilkelerine göre davranmak yerine, ortaya çıkan skan-

dalların karşılıklı koza dönüştüğü, birlik yerine "birlik" görüntüsünü koruma ve durumu kurtarma işlevine büründü. Böyle bir birlik komünist partide sadece bir aldatmaca olabilir. Tabii "grup" esasına göre seçilmiş delegelerden başka bir işlev beklenemezdi. Çünkü, daha Alt Konferanslarda, liyakat ve komünist sağlamlık yerine "grup" yandaşlığının büyük ölçüde belirleyici rol oynadığı "delege eşitliği" tartışmalarından belliydi. Hala pek çok yönetici kadro, birliğin, "eşitlik" değil, "eşitsizlik" olduğunu, grupların varlığını sürdürmek değil, tasfiyesi olduğunu anlayamamıştı. Üstelik liyakat esasına göre tercih konusunda yönetici kadrolar önderlik yapacak yerde, tersini yapıyorlar, sıradan üyelerin sağlıklı tercihlerini kendi grubun "ihanet" sayarak kınıyorlardı.

Kısacası OPK delegasyonunun büyük çoğunluğu grupçuluk lekeleriyle dıkar, ideolojik olarak zayıf bir yapı göstermişti. Bu yüzden OPK, Parti'yi zangır zangır titreten ağır ideolojik ve örgütsel suçlar karşısında edilgen ve oportünist duruma düşmüştü. Sonun ilkel bir müdahale ile aşmak yerine, örtmüştü ve etelemişti. Birkaç delegenin sağlıklı itirazları, grupçuluğun yarattığı kötü saflaşma ortamında yitip gitti.

Elbette bunlar, 12 Eylül sürecinde Parti'nin bünyesine musallat olan ideolojik bozulmanın sonucuydu. Aslında OPK'da seçilen MK, bütün bunların farkındaydı. Eylül 1993'te yayınlanan Komünist'in 14. sayısında ve Ekim 1993'te yayınlanan 15. sayısında, Siyasi Büro, ideolojik ve örgütsel hastalıkları birer birer sıralamış ve uzun bir liste çıkartmıştı: "Subjektivizm", "dogmatizm", "kendiliğindencilik", "bürokratism", "sektarizm", "grupçuluk" vs... vs...

"Grupçuluk", "Parti birliğinin en büyük düşmanı" olarak özellikle vurgulanmış ve "Komünist Parti Zaafılarından Arınarak Çelikleşir" diye de çarpıcı bir başlık atılmıştı. Fakat bütün bunlar adeta ironik bir mesaj olarak algılandı ve başta yöneticilerin ağırlıklı bir bölümü olmak üzere pek çok kimse tersini yaptı. Özellikle "grupçuluk" iyice azdırılmış ve Parti'yi kıpırdıyamaz hale getirmişti. Parti birliğine ve örgütsel kurallarına karşı işlenen ağır suçlara karşı pazarlıklı "özeleştiri"ler karşılığında verilen tavizler, giderek sistemli hale gelmişti. Artık "grup temsilcileri" vardı ve onlara dokunulmıyordu. Gruplardan birinin hatalı bir üyesinin üzerine gidildiğinde, bütün grup ayağa kalkıyor ve Konferansı terketmeye kalkışıyor. Bu yüzden Konferans oturumlarına birkaç kez ara verilmiş ve ancak esaslı sorunlara esgeçen kötü bir uzlaşma sağlanarak devam edebilmisti. OPK'ya hakim olan oportünist "birlik" kaygısı, yani, grupçuluğu dağıtmak yerine, korumak ve federatif bir konsensüse sokmak, hizipçi nitelik taşıyan grupçu dayanışmayı Parti Tüzüğü gereği cezalandırmak

ve mahkum etmek yerine, özendirir bir tavır göstermişti. Bu durum, grupçuluğu aleni bir hizipçilik faaliyetine dönüştürenlere sözde "birlik" adına göz yumarak, onların grup bağlarını daha da canlandırmalarını sağlamıştı. Aslında OPK delegasyonunun bu grupçu özü, taa delege seçimleri sırasında, o süreçte başlatılmıştı; Konferansa kendi grubunu hakim kılmak isteyenler, organ dışı müdahalelerle delege seçimini etkilemişlerdi.

Böylesi bir OPK'dan elbette birliğin ikinci aşamasını gerçekleştirilmesi beklenemezdi. O yüzden seçilen yeni MK, Geçici Birleşik MK'nın daha gerisinde bir kopyasıydı. Üstelik, birleşme arzusunun yerini ayrılma, yoldaşlık ve güven duygusunun yerini de güvensizlik ve çatışma isteği almış olarak...

OPK kararları Parti'ye ve kamuoyuna açıklandığı zaman, pek tatminkar bir izlenim bırakmamıştı. Özellikle Parti tabanı durumu kuşkuyla karşılamış ve pek çok organ istemeye istemeye, zorlanarak kararları savunmuş ve "disiplin" gereği propagandasını yapabiliyordu. Çünkü çelişki ve tutarsızlıklarla doluydu. Ciddi hiçbir sorunda kesin sonuç alınmamıştı. Daha OPK öncesinde bazı Parti organlarının acil görüp önerdiği "ideolojik düzeltme kampanyası" başlatılmıştı ama başarı şansı pek zayıf görünüyordu. Pek çok yerde açığa çıkan grupçu vukuatlar, "tasfiye ediliyoruz!" çığlığıyla direnişe geçmişti. Öteden beri "birliğin hatalı ve yanlış olduğunu" ileri sürenler, bunun kanıtlanmak üzere olduğunu ulu-orta konuşmalarda söyleyerek, adeta gizli gizli seviniyor ve OPK'nın durumunu alaya alıyorlardı. OPK'da yaratılamayan ideolojik otorite, taban üzerinde ideolojik, siyasi ve örgütsel iktidarsızlığa yol açmıştı. OPK'dan sonra dıştan bakılınca sessizlik ve pasifikasyon izlenimi bırakan Parti, aslında içten içe kaynıyordu. MK içindeki ilk çatışma, yeni atamalar ve görevlendirmeler üzerinde patlak vermişti ve karşılıklı "suç duyuruları", yazı savaşı başlamıştı. Fakat bundan ancak ilgili olanlarla, bu çatışmada "taraf" olan grupçu uzantılar haberdar olabiliyorlardı, Parti'nin sadece resmi kanallarından bilgi alan, örgütsel disipline uygun davranan üyeler ve resmi organlar ise bilgi sahibi "sempatizanlar" karşısında komik duruma düşüyorlar ve "saflıkları" eğlence konusu oluyordu. Çünkü Partiyi yeniden bir düdükle ile karşı karşıya getirmek, Parti iradesini grupların iradesine bölüp onlara "eli mahkum" tabi kılmak isteyenler, Partiyi bu savaştan haberdar etmek ve onun demokratik otoritesine başvurmak istememişlerdi. Bir kez daha sorunu "kendi yöntemleri" ile kendi aralarında kapalı kapılar ardında "çözmeye" girişmişlerdi.

Bu savaş, Nisan '94'te bütün gizemini ve sırlarını ortaya döktü. Parti tarihi, niteliği ve etnik geleneği ile asla bağdaşmayan, şimdiye kadar hiç yaşanmamış ve asla yaşanmaması gereken, sağlıklı bir Parti üyesinin ancak gözünü yumarak anlatabileceği denli kötü bir manzara! Halka adanmış yürekler, temiz idealler uğruna can vermiş yoldaşlar bağışlasınlar, son sözümüz o manzaraya dair olacak ●

-SÜRECEK-

Devrimci, yurtsever, komünist tutsaklar DGM'leri boykot kararlarını değerlendirdiler:

DGM'ler; faşist diktatörlüğün zorunlu sonucudur / 1

DGM'lerin faşist niteliğini her çıktıkları mahkemede teşhir eden devrimci, yurtsever, komünist tutsaklar 5 Eylül'den itibaren bunu sistemli hale getirerek boykota çevirdiler. Tüm cezaevlerindeki tutsaklar basın açıklamalarıyla başlattıkları eylemliklerini, mahkemelere çıkmama biçimine dönüştürdüler. Avukatların da bu boykota katılmalarıyla birlikte DGM mahkeme salonları, boş sıralara karşı devam eden mahkemelere döndü.

"İstiklal Mahkemeleri" ve "Sıkıyönetim Mahkemeleri"nin bir sentezi niteliğinde olan DGM'ler ilk olarak 1973 yılında kurulmasına karşı gelişen toplumsal karşı duruş sonucunda faşist Türk Devleti'ne geri adımı attırılmış, 1976 yılında DGM'ler kapatılmıştı.

Ancak '80 AFC'si sonrası tekrar kurulan DGM'ler faşist uygulamalarına pervasızca devam ettiler.

Defalarca DGM'lerin verdiği kararlardan dolayı Türk Devleti'ni mahkum eden AHİM, son olarak DGM'lerin meşru olmadığına ve aldığı kararların da geçersiz olduğuna hükmetti. Türk Devleti'nin bir kez daha uşaklığını yaptığı emperyalistler tarafından kulağı çekildi. Buna rağmen varlıklarını sürdüren, Hitler Almanya'sının "yargı"lamalarını aratmayacak derecede insanlık suçu işlemeye devam eden DGM'leri, siyasal teşhir boyutuyla ve "DGM'ler kapatılsın, DGM'lerin verdiği cezalar sonuçlarıyla birlikte iptal edilsin" şiarıyla başlattıkları eylemin hedeflerini devrimci, yurtsever, komünist tutsaklar şöyle anlattılar:

Bilindiği gibi DGM'ler ilk olarak 12 Mart 1971 askeri faşizm sürecinde gündeme getirilmiş, 1973 yılında da kurulmasına karar verilmişti. Ancak '76 yılında toplumsal muhalefetin baskısı sonucu kapatılmıştı.

DGM'ler 12 Eylül AFC'si sonrası yeniden kuruldu. Sıkıyönetim mahkemelerini bile "arar" hale getirecek biçimde donatılmış, '82 Anayasası'yla güvence altına alınmış DGM'lere devlet neden ihtiyaç duymaktadır?

Enver Elbat (PKK Dava Tutsağı): Her şeyden önce bu, devletin sömürgeci karakterinden kaynaklanmaktadır. Diğer sömürgeci devletlerde olduğu gibi, TC devleti de Kürdistan'da kendi sömürgeciliğini tesis etme gayesiyle birtakım hukuk üstü özel kurumlar ve özel politikalar oluşturmuştur. Gelişen toplumsal muhalefete karşı sömürge ülkede uyguladığı yöntemleri ve oluşturduğu kurumları kendi halkına da dayatır. Bu duruma İstiklal Mahkemeleri'ni örnek verebiliriz.

Kuruluş döneminde TC'nin başkenti Ankara'da bir ve Kürdistan'ın başkenti Amed'de bir olmak üzere, iki İstiklal Mahkemesi vardı. Ankara'daki İstiklal Mahkemesi'nin idam kararlarını meclis temyiz ederken, Amed'deki mahkemenin

kararları bundan muaf tutulmuştur. Yine, Kürdistan'daki devlet politikalarına bakalım; 1925'te ilan edilen **Umumi Müfettişlik** (özünde sömürge valiliğidir) 1948'e kadar devam ediyor, 1978'de ilan edilen kısmi Sıkıyönetim, 12 Eylül AFC ile genel bir hal aldı, 1987'de ilan edilen **OHAL**'le devam ediyor. Bütün bu uygulamaların Türkiye'ye yansımaması tabii ki beklenebilir. Bizce bu tür hukuk üstü uygulamaların **Anayasaya güvence altına alınmış olması devletin sömürgeci karakterinden kaynaklanmaktadır.** Kürdistan'da uyguladığı klasik sömürge politikalarını ve klasik sömürge kurumlarını kendi halkına da dayatmaktadır.

M.Akif Han (MLKP Dava Tutsağı): DGM'ler tıpkı Sıkıyönetim ve İstiklal Mahkemeleri gibi olağan dışı yargı kurumlardır. Olağanüstü mahkemeleri yönlendiren, burjuva anlamda hukuk ve adalet ilkeleri vs. değildir. Olağanüstü yargıya niçin ihtiyaç duyuluyor? İşçi sınıfının, emekçilerin, halkın güvenliği için değil elbette. Bizat devletin güvenliği, siyasal rejimin devamı içindir. Çok açıktır ki bunlar siyasal mahkemelerdir. Yargılamalar siyasidir. Yönlendiren siyasal iradedir.

DGM'leri mevcut devlet sisteminin siyasal niteliğinden ayrı düşünmek safi olur. DGM'ler 12 Eylül faşizminin kurumsallaştırılmasının en bariz ve çok önemli bir göstergesidir. Faşist rejimin özgürlük isteyen muhaliflerini yargılamak için ihdas etmişlerdir. DGM'lerdeki yargılamalara bakın. **Mechur kaldıkları ve göstermelik yargıladıkları birkaç çete ve irtica davasını bir yana bırakırsanız; yargılananlar yurtseverler, devrimciler, komünistler, ilerici aydın, sanatçı ve gazeteciler, ilerici sendikacılar vb. özcesi özgürlük isteyen tüm güçler, faşist rejimin gerçek muhalifleridir.** Onlar, MGK'nın talimatları doğrultusunda, tamamen polis fevkelelerine, istihbarat örgütlerinin gizli raporlarına dayalı olarak, yani hiçbir hukuki değeri olmayan sözde delillerle kanaata dayalı ve hiçbir ölçü tanımayan ağır cezalara çarptırılıyorlar. Çok açık ki bugün DGM'ler MGK'nın, faşist rejimin halklarınıza yönelik teslim alma amaçlı faşist baskı ve terörünün yargı ayağıdır. Özgürlük mücadelesinin önüne faşist bir bariyattir.

Çiğdem Kazan (TKP(ML) Dava Tutsağı): Bu ülkenin toplumsal yapısı, bu yapıdaki mevcut sınıfların konumlanışı ve devletin yapısıyla ilgilidir. Ülkemiz küçük burjuvazinin damgasını vurduğu bir toplumsal yapıya sahiptir. Bu yapı, iki ucu sivri, ortası alabildiğine kalın bir değneği andırmaktadır. Bir ucunda komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları, öteki ucunda proletarya olan, geniş orta kesimini ise küçük burjuvazinin oluşturduğu bir toplumsal yapıdır.

Bu toplumsal yapıda, hakim sınıflar; bir avuçtur, ekonomik ve siyasal olarak cılızdır, toplumsal dayanaklardan yoksundur, emperyalizme bağımlılıkları göbek bağı

ile sınıksızdır. Bu, sömürü ve talanın dizginiz yürütülmesi demektir.

Boyle bir toplumsal yapıya sahip bir ülkede çelişkiler yoğun, çatışmalar şiddetli olmak zorundadır. Dolayısıyla devlet de bu gerçeğe uygun olarak şekillendirilir ve ülkemizde faşizmin devlet biçimi olarak sürekli oluşunun nedeni de budur. Bu gerçek tepeden tırnağa silahlanmış, tüm kurum ve kuruluşları ile militarize olmuş böyle bir devlet yapısını zorunlu kılar. Ve doğal olarak "yargı" sistemi de, hakim sınıfların "Adalet mülkünü temeldir" şiarına uygunluk halinde bir örgütlü zor kurumu olarak biçimlenir. Bir avuç asalağın milyonları iliklerine kadar sömürmesinin başka yolu da yoktur.

Onun için, DGM vb. mahkemeler ihtiyaçtan öte, devletin varlığının devamı için zorunlu saydığı "özel" kurumlardan biri olarak görülmektedir. Ve Türk devletinin tüm tarihi boyunca, "İstiklal Mahkemeleri", "Sıkıyönetim Mahkemeleri" adı altında bu tür "özel"liği olan kurumlar hep varolmuştur. Bu sadece ülkemize özgü değil, bizimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için tipik bir durumdur. Ve sosyal kurtuluş mücadelesinin yanında ulusal kurtuluş mücadelesinin de yürütüldüğü çok uluslu devletlerde ise bu kurumlar adeta birer kıyma makinesi gibi çalıştırılır. DGM'lerin fonksiyonu budur. Yaptığı da tam da budur.

Bayram Kama (TKP(ML) Dava Tutsağı): Sınıflı toplumlarda devlet, iktidar ergini elinde bulunduran burjuvazinin varlık koşulu sömürsünü devam ettirebilmek ve üretim araçlarını korumak ve geliştirmek için, iktidarına yönelecek her türlü muhalefeti etkisiz hale getirmek, otoritesini kabul ettirmek için "ZOR" aygıtı devlet mekanizmasına ihtiyaç duyar. Bu "zor" aygıtının en önemli ayağını **ordu** oluştururken, diğer önemli ayaklarından birini de **adli kurumlar** oluşturmaktadır.

Bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıya sahip ülkelerde, devrim ve karşı-devrim arasındaki çatışma yoğun biçimde yaşanmaktadır. Çatışmanın hız kazandığı, devrimci durumun yükseldiği süreçlerde devlet olağanüstü önlemlere yönelir. Bunlardan bir tanesi de -ister İstiklal Mahkemeleri, ister Sıkıyönetim Mahkemeleri, isterse DGM'ler olsun adı farketmez- **olağanüstü yargı kurumlarıdır.**

Devlet, **birincisi:** Gelişen KUKH'nin ve sınıf mücadelesinin ulaştığı boyutta, halihazırda varolan yasalarıyla gelişmenin önünü kesmekte güçlük çekmektedir. Sürekli içinde bulunduğu krizin boyutu da gözönünde bulundurulduğunda, **toplumsal patlamaların olmaması için,** komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının en özlü hukuk anlayışının bir ifadesi olan DGM'lere ihtiyaç duyar.

İkincisi: Bir yanı genel anlamda devrimci kabaşın önüne geçmekken diğer yanı da emperyalizmin ülke özgölünde uygula-

maya çalıştığı "özelleştirme" adı altında neo-liberal politikaları yaşama sokmaya çalışırken, önüne çıkacak engelleri baskı, işkence, infaz, gözaltında kayıplarla, zindan faktörüyle sindirmektedir. Polis, kontrgerilla, istihbarat birimlerine, özel timme, koruculuğa, orduya destek sağlamaktadır.

Üçüncüsü: Karşı-devrim faaliyetlerinin en önemli mali kaynağı olan uyuşturucu-silah kaçakçılığı ve bunu yürüten mafya örgütlenmelerini de "yargı" alanına alarak "yargılama"dan kurtarıp T. Kürdistan'ında devam eden karşı-devrimci savaşa kirli para aktarmanın önünü açmak için DGM'lere ihtiyaç duymaktadır/duyacaktır da.

Gülderen Baran (TDP Dava Tutsağı): Hukuk sistemi ekonomik sistemden bağımsız değildir ve olamaz da. Burjuva hukukun durumu da bu gerçeklikten kopuk bir tarzda ele alınamaz. **Özel mülkiyet sisteminin ihtiyaçları doğrultusunda yasa, işleyiş ve yaptırımlar bütünü olan burjuva hukuk,** bir avuç sömürücü egemen sınıfın çıkarlarını korumak, güvence altına almak üzere temellendirilmiştir. Sözde, yargı, yasama ve yürütme erginden bağımsızdır. Oysa ki, gerçekte, hiçbir zaman ve hiçbir kapitalist ülkede böyle olmamıştır ve mümkün de değildir. Aynı şekilde burjuva hukukun "kanun karşısında herkes eşittir" diye ilkesel bir anlayış ortaya koymasına rağmen, kapitalist devletlerde sömürücü sınıfın egemenliğine dayalı bir yapılanma olduğundan, doğal olarak bu egemen sınıfın çıkarlarını koruyacaktır. Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin olduğu bir toplumda "toplumsal eşitlik"ten söz edilemeyeceği gibi; ne "yargı karşısında bütün insanların eşitliği"nden, ne de "bağımsız yargı"daki bahsedilemez.

Genel olarak burjuva hukukun durumu böyleyken; olağanüstü hal ve faşizm koşullarında ise görünürdeki bazı ilkelerle gerçeklik arasındaki uçurum ve uygulamalar çok daha farklılık arzeder. Yargının temel işlevi; egemen sınıfın çıkarlarını ve onların devletin -bekaası için- koruma altına almak olduğundan; özellikle toplumsal muhalefetin yükseldiği koşullarda egemen sınıflar bu tirmanışı ezmek için özel yargı kurumlarına ihtiyaç duyar. Bu işleyişin örnekleri, 75 yıllık TC devletinin tarihinde, dönemlere göre değişen isimleriyle somut bir biçimde ortadadır. Daha kurulduğu yıllardan itibaren özel yargı kurumları oluşturulmuştur. Halkların inkâr ve Türk halkının da, gerçekliğinden koparılarak geliştirilen TC devletine karşı; Kürt isyanları, Anadolu halklarının islami motifli ayaklanmaları ve komünist sınıf hareketinin yeşermeye başladığı bir dönemde yeniden kuruldu. Daha önce, 1919-1923 yılları arasındaki şiddetli iç savaş ortamında asker kaçaklarına karşı kurulan bu olağanüstü mahkemeler, 1925 yılında Şeyh Said isyanı gerekçe gösterilerek yeniden yapılandırıldı. **İstiklal Mahkemeleri ile muhalif güçler ve**

Kürt hareketini ezme amacının yanısıra; Mustafa Kemal aynı zamanda kendisine muhalif diğer burjuva klik güçlerini de tasfiye etti. Ardında gelişen süreçte İstiklal Mahkemeleri'ne kilif uydurulamadığı için bunları kapattı, ancak, değişik yasalarla ve fiili uygulamalarla, "olağan" gibi görünen yargı kurumlarını, fiilen olağanüstü bir tarzda kullandı. Darbe döneminde, Sıkıyönetim Mahkemeleri ile gelişen süreç yerini DGM'li yıllara bıraktı. 12 Mart 1971 faşist rejiminin dayatmasıyla DGM kanunu '73 yılında meclisten çıkarıldı.

Ancak, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin gelişen toplumsal muhalefetleri ortamında "DGM'lere Hayır" kampanyasının sonucu, 1976'da DGM'ler kapatıldı. 12 Eylül 1980 askeri faşist cuntası ile DGM'ler yeniden gündeme geldi. '82 Anayasası'nda yer alan kanun, '83'te çıkarıldı. '80 faşist darbesiyle kurulan Sıkıyönetim Mahkemeleri'nin yerine, DGM'ler ikame edildi. Ancak bu sefer, toplumsal muhalefet ve devrimci güçleri ezme için değil, gelecekte bir devrimci yükselişe ket vurmak için yapılandırıldı.

Hasan Demir (Halk Kurtuluş Güçleri - HKG- Dava Tutsağı): Genel olarak hukuk sistemleri, özde ise mahkemeler egemen sınıfların toplumsal yaşamı düzenleme ve toplumsal muhalefeti bastırma, cezalandırma faaliyetlerinin temel bileşenlerinden birini oluşturuyor. Burjuvazinin bu alandaki keyfi uygulamalarına karşı emekçi sınıfların uzun mücadelelerinin ardından, özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısından (1949) herkesin eşit, adil ve kendisini savunmak için her türlü olanağa sahip olduğu yargılama hakkına sahip olduğu ilkesi (kapitalizm koşullarında bu ilkenin biçimsel bir uygulamasını aşan bir uygulama söz konusu olamaz) genel kabul görmüştür. Bu ilke özel yargılama süreçlerini reddeder.

Ancak bizim gibi toplumsal gelişmenin emperyalizme bağımlılık nedeniyle çarpıtıldığı, bu nedenle sürekli mali kriz yaşayan yeni-sömürgelede toplumsal muhalefet ile düzen arasında sürekli sert ve çatışmalı süreçlerin yaşanması nedeniyle bu ilkenin uygulanması söz konusu değildir. Toplumsal muhalefete yönelik yargılamalarda esas olan, söz konusu ilkelerin tümünden ortadan kaldırılması demek olur ve keyfiliği, gerici faşist terörü esas alan özel yargılama kurumları ve süreçleridir. Bu durumu TC tarihi çok net bir biçimde ortaya koyuyor, 75 yıllık tarihsel kesitte İstiklal Mahkemeleri, Sıkıyönetim Mahkemeleri vb. türünden özel yargılama kurumlarının olmadığı dönemler istisnadır. DGM'ler de ülkemizin bir gerçekliğidir ve özde 1950'lerden itibaren devletin faşist temelde yukarıdan aşağıya yeniden adım adım örgütlendirilmesi sürecinin, yeni-sömürge tipi faşizm olgusunun ürünüdür. Oligarşi toplumsal muhalefetin yükseliş, somut bir iktidar alternatifi haline gelmeye başladığı süreçlerde açık faşist uygulamaları ve bunun bir parçası olarak Sıkıyönetim Mahkemeleri'ni devreye sokarken, bu durumun dışında kalan süreçlerde ise "demokratik" vitrinli faşist uygulamaları ve buna bağlı olarak 1970'lerden itibaren DGM'leri devreye sokuyor. Kısacası DGM'leri oligarşinin

toplumsal muhalefete yönelik keyfi ve pervasız terörünün hukuk ve adalet kavramları ile perdelenmesinin dönemsel araçlarından biri olarak ele almak gerekiyor.

Volkan Kartal (Direniş Hareketi Dava Tutsağı): Sınıflı toplumlarda, toplumsal yapının, altyapı ve üstyapı ilişkisiyle varolduğu belirlenmesinden yola çıkarsak, hukuk sisteminin bir üst yapı kurumu olması dolayısıyla, mevcut siyasal, sosyal, ekonomik biçimlenişin bir yansıması olduğunu görebiliriz. Bu noktada; mevcut hukukun, toplumsal yapının ihtiyaçları doğrultusunda şekillenmesi, kurulu düzenin idame ettirilmesi ve korunması amacıyla hareket etmesini zorunlu kılar.

DGM'lerin iki ayrı dönemde hukuk sistemimize girişi, askeri darbeler sonrasındır. Bunlar sizin de bildiğiniz gibi 12 Mart 1971 darbesi ve sonrası ve 12 Eylül 1980 darbesi ve sonrasıdır.

Devletin DGM'lere ihtiyaç duyması, kendi varlığını, egemen sınıfların çıkarlarını koruma zorunluluğundandır.

Devlet, bireyin hak ve özgürlüklerine yönelik fiillerde, varolan adalet sistemine, kendine yönelik fiiller söz konusu olunca güven duymuyor, yetersiz buluyor ve özel donanıma sahip kurumlara ihtiyaç duyuyorsa; "devlet" kavramı ve onu koruma ideali, "birey" ve "toplumun" örne geçiyor demektir. Bu, faşizmin ideolojik yansımasıdır. Kuruluş amaçları, yargılamaları ve soruşturma yöntemleri; araçları, kurumları, oluşumları ile birlikte, DGM'ler siyasal-politik mahkemelerdir, yaşanan sınıflar savaşımının-mücadelesinin bir ürünü olarak ortaya çıkması bu niteliği verir.

DGM'lerin Sıkıyönetim Mahkemeleri'ni "arar" durumunda olması ise aktif güncel politikanın, yaşamın doğrudan doğruya içinde yer alması ve aktif güncel politik yaşamın her alanına müdahale edebilmesidir-sınırlanmasıdır.

Can Ali Türkmen (TKB Dava Tutsağı): DGM'ler bugün işçi ve emekçilerin hak ve özgürlükler mücadelesinin önündeki en önemli engellerden biridir. Faşist rejimin güvencesini oluşturan polis (anti-terör yasası), mahkemeler ve zindan ayaklarından biri olarak özel mahkemeler olan DGM'ler de onun '82 faşist Anayasası'yla kurumsallaştırılmış, güvence altına alınmıştır. **Toplumsal muhalefeti ezmenin, yoketmenin yargı sopası olarak kurumsallaştırılmıştır.** Toplumsal muhalefeti geliştirmeye yönelik en küçük bir hareketlenme DGM'lerin keskin kılıcıyla karşılaşmaktadır. Komünistlere, devrimcilere, yurtseverlere, aydınlara, sanatçılara, gençlere, işçi ve emekçilere pervasızca cezalar kesen, mevcut hukuk anlayışının dahi uygulanmadığı bu "özel" mahkemeler adı üstünde devletin güvenliğini sağlamak üzere kurulmuş mahkemelerdir. Faşist rejim kendini güvenceye alabilmek için, emekçiler üzerindeki baskı ve zulmüne örgütlü ve bilinçli mücadeleyi yoketmek üzere sınırsız ve keyfi bir biçimde uygulamak için DGM'lere ihtiyaç duymaktadır.

M.Ali Ayhan (TKEP Dava Tutsağı): Devlet görünüşte DGM'leri "ihtisas" mahkemeleri olarak lanse etmektedir. Bu görünüş

iki yönlü bir aldatma çabasıdır. Birincisi; faşist dahi olsa her devlet ulusal ve uluslararası kamuoyu nezdinde, kendince "meşru" görünmek ister. İhtisas Mahkemeleri esas olarak genel burjuva hukuk sisteminin bir parçası, hatta zorunlu bir gereği'dir. Tıpkı vergi, iş, ceza mahkemeleri gibi... İkincisi; DGM'leri ihtisas mahkemeleri gibi göstermek, asli işlevlerini ve niteliklerini toplumdaki gizlemek için kalın bir örtü sağlamakta ve onları normal hukuk sisteminin bir parçası olarak görünmesine neden olmaktadır.

Gerçekten, DGM'ler ne İhtisas Mahkemeleri, ne normal hukuk sisteminin parçası ve ne de meşrudurlar. Nitelikleri itibarıyla DGM'ler faşist devlet yapısının baskı ve zor araçlarını "yargı" yönünden tanımlayan olağanüstü mahkemelerdir. Semayenin ve onun devletin savunulması, sisteme yönelik muhalefet hareketlerinin ezilmesi, düşünce alanında olsa dahi muhtemel "tehlikelerin" sezinlenip bertaraf edilmesi, tehditlerin derecelendirilmesi ve buna göre sonuçlar çıkarılıp kararlara varılması DGM'lerin görevidir. Anlaşılabileceği gibi DGM'lerin varlığı hukuksal değil, tamamen siyasal nedenlere dayanmaktadır. DGM'leri 12 Eylül faşist Anayasası'na dayanarak ortaya çıkaran ihtiyaçlar kısaca bunlardır.

5 Eylül'den itibaren "DGM'ler kapatılsın, DGM'lerin verdiği tüm cezalar sonuçlarıyla birlikte iptal edilsin" şiarıyla başlattığınız boykotun hedeflerinden bahsedermisiniz?

Enver Elbat: Bizce sadece DGM'lerin kapatılması veya verilen cezaların sonuçlarıyla birlikte iptal edilmesi sorunları çözmeyecektir. Kaldı ki DGM'ler kapatılsa bile, farklı bir isim altında, daha başka mahkemeler açılacaktır. Yani uygulamalar değişmeyecektir. Egemen hakı açısı ve sömürgecilik mantığı değişmedikçe, sorun kendini her alanda hissettirmeye devam edecektir.

-DGM'lerin tasfiyesi için toplumsal özgürlük ve demokrasi mücadelesine kendi cephemizden fiilen cevap olabilmek.

-DGM'lerin sömürgeciliğin noteri olduğunu teşhir etmek, birer yargı organı değil, devleti koruyan karakollar olduğunun teşhirini gerçekleştirmek.

-DGM'ler kapatılıncaya kadar bu eylemi sürdüreceğiz diye bir mantığımız yok. Hedef teşhire yöneliktir.

M.Akif Han: Bu hedef şiarımızda ifade edilmiştir. Faşist diktatörlüğün yargı kurumları DGM'lere karşı mücadele, özgürlük mücadelesinin önemli bir ayağını oluşturuyor. Ancak şimdilik DGM'lere karşı eyleme dönüşen yaygın bir toplumsal muhalefet henüz söz konusu değil. Bunda toplumsal muhalefetin değişik kesimlerinin de adeta kendi sorunlarıyla uğraşmakla sınırlı kalmak gibi bir darlık, bir perspektif yoksunluğu yaşanmasının ciddi bir payı var. Oysa özgürlük mücadelesi bir bütün. Bir diğer unsur ise DGM'lerin 1982 Anayasası ile ihdas edilmiş olması.

Öncelikle DGM'lere karşı mücadelenin uzun soluklu olduğunun görülmesi gerekiyor. Durum '76'dan oldukça farklı. Kısa sürede sonuç almak olanaksız. Buna karşın, '76'dan bu yana ilk kez DGM'lere karşı, tüm devrimci parti ve örgütlerin ka-

tıldığı bu çapta bir mücadeleye girilmiş bulunuyor. Bu çok önemli. Ve başarı açısından da ciddi bir fırsat yaratıyor.

Çiğdem Kazar: Türk devletin halklarına karşı yürüttüğü topyekün savaşı daha üst seviyede yürütmek için düzenin tahkimine dayanan stratejik politikalarını hayatın her alanında "yapılandırma"ya çalıştığı bir süreç yaşıyor. Bu stratejik politikalarından biri de radikal devrimci örgütlen kitlelerden yalıtıma çalışırken, çöken kurum ve kuruluşlarını yeniden düzenleme hedefidir. Bu nedenle devletin çöküşünü ilan ettiği kurumların başında gelen "adalet" sistemini "reform" aldatmacasıyla halklarımıza karşı daha güçlü bir silah haline getirme çabasına karşı koymak hayati bir önem taşıyor. Elbette devletin bütün kurum ve kuruluşları hedeflerimiz arasındadır. Ancak devletin çetelere havale ettiği "adalet"ine karşı geniş halk kesimlerinin tepkilerinin giderek yükseldiği günümüzde devletin en zayıf noktalarından biri olan bu kurumu kitle mücadelesinin hedefi yaparak işleme hale getirmenin sürece en uygun eylemlerden biri olacağına inanıyoruz. Ve bunu, DGM'lerin "Sıkıyönetim Mahkemeleri"ni arar" hale gelen uygulamalarına karşı bir eylemden öte, faşizme karşı kitleleşme potansiyeli taşıyan bir eylem olarak değerlendiriyoruz.

Bayram Kama: Belirlediğimiz hedefler şiarımızda somut olarak ortaya konmuş durumdadır. DGM'ler kapatılsın ve tüm cezalar sonuçlarıyla birlikte iptal edilsin. Ancak hedefimiz bununla sınırlı değil.

DGM'lerin gayri meşru olduğunu, siyasal kurumlar olarak inşaa edildiğini vurguluyoruz. O nedenle bizim açımızdan sorun devlet mekanizmasıdır, devletin niteliğidir. Bu kampanya başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenlerin bilinçlerinde devletin gerçekliğini açığa çıkarmayla, ezilenlerin bilincine hükmediyor olan işbirlikçi, faşist-göven politikaların ve ideolojinin kökünden sökölüp atılmasında bir adım olmayı hedeflemektedir.

"DGM'lerin" kaldırılması, cezaların sonuçlarıyla iptal edilmesi durumu sadece bir adım olacaktır.

Belirtmekte fayda var ki; DGM'ler devletin niteliğinin bir aynası durumundadır. DGM'lerle özdeşleşmiş bir devletin kitlelerin bilincinde somut olarak anlaşılabileceği açıktır. Açık olduğu gibi buradan çıkacak bir kazanım kitlelerin devletten bir adım daha kopuşunu ifade edecektir.

Bu kopuş olgusu önemlidir. Bizim açımızdan kopuş bir sırt dönme değil sadece, kopulanla savaşmaktır da aynı zamanda. Savaşarak onu yoketme cürretidir. Bunun için örgütlenmek ve bizim gerçek hedefimiz budur.

Ek olarak şunu da açıklayalım: Faşist devletin her türlü terörüne rağmen halka kabul ettiremediği, kendi içinde dahi sorunlar yaşadığı, açıkçası SAVUNAMADIĞI DGM'lerin kampanyamızla kapanması sanırım zor olmayacaktır.

Bizim açımızdan esas olan sorun, bunun devamını sağlayabilmek, gerçek hedefe ulaşabilmektir. ●

-SÜRECEK-

Marksist-Leninist-Maoist perspektifle donan, her türden gerici rüzgâra karşı yıkılmaz bir kale ol!

Devrim derince ne(ler) anlıyoruz gerçekten? Ya da devrimin; sürekli olarak eskiye karşı yeninin, yanlışla karşı doğrunun, haksızlığa karşı haklılığın savaşı olduğu gerçekliğini kesinlikle kabul ediyor ve savunuyorsak, bunu kendi üzerimizde ne oranda yaşamsallaştırıyoruz? Bu can alıcı ve kesinlikle üzerinde durulması gereken bir sorundur. Hele düşmanın her alanda enva-i yol, yöntemle yoğun ve etkin olarak "marjinalleşme"yi dayattığı halihazırdaki süreçte, bunun önemi daha da artmaktadır.

Devrimin kitlelerin eseri olacağı ve bunun da ancak ve ancak Proletarya Partisi'nin yol göstericiliğinde başarılabileceği doğru belirlemesinden hareket edersek, devrimci olmanın da örgütlü olma zorunluluğuna uygun konumlanmakla mümkün olabileceği sonucuna çıkarız. Tam da bu noktada, örgütlülüğü, örgütlü mücadeleyi bütünlüklü olarak nasıl kavramak gerektiği sorusu karşımıza çıkar.

EVET, ÖRGÜTLÜ OLMAK AMA NASIL?

Parti ile organik bağ kurmakla örgütlendim diyebilir miyiz? Kesinlikle diyemeyiz. Organik bağ zorunlu bir adımdır. Ama sadece ilk adımdır, bir başlangıçtır. Mesele bu ilk ve önemli adımı devrimci tarzda sürekliştirmek, her bakımdan ilerletmektir. Tutarlı bir devrimci bu tarzı tutturandır. Peki, kişi bunu kendi nezdinde nasıl tutturacaktır? İşte zihinlerde berraklaşması gereken de budur.

Eğer ideolojik, politik, örgütsel ve askeri hattiyla devrime önderlik yapabilecek biricik örgütlü gücün Proletarya Partisi olduğu gerçekliğine içtenlikle iknaysak, her şeyden önce kendimizi bu hatla bütünleştirme becerisini gösterme zorunluluğu ile karşı karşıya olduğumuzu da bilince çıkarmalıyız. Mücadelenin hangi alanında yer alırsak alalım, bir Parti militanı olarak mücadeleyi bu hattın hizmetinde geliştirmeyi ilke edinmemiz gerektiğini unutmamalıyız. Bu ilke doğrultusunda hareket edebilmek, Parti militanı olmanın özelliklerini tüm yönleriyle içselleştirmekten geçer.

AMAÇTA NETLİK ÖNEMLİDİR

Devrimci, adından da anlaşıldığı gibi devrim yapma amacındadır. O zaman buna uygun bir duruşu kendisinde sağlayarak gerekenleri yerine getirmek için canla başla çaba harcamacaktır. Bu çabayı gerekli içerik ve yoğunlukta sar-

fetmediği durumda ise, giderek amacından uzaklaşmayı yaşamaya kaçınılmaz hale gelir. Dolayısıyla O, tutarlı bir devrimci ve komünist olma iddiasına uygun çaba sarfetmelidir. Başkan Mao'nun dediği gibi; "Bir komünistin sıkı çalışması ve kalbinin yarısı ya da üçte ikisiyle değil, bütün kalbiyle halka hizmet etmesi gerekir."

Bir şeyi sadece istemekle elde etmek mümkün değildir. Başarmak için istek nasıl ki olmazsa olmaz bir ön koşulsun, istemi başarıya taşıyabilmek için de uygun yol ve yöntemleri belirleyecek doğru bir perspektife sahip olmak şarttır. Yoksa başarı elde edilemez. Bوندandır ki, o büyük ustanın "Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" belirlemesini şiar ediniyoruz.

Devrimin kaba-saba bir sürgitle başarılamayacağı açıktır. Çözüm bekleyen yığınca çelişkiye doğru çözüm gücü olabilmekle başarılanacak bir olgudur. Bir çelişkiyi doğru çözüme kavuşturabil-

sorunlarına çözüm gücü olmayı hedeflemeli. Devrimci pratiğini nitelikli geliştirebilmesi, mücadeleye layıkıyla hizmet edebilmesi için teoriyi asla ihmal etmemesi, kendisini Parti'nin teorik görüşleriyle örgütlemesi gerekmektedir. Bu hususta Kurucu Önder ve Başkomutanımızın bizlere talimatı şudur: "Kadrolarımız,engin bir tecrübeye sahip olmalıdırlar; siyasi bakımdan ileri, gelişkin ve kavrayışlı olmalıdırlar. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini pratiğe uygulamayı öğrenmeli, devrimimizin her türlü meselesinde doğru ve yeterli görüşlere sahip olmalı, kitleler arasında hareketimizin çizgisini, politikasını, programını rahatça savunabilmeli, yayabilmelidirler."

Devrimin yol gösterici teorisiyle donanmayan, buna gerekli önemi vermeyen birinin mücadeleyi layıkıyla yürütüp devrimi amaç edindiğini söylemesi, beshelli ki tutarlı ve gerçekçi olmaz.

Kollektif ruh, her güçlüğü birlikte aşmak üzere dayanışmayı getirir. Yoldaşların biribirlerinin eksikliklerini gidermesi için yardımcı ve yol gösterici olmayı sağlar. Her bakımdan ortak emek ve çaba demektir bu. Bir araya getirilerek Parti potasında merkezileştirilen ortak emek ve çabayla daha güçlü bir Parti, güçlenen Parti'de daha güçlü bireyler olarak bizleri şekillendirir. Kollektife ne kadar güç ve değer katıyorsak o kadarını hak ediyoruzdur, fazlasını değil.

mek önce onu doğru analiz etmek ve oradan da doğru çözüme götürecektir. Sentezi elde etmekle mümkündür. Yani, mücadelenin seyri içerisinde karşımıza çözmek zorunda kaldığımız/kalacağımız hangi sorun, güçlük çıkarılsa/çıksın, önce bunları tüm yönleriyle doğru tanımamız gerekiyor ki, doğru olarak da çözüp aşabilelim. Bu da araştırma ve incelemeyle olanak dahiline girer.

Zorluk ve sorunların daha çok ve karmaşık olduğu dönemlerde yapılması gereken, daha çok yoğunlaşıp daha bir kararlılıkla daha fazla emek harcamaktır. Böyle dönemlerde Başkan Mao'nun şu sözleri devamlı kulaklarda çınmalıdır: "Silkinmemiz ve inceleme yapmamız için zorlu bir çaba harcamamız gerekmektedir. Şu üç kelimeye dikkat edin: 'Zorlu', 'çaba', 'harcama'. Silkinmeli ve zorlu bir çaba harcamalıyız." Demek oluyor ki, Partili militan, araştırmacı-inceleyici olmalı. Devrimin

Bu tutumdaki bireyin amacında henüz netlik yoktur. Ezilen milyonların mücadelesine bağlılığı pamuk ipliğindedir. Duruşu stratejik değil, dönemselidir. Dolayısıyla mücadele seyrinin herhangi bir döneminde karşılaştığı sorun ve güçlükler karşısında çözümsüz kalır. Çözümsüzlük kaçınılmaz olarak karamsarlığı, halkın mücadelesine inançsızlığı besler. Gideremediği ya da giderilmediği durumda, bunlar gelişerek bireyde hakim yön haline gelir. Ve artık onun için varsa yoksa kendi bencil hakları, çıkarları esastır. Sınıf, halk, devrim ve Parti'nin hakları, çıkarları onun için bir anlam ifade etmez. Tek kelimeyle, yabancılaşır. Hep kendini dayatır, "ben, ben!" çığlıkları eksik olmaz onun ağzından, kendi zaafiyetleri bu kadar derinken, bu kişiliğiyle etrafına burun direklerini kıran bir koku yayıyorken, bu gerçekliğini görüp giderme erdemini gösterme yerine sözümona bu gerçekliğini gözlerden irak tutabileceğini umarak hep kendi dışındaki

eksiklikleri işliyor, gediklere oynuyorsa, bu demektir ki, o kişilik dibe vurmuştur, yokoluşu yaşıyordur.

Oysa bu tutumun tersine, doğru bir hareket tarzını tekrardan sağlama cesaretini gösterdiğinde, kişi, acımasızca kendi zaafiyetlerinin üstüne yürüyerek eksikliklerinin kökenindeki gerçekliği kavrayıp kendi olumsuzluklarından öğrenip tecrübe edinerek daha bir inatla parlak geleceğe yürümek için ayağa dikilir.

"Devrimci iradesi zayıflayanlar, düzeltme yoluyla yeniden canlılık kazanmalıdırlar" diyen Mao'dur. Düzeltme yolu, eleştiri-özeleştirmedir. Gelişimin dinamosu, mücadele içinde eleştiri-özeleştiriye doğru ve etkin tarzda kullanılmaktır. Bir silahtır bu. Kullanmadığımız durumda, kendimizi silahsızlandırıyoruz demektir. Eksik ve hatalarımızı gidermek, devamlı kendimizi geliştirmek için özeleştiri vazgeçilmezdir. Amaca giden yolda doğru biçimde ilerlemek bununla sağlanır. Bulunduğumuz her alanda birleşmek, halkı devrime seferber etmek görevimizdir. Yaşamımızı buna hasrediyoruz. Yaşamını bu onurlu mücadeleye hasredenler, ısrarla yürümeye devam ederler. Eksikliklerini ortaya çıkarıp gidermekten sakınmazlar kendilerini; çünkü hedef berraklaşmıştır böylelerinin kafalarında. Yürelerinde devrim, halk, parti, yoldaş sevgisi harlanmaktadır her daim. Yaşamları bu değerlere adanmıştır bir kez. Bu değerlerin çıkarına hizmet etmeyen her davranış ve yanlış gidermek yaşam gerekçeleridir. Eksiklik ve yanlışlar kendi dışında da gelişmiş olsa, ya da kendi üzerinde de cereyan etmiş olsa bu gerçek değişmez. Görevi onları gidermektir. Çünkü onları gidermek yukardaki değerlerin çıkarmadır. Bakın, Lenin'le birlikte devrime ve sosyalizmin inşasına önderlik yapan, enternasyonal proletaryanın büyük öğretmenlerinden Stalin yoldaş özeleştirmenin tartışmasız önemini nasıl gözler önüne sererek bizlere yol gösteriyor:

"Bolşevizmin gücü tam da hatalarını kabul etmesinden korkmamasında yatar. Parti, Bolşevikler, ülkemizin tüm dürüst işçileri ve emekçi insanları çalışmamızın eksikliklerini, inşamızın eksikliklerini ortaya çıkarırlar. Çalışmalarımızda ve inşamızda duraklama, batıklık, çürüme olmaması için, tüm çalışmamızın günden güne iyileşmesi ve başarıdan başarıya yürütmesi için, eksikliklerin ortadan kaldırılmasının yollarını gösterebilirler. Şimdi en önemlisi budur. Varsın, düşmanlarımız eksikliklerimiz üzerine gevezelik etsinler, böy-

le önemsiz şeyler Bolşevikleri bildiğinden şaşırtamaz ve şaşırtmamalıdır." Hiçbir izahatı gerektirmeyecek denli apaçık olan bu perspektiften konumuz için çıkarmamız gereken şudur: Kendimizi örgütlemenin en etkili araçlarından biri de özeleştirmedir. Çünkü, Devrimci sürekli kendini aşandır.

Aşmak, varolanla yetinmemektir. Varolanla yetinenin, kendisini aşmayanın, yaşamın gelişmeleri karşısında mevcut olumlu özelliklerini dahi koruma basiretini gösteremeyeceği tecrübelerle sabittir.

Eğer devrimi sürekli eskiye karşı yeni-nin mücadelesi olarak kavırıyorsak, devrimcinin de sürekli olarak yeni-yi geliştirip ilerlemeyi kendi üzerinde somutlaştıran olduğu gerçekliği tartışmazsınız.

Eski dediğimiz bu düzenin kendisi, hatta hakim konumdadır. Hakim olmanın avantajlarıyla yeni olan devrime karşı çok yönlü ve şiddetli olarak saldırıyor düşman.

Devrim hakim olanı yıkmaya yönelik bir şiddet hareketidir. Dolayısıyla düşman, kendisini yıkmaya yönelik hasminin gelişmesini engellemek için olanaklarını seferber ederek türlü yol-yöntemle saldırıyor. Saldırısını daha tahripkar kılmak üzere yöntemlerini geliştirip güçlendirmeyi de elden bırakmıyor. Onun saldırısının tahripkarlığı ise daha çok bizim eksiklik ve zaaflarımızın üzerinde biçimleniyor. Denilebilir ki, bir yandan düşman vuruyor, diğer yanda da düşmanın bize tahripkar darbeler indirmesine hizmet eden zaaflarımızla biz Partiye vuruyoruz. Böyle olmaz! Bu zemine hizmet eden zaafiyetlerimizden süratle arınmalıyız. Böylesi zaafılar demire sinmiş pas gibidir. Demirin çürümemesi ve pasın giderilmesi, hastalıklı yönleri zımpara vurmayı göze almakla olur. Proletarya Partisi'nin komünist ruhuna dönüşle olur, Proletarya Partisi ruhu ve bilinci, düşmanın saldırısı karşısında sadece kendini koruma değil, esas olarak saldırıyı karşılayıp hezimete uğratma direktifidir. Partili militan, bu görev bilinciyle hareket edendir. Bunun için devamlı kendisini geliştirmeyi; ideolojik yönde güçlü donanımı, siyasal yönde ufuk açıklığı ve yetkinliği, örgütsel yönde çelik gibi sağlamlığı, askeri yönde etkinleşmeyi başarandır. Bunu başaramayanlar, sınıf savaşımının silindiri tarafından hallaç pamuğu gibi ezilmekten kendilerini kurtaramazlar.

Devrim yapma amacına uygun olarak hep dorukları fethetme azmiyle dopdolu olmalıyız. "Hiçbir şey zor değildir, bu dünyada. Eğer dorukları fethetme cesaretin varsa" diyen bilge ustanın korkusuz ve ona layık öğrencileri olsun yeterki. Onun becerekli öğrencisi ve bizlerin de ölümsüz önderi olan KAYPAKKAYA'nın "Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var. Sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığı-

mızla atılalım!" talimatının da anlattığı budur. "Bu mücadelede kahraman işçi sınıfımıza, özverili ve çilekeş köylülerimize, yiğit gençliğimize sonsuz bir güven duyalım!" kesinliğiyle süren talimatı, yönümüzün nereye dönük olacağını da altını çizer.

Bizim bilincimiz, halklarımızın dara çekilmiş ezilmişliklerinden süzülüp gelir. Bizi cesur yapan da budur. Halklarımızın çektiği korkunç acıların sona erdirilmesinin savaşımını verirken, bu savaşımın zararına olan kendi zaaflarımızı karşı da içtenlikle mücadele ederiz. "Eğer kusurlarımız varsa, bunların ortaya konulmasından ve eleştirilmesinden korkmayız, çünkü biz halka hizmet ediyoruz." (MAO) Her gün bunun mücadelesini yürüterek nitelikli gelişmeyi ilke bellemişiz. Ezilen milyonların öfkesiyle dolup taşan yüreğimizin harlı ateşiyle yaralarımızı saracağız, diyenlerin kütüğüne kazılan bilinç bize bunu emrediyor.

"Amaçlarımıza ulaşmak için en yüksek

tersine, birey ve organların bütününden oluşan canlı bir organizma olduğu kuşku götürmez bir gerçekse, onu oluşturan birey ve organların mevcut durumu onun programını yaşamla bütünleştirecek şekilde sürekli kendilerini aşmak yerine varolan mevcut durumlarıyla yetinirlerse, buna ne denir? Nasıl ki onların bu "yetinme" ile kendilerini geriletmeleri kaçınılmazsa, bu haliyle Parti'yi de fonksiyonunu yerine getirmekten alıkoymuş olmazlar mı? Hal böyle oldu mu bir kez, teorik olarak devrimi gerçekleştirecek doğru teorinin varlığı bir anlam ifade eder mi? Etmeyeceği ayan-beyandır. İşte teori-pratik diyalektiğinin doğru kavranmasının hayati derecedeki anlamı da burada yatıyor. Teorimiz, boş lafazanlık için değil devrimin sorunlarına çözüm üretmek için vardır, yani pratiğe hizmet etmesi için.

Maoistler için bilmek yapmaktır. Biliyorsak yapacağız. O (yani programımız), mevcut çelişkileri çözmek ve

Parti çizgisine hizmet eden kollektif faaliyet ve yaşam esastır. Herkesin birbirinin zaafıyla ve kendi zaaflarıyla barışık yaşadığı ahbap çavuş toplulukları yabancılaşmadır. Devrime önderlik edecek olan çizgi etrafında el ele vererek harcanan ortak emekle nitelikli bir kollektivizm ortaya çıkar. İşte yoldaşlık denen yüce ilişki de bunun ürünüdür. Burada anlamını bulur yoldaşlık. Aynı çizgi etrafında amaç birliği ettiğimiz yoldaşlarımıza karşı beslediğimiz sevgi, sıcaklık ve bağlılık neyle ölçülür? Bunun bir tek barometresi vardır, o da emektir. Emek verilmeyen, uğruna ter dökülmeyen, bedel ödenmeyen hiçbir şeye karşı gerçek anlamda sevgi ve bağlılık duyulmaz.

dorukları kendimize referans noktası almamız gerektiği"ni söyleyen Gonzalo yoldaş, amaçla pratik duruşun uyumuna vurgu yapıyor. Örgütlü olmanın zorunluluğu, komünizm amacımızdandır. Demek oluyor ki, komünist ilkelere uygun duruşu sağlamak da şarttır.

Evet, örgütlü olmak sadece organik bağ kurup yürütmekle olmaz demiştik. Önemli olan nasıl yürütüldüğüdür. Yani içeriği.

Parti; kendi bünyesine ve çevresine çektiği insanları, mevcut düzeni yıkmayı Demokratik Halk Devrimi'ni gerçekleştirecek sosyalizmi inşa ederek komünizme doğru yol almayı başaracak düzeyde bireyleri, kitleleri yetkinleştirmeyi hedefler. Yürüttüğü bütünlüklü savaşımında kitlelerin üzerinde düzenin varolan etkilerini kırarak, onları komünist ideolojiyle şekillendirmeyi, bu doğrultuda seferber etmeyi asli görev edinir. Tam da burada can alıcı bir soru duruyor karşımızda: Parti denen şeyin soyut bir mekanizmadan oluşmadığı,

devrim yapmak içindir. Onu pratikle bütünleştirecek olan kadrolardır, aktivistlerdir. Bir program doğru da olsa pratiğe dökülmeden başarıya ulaşmaz. Programı pratiğe dökmenin salt bir alanı yoktur. Yaşam bulduğu bütün alanlarda, o pratiğe uyarlanmayı bekliyor demektir. Programın yaşamsallaştırılmasını salt gerilla alanlarıyla sınırlı görüp kendi bulunduğu alanda yaşamsallaştırılması gerektiğini görmemek, aslında orada sınıf mücadelesinden vazgeçti. Ki, bu da kişi ne derse desin. Parti'yle organik bağ ne düzeyde olursa olsun aslında o gerçek anlamda örgütlü değildir, kendisini örgütlememiştir. Örgütlülüğü organik bağdan ibaret görmek, örgütsüzlüğün kamufle edilmiş biçimidir. Parti'yle organik bağ, Parti çizgisiyle bütünleşildiği oranda gerçek anlamını bulur. Bizler, devrimin ancak çizgimizin pratikte ete-kemiğe bürünmesiyle mümkün olacağını ve bunun özneleri de bizler olacağımızı söylüyorsak, bu söyleme uygun davranmak zorundayız. Örgütlülüğü dev-

rim için bir zorunluluk olarak görüyorsak, o zaman gerçek anlamda kendimizi örgütlemeliyiz. Üzerine basa basa söyledik, söylüyoruz, söyleyeceğiz: Gerçek anlamda örgütlü olmak, Parti çizgisiyle bütünleşmektir. Parti militanını bunu ruhuna nakşetmelidir.

Faşizmin, devlet biçimi olarak hüküm sürdüğü bir coğrafyada yaşıyoruz. Bu coğrafyada siyasi iktidarı zaptetmek için devrim mücadelesi yürütmek, ağır illegalite koşullarına göğüs germekten geçiyor. Çünkü, bir yandan kudurgan faşizmin enva-i yöntem ve araçlarla saldırısı, öte yandan binbir türlü olanaksızlık ve güçlüklerle karşı karşıyayız. Bu durum karşısında mücadelenin kesintiye uğramadan sağlıklı ilerlemesi için örgütü ve yoldaşları faşizmin saldırılarından en iyi korumanın, güvenliklerini almanın yolu illegalite kurallarına uymaktan geçiyor. Bunun başka yolu yok. Illegalite kuralları, oldukça ağır bedellerin ürünüdür. Illegalitenin her bir kuralı, onca bedele malolmuştur. Yaşanan acı deneylerle elde edilmiştir. Düşmanın her türden sinsi saldırısını etkisizleştirmek için, illegalitenin ruhuna uygun hareket etmek kesinlikle şarttır. Bu asla savsaklanamaz. "Bir defadan birşey olmaz" mantığı özünde örgütü ve yoldaşları düşmanın saldırılarına açık hale getirmek dışında bir şey değildir. Zarar verici bir davranıştır. Halklarımızın devrim mücadelesine zarar verici her davranış, bizlerden fersah fersah uzak olmalıdır.

Bir yandan faşizmin enva-i saldırıları, öte yandan binbir türlü olanaksızlık ve güçsüzlüklerle karşı karşıyayız, demiştik. Evet, yeryüzünün en yoksul savaşını yürütüyoruz. Bu savaş, uzun bir süreci kapsayan kanlı bir savaşım olduğu gibi çözüm bekleyen yığınca çelişkilerle de dopdolu olan bir savaşım. İdeolojik donanım ve siyasal yetkinleşmeyi pratikle iç içe yaptığımız sürece üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir güçlük, çözüme ulaştıramayacağımız hiçbir çelişki olmaz. Güçlükler ve sorunlar karşısında asla devrimci iyimserliğimizi yitirmemeliyiz. "Bence en önemli şey iyimser olmaktır, hayatımı hasretliğim için başkaları tarafından nihai amacımız komünizme varana dek devam ettirileceğine inanmaktır" diyor Başkan GONZALO. Gonzalo'nun bu tutumu örnek alınmalıdır. Sorunlar ve güçlükler karşısında yakınmak çare değildir. En olumsuz bir durum söz konusu olduğunda dahi, onun içinde olumlu yönü bulup bunu hakim hale getirmek amacıyla kararlılıkla sorumluluk üstlenmekten kaçınmamalıyız. İdeolojimiz rehberliğinde birlik içinde kollektif hareket etmek bizi zorluklar karşısında daima güçlü kılacaktır. "Mesele ideolojimize sarılmak ve içimizdeki cesareti dizginlerinden boşandırmaktır." (Başkan Gonzalo) Bunu yaptığımızda, dize getirmeyeceğimiz düşman, çözemeyeceğimiz sorun kalmaz.

Kollektif bilinç önemlidir. Bu bilinçle

donatalım kendimizi. Her geçen süre bunu daha bir üst seviyeye çıkaralım. Doğru bir rotada işleyen kolektivizm, amaç birliğini pekiştirir. Yanlış ve eksiklikleri giderek doğruların zihinlerde berraklaşmasını ve pratiğe güçlü tarzda uyarlanarak savaşımızın yükselmesini sağlar.

Kollektif ruh, her güçlüğü birlikte aşmak üzere dayanışmayı getirir ve bu da yoldaşların birbirlerinin eksikliklerini gidermesi için yardımcı ve yol gösterici olmasını sağlar. Her bakımdan ortak emek ve çaba demektir bu. Bir araya getirilerek Parti potasında merkezleştirilen ortak emek ve çabayla daha güçlü bir Parti, güçlenen Parti'de daha güçlü bireyler olarak bizleri şekillendirir. Kollektife ne kadar güç ve değer katıyorsa o kadarını hak ediyordur, fazlasını değil.

Parti çizgisine hizmet eden kolektif faaliyet ve yaşam esastır. Herkesin birbirinin zaafıyla ve kendi zaafıyla barışık yaşadığı ahbap çavuş toplulukları yabancılaşmadır. Devrime önderlik edecek olan çizgi etrafında el ele vererek harcanan ortak emekle nitelikli bir kolektivizm ortaya çıkar. İşte yoldaşlık denen yüce ilişki de bunun ürünüdür. Burada anlamını bulur yoldaşlık. Aynı çizgi etrafında amaç birliği ettiğimiz yoldaşlarımıza karşı beslediğimiz sevgi, sıcaklık ve bağlılık neyle ölçülür? Bunun bir tek barometresi vardır, o da emektir. Emek verilmeyen, uğruna ter dökülmeyen, bedel ödenmeyen hiçbir şeye karşı gerçek anlamda sevgi ve bağlılık duyulmaz. Böyle bir durumun olduğu her yerde ilişkiler henüz gerçek anlamda yoldaşlık ilişkilerinden uzaktır. Komünizmin kıvılcıkta kilitlenenler oraya varmak için katetmek zorunda oldukları meşakkatli yolu omuz omuza yürüme bilinciyle hareket ederler. Birbirlerine güç verirler, birbirlerinin yaralarına derman olurlar. Sıkıntılarını paylaşırlar. Ki coşkuyu, sevinci de birlikte daha fazla yoğunluklu olarak paylaşabilirler.

Düşmanın kendi saltanatını sürdürmek, daha uzun erimli kılmak için sınıf ve halka karşı uyguladığı en etkin politikalarından biri de bilindiği üzere "böl-parçala-yonet" siyasetidir. Toplumda bireyciliği alabildiğine derinleştirmeye, herkesin kendi çıkarları için yaşama alışkanlığına yöneltiyor daima. Köşe dönmeçilik, birbirinin kuyusunu kazmak, dedikoduculuk vs. vs. Kişiliklerde bunları hakim kılmak için başvurmadığı cambazlık bırakmıyor düşman. Bırakmıyor çünkü, halkın canı, kanı ve alıntıyla beslenen bu zorba düzenin sürgütmesine yarıyor. İşte komünist saf-lardaki yoldaşlık, kişiliklerin etrafında bu illetlerle oluşturulmuş kara çemberi parçalayarak kendinden önce yoldaşını düşünen, gerektiğinde onun için canını sakınmadan verecek denli apak bir ilişkidir.

Yoldaşlarımıza ne oranda emek veriyorsak o oranda sevgi ve bağlılık duy-

yoruz demektir. Harcayacağımız emek, sevgi ve bağlılığımızı çelikleştiren su olacaktır. Bu suyu yeterince vermemek, yoldaşça sorumluluğu yerine getirmemek olur. Ve giderek ilişkilerde bir sıradanlaşmaya-yabancılaşmaya neden olur.

Sorumluluk bilinci her bakımdan yerine getirilmesi gereken görevlerin zorunluluğunu kavramakla şekillenir. Sözü özü; sınıf, halk, devrim, parti ve yoldaşlara karşı içselleştirilmiş bir yükümlülük taşımak, her bir ferdin en olağan görevidir. Ters davranış olağan dışılıktır. Eğer birey çıkarlarını sınıf ve halkın çıkarlarında görür, bunların devrimle kazanılacağını kavrar, devrime rehberlik edecek olanın komünist partisinden başka bir güç olamayacağını beyninin her kıvrımına kazır ve komünist partisinden de bunu layıkıyla yerine getirmesinin kolektif ruh ve bilincin gelişmesi, pratikte ete kemiğe bürünmesiyle olabileceğini bütün iliklerine

ten disipliniyle daha fazla hizmet ederler mücadeleye. Halklarımızın devrim mücadelesine disiplinli olarak hizmet etmek onların moral pınarıdır. Ki bütün belaları göze alarak kendilerini bu mücadeleye adadıklarına göre, buna disiplinli olarak her zaman artan bir performansla hizmet etmekten duyacakları hazdan daha büyük mutluluk olabilir mi? Olamayacağı apaçık ortadadır. Faşizmin cenderesi altında inim inim işletilen halklarımızın devrim mücadelesine, proleter disiplinle daha fazla hizmet etmeyi doğru kavramak, bu mutluluğu yoğun olarak tatmak için olmazsa olmaz kabilinde bir zorunluluktur.

Proleter disiplin, adından da anlaşılacağı gibi proletarya partisinden disiplinden başka bir şey değildir. Proletarya partisinden disiplini, birileri tarafından keyfi olarak belirlenip zoraki biçimde başkalarına dayatılan bir disiplin değildir. Kitlelere yol göstererek devrimi gerçeğe dönüştürecek olan programı-

Sorumluluk bilinci her bakımdan yerine getirilmesi gereken görevlerin zorunluluğunu kavramakla şekillenir.

Sözü özü; sınıf, halk, devrim, parti ve yoldaşlara karşı içselleştirilmiş bir yükümlülük taşımak, her bir ferdin en olağan görevidir. Ters davranış olağan dışılıktır. Eğer birey çıkarlarını sınıf ve halkın çıkarlarında görür, bunların devrimle kazanılacağını kavrar, devrime rehberlik edecek olanın komünist partisinden başka bir güç olamayacağını beyninin her kıvrımına kazır ve komünist partisinden de bunu layıkıyla yerine getirmesinin kolektif ruh ve bilincin gelişmesi, pratikte ete kemiğe bürünmesiyle olabileceğini bütün iliklerine kadar hissederse; dayanışma bilinci, sevgi ve bağlılık bilinci, kısacası yoldaşça ilişkinin tartışmasız önemini o oranda kavrar ve gereklerini yerine getirmek için de canla, başla çalışır.

kadar hissederse; dayanışma bilinci, sevgi ve bağlılık bilinci, kısacası yoldaşça ilişkinin tartışmasız önemini o oranda kavrar ve gereklerini yerine getirmek için de canla, başla çalışır. Dayanışma bilinci, Parti'nin ve en nihayetinde sınıf ve halkın birliğine de öylesine önem verip, bu uğurda her türlü zahmet ve belayı göze alır. Zerre kadar tereddüt göstermeden, bunların sağlanması için feda edemeyeceği hiçbir şeyi olmaz, olmamalıdır da. Çünkü bizler, bizzat yaşamımızı bunları sağlamaya ve başıyaya taşımaya hasretmişiz.

İşçi sınıfı ve emekçi halklarımızı devrim mücadelesi gibi yüksek ideallere ve bunları istemden gerçeğe dönüştürme iddiasına sahip olup yaşamlarını buna hasredenlerin, devrimci morali hiçbir olumsuzluk, hiçbir gerici rüzgârın karşısında asla tükenmez. Tersine, yaşamlarını hasrettikleri savaşımın zaferine ulaşması için proletaryanın çelik-

mızın hayatta somutlanabilmesi için bizzat mücadelenin içinde ona layıkıyla hizmet etmek üzere sentezlenmiştir. Bu zorunluluk kavranıldığı durumda, bilince çıkarılır ve gönüllü olarak uygulanır. Böyle kavranılmadığı durumlarda ise, herkes kendine göre, işine geldiği gibi disiplin uygular-uygulatır ki, bunun adı da proleter disiplin olmaz ve nihayetinde savaşımın zaferini tehlikeye sokan anarşizan bir kaosa neden olur. Bu proletarya partisinden ilkelere çok tezat bir durum demektir.

Parti'nin ilke ve değerlerini gözbebeği-miz gibi korumalıyız derken, işte yukardaki disiplin hususunda değindiğimiz gibi, can, kan ve alıntıyla sürdürülen savaşımın olumsuz etkilenmesi için mutlak biçimde uygulamamız gereken bir zorunluluk olduğundandır. Çünkü; doğru bir programa sahip, ilkelerinde tutarlı, siyasal yetkinliği ve çelikten bir disiplini sağlayan bir

öncü, ancak halklarımızı devrime seferber ederek bu köhne düzenin saraylarını yerle bir edebilir. Ancak böyle bir parti zifiri karanlığı yırtarak halklarımızı aydınlık güneşli günlere taşıyabilir. Parti de tek tek birey ve organların toplamı olduğuna göre, her birey ve organın da, işte bunları kendi şahsında somutlaştırabilmesiyle, yani; Parti'nin asgari-azami programatik görüşlerine derinden vakıf olabilmeleri, Parti'nin ilkelerini sağa-sola saptırmadan tutarlı uygulama siyasal yetkinliği ve çelik disipliniyle hareket etmeleriyle gerçek anlamda Parti'yi maddi bir önder güç haline getirmeyi ve Parti'nin misyonunu oynamasını olanaklı kılmayı başara-bilirler. Bu uğurda çaba harcamak, bu uğurda her türden zorluk ve bedeli göze almak, gerçek anlamda halklarımızın devrim mücadelesine hizmet etmek olacaktır.

Böylesine bütünlüklü bir duruş bizlerin yaşam felsefesi olmalıdır. Bunun başarılması için de gerekli olan bütün çaba harcadığı durumda, kişinin yaşayacağı mutluluk, sahip olacağı coşku, kararlılık ve inisiyatif karşısında dayanacak hiçbir güç, çözümsüz kalacak tek bir çelişki, yerine getirilemeyecek görev yoktur, olmaz da. Tarihimiz buna tanıklıktır.

Tarih bilincinin örsüne yüreğini ve beynini yatırma içtenliği gösteren her yoldaş bunu görecektir. Ve o örsle öyle bir çelikleşecektir ki, hiçbir kasırga onu büküp kıramayacaktır. Sınıfsız ufkun kıvılcıkları gözbebeklerinde çakmak çakmak çakacaktır. Beyin kıvrımlarında dolanan proleter bilincin kıvılcıkları, yürek kuyusunda volkanik bir ateşe dönüşecektir. İçine dalıp çözümlenemeyeceği karmaşa, üstüne yürüyüp dize getiremeyeceği düşman kalmayacaktır. Yeter ki, devrim mücadelesine daha fazla hizmet etmeyi bilince çıkar-sın. Yeter ki, halklarımızın öncüsü Maoist Parti'nin "DİREN-YEN VE KAZAN!" talimatını beynine nakşetsin. İşte o zaman, parlak geleceğe uzanan büyük kavga yürüyüşünün mağnır bir sıra nefesi olarak bulutların saçlarına tutunup, güneşin alından öpmenin doyumsuz mutluluğuna erişecektir.

Komünizme uzanan çetin ama şanlı güzergahın yoldaşları, bu onurlu mutluluğu yaşamak ve yaşatmak için, bütün kötülükler göğüs germeye her zamankinden daha da hazırlar. Bütün belaları, kötülükleri, olumsuzlukları, düşman(ları), komünizmin kıvılcık ufkunu olan MAOİZM'in dehşetli gücüyle bir bir tarihin çöplüğüne fırlatıp atacaktırlar. Bu güç ve beceriyi ideolojimizden, işçi sınıfı ve ezilen emekçi halklarımızdan alıyoruz. Ve onlara layık olmakta kullanacağız. Çünkü, "SONUNA KADAR DEVRİM, ZAFERE KADAR SAVAŞI" direktifiyle hareket ediyoruz.

Maoizm'e Sarıl, Kaypakaya Güzergahında Sebatla İlerle, Zafer Kesindir! diyoruz. ●

Dünyada ekonomik-politik kriz ve bölgesel savaşlar

Yazımızın ilk bölümünde genel bir panaroma sunmaya çalışmıştık. Bu panaroma içerisinde Rusya'nın sıyrılıp öne çıkan bir durumu oldu. Asya krizinin ardından küresel krizin en büyük sarımsı, Rusya'nın ekonomik iflasını ilan edişinde somutlandı. Kaldı ki, Rusya'ya ayrıcalıklı kılan pek çok faktör var.

Bunlardan en önemlisi ve birincisi, dünya üzerinde ciddi bir askeri ve politik, ekonomik etkinlik gücü olan emperyalist bir devlet olmasıdır. Bu bağlamda Rusya krizinin Asya yan-sömürgelemlerine biçiminde benzerliğinin ve özünü aynı kaynaktan almasının gerçekliğine rağmen, sistemin/zincirin özgün bir halkası olmasını beraberinde getiren bu durumu, Rusya'nın ve konumunun dünya halkları üzerinde de oldukça önemli etkilerinin bulunacağını belirtiyor. İkinci önemli ayırtıcı özelliği ise, açık ki Ekim Devrimi'nin ana vatanı olması ve bu vesileyle demagogik ve yüzeysel de olsa sosyalizm-kapitalizm tartışmalarının eksenine oturmasıdır. İki askeri-politik bir ayırtıcılık yüklerden, ikinci özellik krize ideolojik bir yaklaşımı da koşulluyor. Ve üstelik emperyalistler açısından politik krizin derinliği ve işçi sınıfının duruşuyla kriz yönetimini de zorluyor. Toplamında Rusya krizi, **nesnel olarak** emperyalist sistemin iflasını en iyi resmedebileceği ve halklara kavratılabileceği gibi, aynı zamanda ideolojik bir açılımın da odağı olabilecek ve de dünya konjonktüründe ve özgün politik kriziyle gerek emperyalistler arası ilişkiler, gerekse de ezilen halklarla sistem arasındaki ilişkilerin çözümünde kilit bir rol oynayabilecek dinamikleri bağrında barındırmaktadır. Bunda Rusya'nın tarihsel gerçekliği kadar ve daha önemlisi jeopolitik konumlanışı (Kafkaslar, Balkanlar, Ortaasya ve Ortadoğu'yu kapsayan geniş bir bölgede devrim finansısinin esmesi, iç savaşların, bölgesel savaşların yükselmesi paralelinde) belirleyici durumdadır diyebiliriz. Açıkçası Rusya krizi; 1917'de başlayan tarihsel bir hesaplaşmanın '50'li ve '90'lı yılların dönemeçlerinin ardından oynanan final sahnesi ve de halkların devrimci yeniden atılımının sembolik bir başlangıç tarihi olması itibarıyla ideolojik-politik bilinç sızramalarının beraberinde yeni bir hesaplaşmanın galası, yeni bir dönemin yakıcılığının belirtisi gibidir. Nedenleri ve sonuçlarıyla bugünün Rusya'sının resmi; öngörülerin deney-sel somutlanışının gerçek bir finali olduğu oranda, artık hiçkimsenin kafasında "belki"lere ve "acaba"lara yer bırakmayacak şekilde geleceğe işaret etmektedir aynı zamanda. Yazımızın ilk bölümünde belirlediğimiz gibi, bu nesnel durumun Maoist öncülük buluşması, tarihsel bir görevdir.

Öncelikle Rusya'nın Ağustos günlerini ve borsa krizi ile gündeme oturan ve bir dizi gelişmeyle krizi berraklaştıran dinamikleri, kısacası Rusya'daki son ekonomik çöküntü durumunu boyutlarıyla anlamaya çalışalım. Daha sonra bu durumun sistemin bütünlüğünde iç ve dış bağlantılarıyla nedenlerini, neden-sonuç ilişkilerini irdeleyeceğiz. Ardından gerek askeri-politik, gerek ekonomik açıdan emperyalistler arası ilişkiler ve ezilen halklarla ilişkileri bağlamında derinleştirerek özgülde Rusya'nın ve genel olarak sürecin somutlanmasına devam edeceğiz.

RUSYA'DA EKONOMİK VE POLİTİK DURUM

Bugünün Rusya'sı, hem iç dinamikleriyle sınıf savaşımının keskin bir görüntüsünü sunmakta, hem de emperyalistler arası ve Rus iktidarının içindeki ilişkilerin alabildiğine yükseldiği bir politik kriz atmosferini yansıtmaktadır. Başka deyişle, Rusya'daki kriz, küresel krizin somut ve berrak bir kesitidir. Dolayısıyla elbette ki Rusya'da ekonomik krizin bu boyutta derinleşmesinin sebebi nitel olarak diğer emperyalist ülkelerdeki durumdan farklı değildir. Çeçen bölümde bunu kısaca açmaya çalışmıştık. Peki öyleyse neden bu boyutlu durum Rusya'da oluştu? Bu sorunun cevabını Rusya'daki iç dinamiklerde aramak gerekir.

Oyleyse, meseleyi anlamaya öncelikli olarak iç dinamikleri irdeleyerek çalışmamız gerekiyor. Bunu kısa ve genel olarak da olsa yapacağız. Ancak ilk önce, bugünün Rusya'sının bir profilini, son "borsa krizi" üzerinden sunmaya çalışalım.

Asya krizinin ardından Japonya'da, ABD'de borsa krizleri birbirini izlerken, Japonya'nın durumunun giderek kötüleştiği bir gerçektir. Yenin dolar karşısında sürekli değer kaybı ve Japonya'da artan sayıda yeni yeni şirket iflasları söz konusu oluyordu. Mayıs ayında Japonya'da iflaslar %35.7 artmıştı. Haziran başında Japon yeni, dolar karşısında son sekiz yılın en düşük seviyesine inmiş, GSMH'sı %1.3 oranında azalmış ve Japon ekonomisi 557 milyar dolarlık batık kredileriyle 1975'ten bu yana ilk kez %0.7 oranında küçülüyordu. Aslında '70'lerden bu yana tüm emperyalist devletler, sık sık derinleşen kronik bir durgunluk-kriz girda-

bindaydılar ve yöneticiler artık gelen krizleri aşmaktan ziyade krizleri yönetmek noktasında kafa yorar olmuşlardı. Rus sosyal emperyalizmi ve sonrasında "Rusya Federasyonu" da bu gerçeklikten muaf değildi. 1966-85 sürecinde Rus sosyal emperyalizmi ekonomisinin gelişimi yavaşlamıştı. 1980'lere kadar artık ekonomiye durgunluk hakimdi.

Tarım ve taşımacılık dahil, sanayi kesiminin %40'ında üretim gerçekte gerilemişti. Halkın üçte ikisinin yaşam standardı son derece düşmüştü ve artık durgunluk '79-80'lerde ekonomik büyümede göze çarpar düşmelerle krize dönüşmüştü. '85'ten itibaren ise ekonomik ve siyasi krizin Rus sosyal emperyalizmini nasıl bir dağılma ve çözüme sürecine soktuğunu görüyoruz. Gorbaçov'un Glasnost ve Perestroika adı verilen politikalarla krizi yönetme"asma" çabaları, '86 yılında petrol fiyatlarının yarıdan fazla düşüşüyle karakterize olan ve petrol üreticilerini derinden sarsan petrol krizi ile de beraber sosyal emperyalizmin çöküşüyle sonuçlandı. Açık ki, petrol fiyatlarının o boyutta düşmesi, ihracatın temelini hammadde, özellikle petrol ve gaz oluşturan (1988'de %80'i ve ithalatı büyük oranda vazgeçilmez olan bir ülke için dış ticaret açığının ve borçlanmanın çok daha fazla artması anlamına geliyordu. Bundan sonrasını -ta ki 1993'e kadar- Rusya'nın sürekli tavizler vermek, gerileme, parçalanma süreci takip ediyor. Şimdi Rusya'nın yakın süreçteki ekonomik göstergelerine bakalım:

1993 yılında 148,7 milyon nüfuslu "Rusya Federasyonu"nun kişi başına düşen gayri safi milli üretimi 2340 dolardı. (Bu rakam Dünya Bankası'nın 1995 verilerine göre aynı yıl için -1993- Almanya'da 23490, ABD'de 24740; Fransa'da 22490; İngiltere'de 18060; Japonya'da 31490 ve Türkiye'de 3004 dolardır.) 1980'den 1993'e kadar yıllık ortalama enflasyon oranı %35.4'tür. Gene 1993 yılında Rusya'da üretimin yapısına bakarsak: Gayri safi yurtiçi üretim 329.432 milyon dolar tutarındadır ve bu, %9 tarım; %51 sanayi ve %39 hizmetler vd. şeklinde dağılmaktadır.

Rusya'nın 1992 yılında 39.967 milyon dolar ihracatı ve 34.981 milyon dolarlık ithalatı vardır. Yani dış ticaret fazlası vardır. Dolayısıyla halkın içinde bulunduğu içler acısı duruma rağmen Rus emperyalizminin ekonomik göstergeleri "hiç de o kadar fena görünmüyor"! Peki öyleyse "hangi kriz"den bahsediyoruz? Doğrusu Marksist ekonomik

tahliillerden çok yüzeysel görüngelerle ilgilenenler, "aslında durum kötü değil-di, Rusya'da oluşan durumu ABD'li, AB'li spekülâtörler bilinçli yarattılar" deme gafetine düşebilmekte. Birincisi, bunun materyalizm ve Marksizm ile bir ilgisi yok. Doğası başı başına spekülasyon ve anarşi olan bir sistemi anlamamaktır bu. İkincisi, sistemin dinamiklerini gözardı etmek dahi, çalışmamızın devamında, oluşan durumun hiç de diğer emperyalist devletlerin tercih edeceği bir durum olmadığını göreceğiz. Ne ki kendileri sayesinde ve "kendilerine rağmen" oluşan bu durumun sonuçları üzerinden emperyalist dalaşta öne çıkma ve etkinlik sağlama/arttırma, faydalanma çabaları ayrı bir gerçekliktir.

İşin aslı, Rusya, '92'den beri, "globalleşenler" kervanına tam olarak entegre olabilmek adına sözde yapısal reform denilen ust yapısal düzenlemeler, dönüşümler ve bu eksenlerdeki iktidar dalaşlarıyla beraber tam bir şişirme, rant ekonomisi olduğu gerçekliğini ve emperyalist niteliğini somutlamıştır. Tüm emperyalist devletler gibi, Rusya'nın ekonomisine de mali sermaye hakimdir ve üretici alanlarda, sanayideki çöküş, sosyal-emperyalizmden miras bürokratlar ve çok uluslu şirketlerle birlikte yeni palazlananlar arasında kıyasıya bir yağma yarışıyla, diğerlerinden de kötü bir durumdadır. Bugün Rusya'da sanayi üretimi hala 1989 düzeyinin dahi %50 gerisindedir. Ancak buna karşılık daha 1996'nın sonunda 7 banka, tüm ekonominin %50'sini kontrol eder duruma gelmiştir. Bu arada reel gelirler %30 gerilemiştir.

Rusya'da gelir dağılımındaki uçurumun, "dağılma sürecinde" çok daha büyük bir boyuta evrilmiş olması da kaçınılmazdır. 1991'den beri sağlık örgütlenmesi iflas etmiş durumdadır. 1992'de 69.2 olan ortalama yaşam, 1993'te 66'ya düşmüş; çocuk ölümleri oranı binde 17.4'ten binde 19.4'e yükselmiş; çalışma koşulları giderek daha kötüleşirken (yılda ortalama 200-400 bin iş kazası), ortalama gelir, 1991'in üçte biri oranında daha azalmış; nüfusun büyük bir kısmı marjinalleşmiştir. Gene 1993'te nüfusun üçte birinin gelirinin tamamını beslenme harcamalarına ayırmak durumunda olduğu resmen açıklanan rakamdır. Bu panaromanın diğer emperyalist devletlerden özgün farklılığı, Rusya'nın reel ekonomik altyapısıdır. Bunu ileride açacağız. Ancak iki başlıkla özetleyelim: Birincisi, sanayileşme düzeyi ve dayandığı sektörler, bileşenleri; ikincisi de, işçi si-

nifinin direnci.

Nisan 1993'te Rusya, ekonomileri durgunlukta olan diğer emperyalist ülkelerden (başta ABD ve Almanya) büyük bir ekonomik "yardımı", "köktenci reformlar" vaadi karşılığında almayı başardığında, iç iktidar çelişkileri de bir o kadar boyutlanmıştır.

"(...) Halkın talebine yanıt verebilecek bir üretim mekanizmasının kurulabilmesi için zorunlu yatırımlar yaygın bir şekilde başlatılmış olmaktan uzaktır. Ekonomik bunalım, 1993'ün ilk üç ayında izlenen görece bir düzelmeye sonra yoğunlaşmaktadır. Devralınan miras ağırdır. Ama her şeyden önce, siyasi istikrarın bulunmaması durumun çabucak düzelmesine ilişkin beklentileri aldatıcı kalmaktadır. Karar mekanizmaları arasındaki bağlantıların denetimsizliği, ekonomik girişimciler yerine, ülke çapında büyüyen bir felaket olan yozlaşmayı ve mafyaları cesaretlendirmektedir. Ekonominin mafyasal sapsı (sız mali sermayenin dogası ve ekonomik krizin emperyalist sistemdeki kaçınılmaz sonucu anlayın-bu) çarpıcı boyutlardadır. Bir uyuşturucu ekonomisi yerleşmekte ama mafya hiçbir faaliyet alanını boş bırakmamaktadır." (Marisol Touraine, Altüst Olan Dünya-21. Yüzyılın Jeopolitiği, s.60) Gerçekten de Alman Maliye Bakanlığı gizli belgelerine göre Kıbrıs'ta Rusya'nın 300 para kurumu-nun kara para aklamak için sözde şubeler açtığı ve cirolarını 12 milyar dolar olarak gösterdikleri bilinmektedir. Yine Ekim 1995 tarihli İsviçre Adalet Bakanlığı raporuna göre, "İsviçre Federal Polisi sadece Rusya'dan 1990'dan beri yasal olmayan yollardan 50 milyar doların batıya aktarıldığını tahmin etmektedir." (Elbette bu sadece Rusya'ya mahsus bir şey değil. Örneğin İngiltere'nin Kıbrıs'ı da Karabî, Ceyman adaları; 14 kilometre karelik, 14 bin nüfusluk iki adada 500'den fazla "banka" var.) Rusya'nın kayıt dışılığının GSMH'nin %50'sine vardığı söyleniyor. Ve rant, spekülasyon, talan ekonomisinin kendisi, "vergi toplayamıyorum" diyor. Bu sistem içerisinde bizzat ekonomiye ve dolayısıyla politik iktidara sahip olanlar ve de vergi kaçıranların, yani kendileri mafya-devlet olanların neden "vergi toplamalı" deyip durduğunu anlamak o kadar da güç değil. Bunu ülkemizde de sık sık işitiyoruz ve (işçiler zaten aç ve sefil) orta sınıfın da nasıl bir "kaynak" olarak inim inim inletildiğini, bankazedelere vd. tanık oluyoruz. (Ülkemizde ekonomiyi "kayıt altına almak" demagogisi küçük esnaftan başka kime dokunuyor?) Reel ücretlerin sefalet boyutu bir yana, zaten işçiler aylardır ücret alamazken bile, "Rusya'da vergi gelirlerinin ilginç bir şekilde, GSMH'nin %34 ile Japonya, Brezilya ve ABD'den daha yüksek" olduğu halkın içler acısı durumunu yansıtır sanıyoruz. Örneğin AB'de sosyal güvenlik kesintileri dahil toplam vergi gelirleri GSYİÜ'nin %42.5'i; ABD ve Japonya'da %30'un altında,

	Reel GSYİ Üretim Yıldan Yıla Değişme Oranı				Sanayi Üretim Endeksi (1980 = 100)					Sanayi Katma Değeri GSYİ'deki Payı (%)			
	1990	1991	1992	1993	1990	1991	1992	1993	1994	1990	1992	1993	1994
Almanya	4.7	3.7	2.0	-1.9	123	126	124	115	119	38.7	37.9	36.6	34.4
ABD	0.9	-1.2	2.1	2.6	126	124	128	113	140	28.0	27.0	...	...
Fransa	2.6	0.7	1.3	-0.7	114	114	114	111	115	29.2	28.7	28.5	27.8
İngiltere	0.8	-2.2	-0.6	1.8	123	119	119	122	128	30.7	28.6	27.8	27.7
Japonya	5.2	4.0	1.3	1.0	148	150	141	134	136	42.0	42.1	41.1	40.2

Kaynak: OECD, Economic Outlook, 1993; UN, Monthly Bulletin of Statistics ('91, '92, '94, '95); OECD, Historical Statistics, 1960-93)

Türkiye'de ('96'da) %21.9'dur. Tarih boyunca egemenlerin en güçsüz oldukları dönemlerin en saldırgan oldukları dönemler olduğunu gördük. Bunu emperyalistler defalarca kanıtlamışlardır. Rusya '93 yılının derin ekonomik-politik kriz konjonktüründe, gerek iç ve gerek dış politikasında belirgin bir değişikliğe gitti. Bu dönem Rus egemenleri arasındaki çelişkilerin en keskin olduğu dönemlerden biri olduğu kadar, Rus emperyalizminin dış politikasında yumuşama, tavizler ve etkinlik alanlarını tedricen kaptırma döneminin de bir anlamıyla "sonu" oluyordu. Özellikle '93 sonu ve '94 başında emperyalistler arası nüfuz ve pazar dalaşında kendini ispatlamaya ve etkin bir güç olmaya çalışan bir Rusya profili görüyoruz. Aynı dönem AB'nin özellikle İpek Yolu-TRACECA vb. büyük projelerle atığa geçtiği bir dönem oluyor. Zira dünya genelinde bir durgunluk ve pazar dalaşlarının keskinleşmesi vurgusunu daha önce yapmıştık. Bu çerçevede Rus emperyalizminin temel etkinlik silahı da kaçınılmaz olarak "askeri güç" ve sihirli sözcük "petrol"dür.

1993 Aralık ayındaki Duma seçimlerinden önce Ekim '93 bunalımı (parlamentoya yönelik saldırı ile birlikte Rusya'da ordunun çıkışına tanık oluyoruz. Ve 2 Kasım 1993'te "Yeni Askeri Doktrin" gündeme oturuyor: "Ordunun dış görevlerine içerideki düzenin korunmasına yönelik hedefler" ekleniyor. Ve Savunma Bakanı, "Federasyonun ve BDT'nin öteki üyelerinin güvenliğinin gerekleri, Rus askeri birlik ve donanımlarının ülke sınırları dışında konuşlandırılmalarını kaçınılmaz kılabilir" açıklaması yapıyor.

Rusya'daki son "borsa krizi" ile açığa çıkan ekonomik kriz gerçekliğini daha iyi anlayabilmek için, petrol ve Avrasya jeopolitiği üzerinde biraz yoğunlaşalım.

EKONOMİK KRİZ Mİ, PETROL KRİZİ Mİ?

Rus sosyal emperyalizminin dağılmasıyla birlikte, bu ülkenin nüfuzu altındaki bölgelerde "dengeler" altüst oldu. Esasında bu bölgelerin her birinin jeopolitiğini ayrı ayrı ele almak gerek. Ancak detayına girmeden bir tablo sunmaya çalışacağız. Etkinlik alanları için

emperyalistler arası çelişkiler, '93 yılından itibaren oldukça keskin ataklara vesile oldu diyebiliriz. Çalışmamızın başında '93-'94 sürecinden ve emperyalist ülkelerin ve özellikle Avrupa'nın içine girdiği durgunluktan söz etmiştik. Yukardaki tablonun yardımıyla biraz daha somutlayalım.

Bu tabloda da görüleceği üzere, '90'dan itibaren emperyalistlerin gayri safi yurt içi üretimlerindeki sanayi katma değerinin payı gözle görülür bir düşüş arz etti. Elbette ki, bu sanayiden mutlak olarak daha az kazandıklarını göstermiyor. Aksine, emperyalistler her geçen gün büyük bir doymak bilmezlikle artı-değer sömürsünü arttırdıkları gibi, devasa boyutlara ulaşan sermayelerini üretici sanayi dışı alanlarda "değerlendirme" gerçekliklerinin boyutlandığını görüyoruz. Ancak sanayi üretim endekslerinden de görüleceği gibi, 1990'dan itibaren aşırı ve anarşik üretim sistemi tıkanmış ve ekonomilerinde bir durgunluğa yol açmıştır. Almanya ve Fransa'da durgunluk çok daha belirgin, Japonya'da giderek küçülme ve gerçek bir krize evrilme görüyoruz. Özellikle 1993 yılında Almanya ve Fransa reel gayri safi yurtiçi üretimlerinde bir önceki yıla göre sırasıyla %1.9 ve %0.7 oranlarında gerileme, AB için yeni pazar arayışlarını çok daha acil bir duruma sokmuştur. 1994'teki durgunluğun ardından Rusya'daki GSMH'da %9 oranında düşmüştür. Böylesi bir konjonktürde AB'nin "bağımsızlığına kavuşan ülkelerin ticaret yolları üzerindeki Rus tekelini kırmaya yönelik alt-yapı çalışmaları" kaçınılmazdır. "Baltık yolu adı verilen bir Avrupa programı, üç Baltık ülkesini, Estonya, Litvanya ve Letonya'yı, Finlandiya ve Polonya ile daha da yakınlaştırmayı amaçlıyor. Projenin içinde ise ne Rusya ne de Belarus (Beyaz Rusya) yer alıyor."

Hatırlanacağı üzere, Rusya'nın Aralık 1994'te BDT girişiminin öncesinde, 15 cumhuriyetten dördü; Litvanya, Estonya, Letonya ve Gürcistan; bağımsızlıklarını ilan etmişlerdi. Ancak Kafkasya ve Rusya'nın güney bölgelerinin üzerinden Ortaasya kontrolü oldukça karmaşık ve çok daha ciddi çelişkileri vesile oluyordu. Ortaasya pazarının büyüklüğü ve Kafkasya'nın bu bağlamda

jeopolitik önemi düşünülürse bu hiç de anlaşılmasa değil. Bugün Afganistan iç savaşının eksenindeki gelişmeler ve bölgesel savaş naraları çelişkilerin boyutunu gösteriyor. Afganistan merkezli bölge jeopolitiğine ayrıca ve detaylı değineceğimizden şimdilik geçiyoruz. Bu çerçevede AB'nin en büyük atağının kısaca TRACECA adı verilen Avrupa-Kafkasya-Asya ulaşım koridoru olduğu açık. Moğolistan-Kazakistan-Özbekistan-Türkmenistan-Azerbaycan-Ermenistan-Gürcistan-Türkiye-Romanya-Ukrayna'yı kapsayan bu koridor veya "İpek Yolu" projesinin boyutları, otoyollar, demiryolları, limanlar, petrol boru hatları, hava koridorları vb. ulaşım ağını içerecek denli geniş. ABD'nin de "destek" verdiği, başka deyişle nüfuzunu -ortaklığını dayatıp etkin hale geldiği bu projenin, Rusya ve İran'ı karşısına aldığı da belirgin. Tam da bu süreçte Rusya'nın Kafkaslar üzerinden nüfuz atağının gündeme gelmesi de şaşırtıcı olmasa gerek; 1993'te Ermenistan-Azerbaycan'ın "Yukarı Karabağ" çatışmaları; gene '94-'95'te Rus-Çeçen çatışmaları; Rusya'nın iki ayrı zamanda iki ayrı oyunla Gürcistan müdahaleleri (hatırlanacağı üzere önce Abaza milislerin yanında yer alan Rusya daha sonra da yola getirdiği Şevardnadze'ye destek vermiş ve Gürcistan'da Rusya'nın üslerini kabul ettirmişti); Karadeniz filosu ve güç gösterileri vb. Bu süreçten itibaren Almanya ve özellikle Fransa ile daha "yakın" başka deyişle ihtiyatlı (zira Balkanlar tam bir kördüğüm) bir ilişki içerisinde olan Rusya, ABD ile sertleşmiş; gerek Ortadoğu'da (Irak 'kriz'lerinde olduğu gibi), gerekse de güney bölgelerinde etkinliğini arttırmaya yönelmiştir.

1993 sürecinin bu çelişki ve etkinlik ataklarını, çatışmalarını, '97 ile başlayan son sürece bağlayan köprünün iki kilit olgusunu Asya krizi ve petrol krizi olarak somutlamak yanlış olmayacak. Zira bir yandan Asya krizinin zincirleme etkileri (düşünün ki 1993'te Asya-Pasifik, gayri safi uluslararası hasılanın %48'ini yani yaklaşık yarısını ifade ediyordu ve 1995'te Asya-Pasifik içi ticaret, dünya ticaretinin %17'sini; gene Asya-Pasifik'in dünyanın geri kalan kısmıyla ticareti de dünya ticaretinin %24'ünü oluşturuyordu) ve petrol fi-

yatlarındaki düşüşle dev petrol tekellerinin içerisine düştüğü durum çok uluslu şirketler ve özelleştirme ve özellikle bankalar-başka deyimle mali sermaye-için tam bir şok anlamına geliyordu. Asya krizinin ardından sadece bölge bankaları değil, dünyanın en büyük bankaları ya çöktü ya ciddi sarsıntı geçirdi. Asya'nın "ihracat kapasitesi" arttı; ancak zaten aşırı üretim krizi bu yığılmayla birlikte emperyalist ülkelere dahi bir ticaret açığı dayatırken, durgunluğu iyiden iyiye boyutlandırdı ve ekonomide küçülme, üretim ve yatırımlarda daha da büyük düşüşler ve dolayısıyla bunların sonucu olarak borsa krizleri gündeme geldi. Borç ödeyemez olma durumundan başlayan bu döngü, bu şekilde pekiştirdiği durgunluk ve genel-leştirildiği depresyonla mali krizi daha da tırmadı. Sonuç; dış borçlar daha da ağırlaştı, emperyalist ülkeler dahil işsizlik daha da boyutlandı, siyasi krizler derinleşti. Elbette birileri çöktü ve kaybettiysen birileri de muazzam rantlar elde etti.

Ve gelelim petrole: 1997 Ocak ayından Mart'a kadar petrol fiyatları %55 oranında düştü, öyle ki varil 11,27 dolar seviyesine ulaştı. Aylar boyu her hafta düşmeye devam etti. 1997 yılı Ekim ayında 21,11 dolardan Ocak ayında 11,73 dolar seviyesine düştü; 1994'ten beri görülmemiş bir noktaya gelmiş oluyordu.

Petrolde aşırı üretim ve her petrol şirketinin pazar paylarını arttırma uğruna dalışları ile beraber spekülasyonlar ve fiyat kırmalar, suni krizler, askeri ataklar derken çelişkiler iyiden iyiye kızıştı. '96 yılı Kasım ayında OPEC kendi içinde kotayı günde 2,5 milyon varilden 27,5 milyona arttırmıştı. Ancak Asya krizinin ardından durgunluk ve kriz petrol için de "pazar sorunu"nu yoğunlaştırdı. "Asya Kaplanları'nın petrol ihtalindeki artış tahminlerinden çok daha az olurken; Çin ve Hindistan'ın beklenenden günde 500 bin varil daha az petrol kullanması söz konusu oldu. Bu koşullar altında "birinci suçlu" "El Niño" ilan edilirken, ikincisi de Irak'ın "gıda karşılığı petrol" pompası noktasında Saddam oldu. Bu duruma karşılık OPEC dışı petrol üretiminde de büyük artışlar olmuştu. Başka deyimle, gerek OPEC, gerek Kuzey Denizi ve Irak, aşırı üretimin suçluları oldular ve "petrol üreticilerinin" geleceği de, Amerikan ekonomisinin büyümesine, OPEC'in üretimi kısımasına ve Irak'ın da hiç de necek kadar az petrol ihraç etmesine bağlanmış oldu! Bu şekilde petrol fiyatlarının '97'deki 19,18 dolar ortalamasında yeniden dengelenmesi umudu belli başlı Amerikan tekellerine aitti kuşkusuz.

Evet, Ocak ayından sonra fiyatlardaki düşüş yavaşlamıştı çünkü ABD bunun için elinden ne geliyorsa yapmıştı! Şimdi '97 üzerinde biraz daha duralım.

1997'de Rusya, karşı-petrol atağını iv-

melendirdi. Öncelikle Çeçenistan ile savaşa son vererek, Bakü-Novorossisk petrol boru hattı açma kararını, Kazak petrolünü Kuzey Novorossisk ile taşımaya başlayarak somutladı. Bunun yanı sıra Türk devleti ile de Rus doğalgazını Karadeniz altından Samsun'a ulaştırarak projeyi imzaladı. (Tam da bu süreçte Karadeniz'de gerilla savaşının ivmelenmesi Türk devletini oldukça sıkıydı, zor durumda bıraktı. ABD ve Avrupa emperyalistlerinin Türk devletinin haksız savaşından edindiği rantta yeni bir politik-ekonomik halka eklenmiş oldu.) Bu kadar değil, Rusya'nın '97 atağı, Yunanistan ile Balkan boru hattı, İran ile Hazar'ın doğusundaki petrolün sevkiyatına ilişkin çeşitli projeler, Çin ve Trans-Sibirya ile tren yolu bağlantılarının yaşama geçirilmesi ile devam etti. Yine Rusya, Supsa projesini Bakü-Ceyhan alternatifi olarak yeniden güncelleştirirken, Gürcistan ile Supsa-Novorossisk arasında boru hattı projesini görüşmeye başladı. Bu hatla, Kazakistan'ın üreteceği Hazar petrolü ile kapasitenin azami düzeye ulaşacağı dönemi de garantilemiş olacaktı. Bu arada Rus Gazprom, Fransız Total şirketi ile birlikte İran doğalgazı için bir anlaşmaya da imza atıyordu. Türkiye'de İran'la 1996 yılında 20 milyar dolarlık bir gaz anlaşması yapılmıştı.

İran'ın "yaramazlıklarının" ötesi de vardı. Kazak petrolünü rafinerilerine taşıyıp Körfez'den ihraç etme noktasında kararlıydı. Kaldı ki, '97 Aralık ayında, Türkmenistan'dan İran'a boru hattını açtı. Ve bunu Türkiye üzerinden Avrupa'ya ihraç planları doğrultusunda genişletme projeleri de cabası. Buna karşılık Eylül ayında ise Afganistan'ın iki milyar dolarlık bir proje ile Türkmen doğalgazını Pakistan üzerinden taşıması Talibanlar sözcülüğüyle dilendirildi. Hazar çevresi de, kızıştıca kızıştı. Ve görüldüğü üzere bu, Irak'ı ve Afganistan ile çevresini de içine alan oldukça geniş bir bölgede Rusya-İran-Fransa ve ABD-İngiltere ekseninde şiddetli bir çelişkiyi muazzam derecede keskinleştirmiş oldu.

Yaşanan son "petrol krizi"nin "aşılması" için emperyalistler pek çok çabalarla girdiler tabii ki. "Önceki dört savaş sonrası petrol krizi -1974, 1979, 1986, 1990- arasında sadece 1986'daki üreticilerine zarar vermişti. "Deneyimler OPEC'e, fiyatların sadece, dışındakiler de dahil tüm üreticilerin daha büyük bir pazar payı için tekil sürümleri durdurdukları taktirde dengelenebileceğini öğretti." Ancak açık ki bu, emperyalist-kapitalist sistemin doğasına pek de uygun bir durum değil. "Bir trilyon varilin üzerindeki dünya rezervlerinin %80'i OPEC ülkelerinde." OPEC'in dünya petrol ihtiyacının 1973'te %54'ünü karşılarken, 1998'de bunun %41'e düştüğü söyleniyor. Giderek tüm üretimin daha da artacağı açık. Dolayısıyla bugün için olmasa dahi gelecekteki pazar payları açısından petrol tekellerinin

petrol bölgelerindeki nüfuzlarını ve etkinliklerini arttırmaları, bu bağlamda çelişki ve çatışmaları da kaçınılmaz. Çoğu petrol şirketinin kriz konjonktüründe, üretmek için değil ama pazar kaygılarıyla başkasının üretmemesi adına, sahip olmak veya engellemek için petrol alanlarına yönelmesi kaçınılmaz. Aşırı üretimin paralelinde yeni petrol sahaları ve nüfuz için bu boyutta dalış tam da bu yüzden şaşırtıcı olmamalı. Pek çok petrol şirketi, kendilerine bağladıkları sahaları üretime açmıyorlar zira bunun için yatırım yapmaları da -daha karlı alanlar bulabildikleri müddetçe- çok da anlamlı değil; ne ki sorun pazar sorunu, satamayacaklar. Fiyat kırmalar, hileler, savaş kışkırtıcılıkları ve hatta bombalamalar, savaşlar, bugün spekülasyonların "dogal" bir aracı durumunda emperyalistler için.

Petrol fiyatının varil başına 20 dolar olmak yerine 14 dolar olması, petrol şirketleri için yılda 160 milyar dolar "kayıp" anlamına geliyor. Bu, emperyalistler için insanların kanı, canı ve alintelerinden elbette ki çok daha önemli bir mesele. Zaten kan ve terle besleniyorlar. Öyle bir handikap ki petrol fiyatlarının düşük olması, hiçbir kapitalistin-emperyalistin işine esas itibarıyla gelmiyor. (Tek tek kimi sektörlerde, tek tek kapitalistler açısından düşük girdi fiyatları noktasında avantajlı olsa dahi) Zira emperyalizm açısından zaten bir durgunluk/kriz söz konusuysa ve de üstelik üretici güçlerin, teknolojinin geline aşamasında, girdi fiyatlarındaki oynamanın bu bağlamda getireceği kazanç, krizin faturasını, mali sermayenin batan kredilerini, petrol tekellerinin kayıplarını karşılamaktan çok uzak. Bu noktada bir denge, bir istikrar tutturmak ise, üretimin anarşisi ve azami kar hırsı ile asla mümkün olmuyor. Dolayısıyla tersi spekülasyonlar, fiyat kırmalar da aynı hızla sürerken, giderek daha fazla üretiyorlar. "Enerji krizi", rezervler tükeniyor söylemlerini artık kimseye yutturamıyorlar da. OECD ülkelerinde petrol ihtalinin GSMH içindeki payı %0,8-1,7 oranında; yani 1985'teki payın üçte biri. Üretilen her bir dolar değer için 1973'e göre %43 daha az petrol kullanılıyor Amerika'nın petrol tüketimi ise 1973'ten beri %80 azalmış durumda. Bu çerçevede yapılan bir yorum, sanayileşmiş batı ülkelerinin petrol fiyatlarındaki değişimlere pek az duyarlı hale gelmiş olduğu yolundadır. Teknolojinin geline aşamasında güç/enerji/ girdi fiyatları bağlamında petrol fiyatının gerçekten de çok küçük bir etkisi var. Her halukarda, kapitalistler, petrol fiyatlarındaki yükselmeden hiç de olumsuz etkilenmeyeceklerini, hatta pek memnun kalacaklarını ağız birliğiyle ifade ediyorlar. Bu gerçekliği yansıtır. Ve geniş halk yığınları; fiyatlar ister düşük, ister yüksek olsun, her zaman kendi ürettiklerini yüzlerce kat pahalıya alıyorlar. Petrolün ezici bir çokluğu ulaşımında kullanılıyor. Mali sermaye için hava hoş. An-

cak vergilerle halk her türlü "kayıp" karşılıyor. Örneğin; Avrupa'da tüketici için yakıt daha ham petrol üzerinden %80'lik vergi ile geliyor. Sürücüler bir varil yakıt için yaklaşık 200 dolar ödüyorlar. Türkiye'de de akaryakıt, benzin zamları otomatikçe bağlı.

Son petrol krizinin, petrol üreticilerinin gördü zayıflıklarını tanıtladığı yorumları yapıyor. Esasında sadece petrol üreticilerinin değil, emperyalizmin içinde bulunduğu durumu tanıtlıyor. "Kayıplarını" önlemek için OPEC'in girişimleri, pazarlıkları boşa çıkagelmisti. Suudi Arabistan herkes uyarıya kotayı düşürmeye hazır olduğunu ilk açıklayanlardan oldu. OPEC dışı ülkeler tabii ki "sorun" du. OPEC kendi içinde daha az hile yapmak için "anlaşıyor". En son Venezuela, bir OPEC toplantısını beklemeye ihtiyaç duymadığını, zira petrol üretimini "tek bir varil" dahi kesmeyeceğini açıklamıştı. Doğrusu, Rusya'daki borsa krizinden sonra "global krizin yeni ayağı" diye sunulan Latin Amerika ve özellikle Venezuela'da zaten neredeyse "ezelden beri" kriz vardı. Venezuela'nın bir anlaşmaya gelememesi ve üretimi kısmak bir yana daha da arttırmaya çalışarak pazar payını büyütme çabası ile beraber "sürümünden" faydalanma kaygıları anlaşılabilir de değil. Venezuela ihracatının %75'ini ve bütçe girdilerinin %50'sini petrol oluşturuyor. 1997'de Venezuela hükümeti bütçesini sadece petrol fiyatlarındaki düşüş sebebiyle 1,6 milyar dolar revize etti. Pek bu koşullar altında, berabere krizdeki siyasi krizde cabası, emperyalizme göbekten bağımlı Venezuela'ya kim kredi verir? Nihayetinde Meksika ile Venezuela, Suudi Arabistan'ın da katılımıyla; "dünya pazarlarından günde 1,2 milyon varil petrolü kesmek suretiyle fiyatları dengelemeye anlaşılar" ve "anlaşmanın açıklandığı gün, petrol fiyatları 2 dolar (varil başına), yani 1990 "Körfez Krizi" sürecinden beri en büyük artış olan yaklaşık %15 oranında yükseldi."

Dolayısıyla 23 Mart'ta petrol fiyatlarının belli bir "istikrara" kavuştuğu söyleniyordu. İlginçtir, gene aynı tarihlerde, ihracat gelirlerinin %36'sı petrol ve doğal gazla dayalı olan Rusya'da da dünyanın gaz rezervlerinin %32'sine sahip olan Gazprom'un en büyük ortaklarından biri ve '92 öncesi başkanı olan; bankacıların, sanayicilerin ve petrol üreticilerinin çıkarlarına ve "ulusal çıkarlara" öncelik tanıdığından, "petrol ve gaz şirketlerine vergi konusunda daha yumuşak yaklaşmasından" yakınlıkla "hızlı reformcu değil" dediği Çernomirdin'in altı yıl sürdürdüğü başkanlık görevinden alındığını görüyoruz. Rusya'daki son "kriz günleri"ni de, başka deyimle Rusya'daki ekonomik ve politik kriz ve çelişkilerin doruk noktasına varışını da bu tarihle belirlemek pekala mümkün. Bu çelişkileri daha iyi anlamak için tekrar Rusya'ya ve '97 yılına dönelim ●

-SÜRECEK-

- Bu toplantıların birinde (Eylül-Ekim 1992 tarihinde Kilyos'ta) "kırığiderek Nihat'ı destekleme" kararı alarak işbölümü yapmak. Bu doğrultuda E. Cort ve N. Eriş'in kırığitmesi, M. Çakar'ın ise İzmir'de görev yapması kararını almak.

- M. Çakar; 1992 Eylül-Ekim aylarında ki bu toplantı sonrası Nurten Eriş'in polis tarafından düşürülüp KDH'ya dahil edilen bir işbirlikçi olduğunu bildiği halde bunu ilk sorguda reddetmek. Ardından da "bunun soruşturma da gizlenmiş olması başka bir suçtu" diyerek itiraf etmek.

- İzmir'de Parti saflarında aktif mücadele yürüten kişiler hakkında üzerinden düşmana bilgi vermek, bu şekilde öne çıkan insanların polis tarafından alınmasını sağlamak.

- Erdal Cort'la Ramis Şişman'ın görevlendirmesi üzerine ... ile birlikte Erzincan'a giderek "dağdan gelecek" kurye aracılığıyla ajan Nihat'a "durumu" aktarıp, "birlik konusunda izlenecek taktiği öğrenmeye" çalıştıkları bir not göndermek.

- 1993 ve 1995 yılında biri içeride diğeri dışarda yapılan iki soruşturmada da Partiye yanlış bilgi vermek. Böylelikle kendisiyle beraber KDH üyelerini de korumak. Hatta sorgusunun ilk başlarında kendisine iki gün boyunca R. Şişman'ın resmi gösterildiği halde "kesinlikle karşılaşmadığını" belirtmek, ardından iyi tanıdığını, buluşma ve görüşmelerini ayrıntılarıyla anlatmak.

M. Çakar adlı işbirlikçi, sorgu sürecinde samimiysiz davranmış, bu yüzden itiraf ettiği önemli suçlarında dahi kendini korumaya çalışmış, önce kabul edip anlattığı şeyleri bir süre sonra kabul etmediğini belirtmiştir. Bunlardan en önemlisi Özcan Kaan yoldaşın katledilmesi eyleminde bulunup gözçülük yaptığını açıklayıp, ardından bu ifadesini reddetmesi olmuştur.

M. Çakar adlı hainin çeşitli tarihlerde verdiği kendi el yazılarında "aşağıdaki hata, zaaf ve suçlar için Partinin adaletine sığınıyorum" başlığını taşıyan samimi olmayan itiraflarından belirli bölümleri kamuoyunun bilgisine sunuyorum:

"Bildirdiğim bütün olay ve kişilerle ilgili bir özelle birlikte aşağıdaki kusur ve suçlarını Partinin bilgisine sunuyorum. ... Afta, taktirde, adaletin kendisinde sadece bir istektir. Partinin ve halkın adaletine sığınıyorum.

...

KDH sorgulamalarında adı geçen ve benim sorgumda adı geçen ya da benim Partiye ileteceğim isimler ve ilişkiler şöyledir:

... KDH ilişkilerine beni sokan ve tüm zaafıların ve kusurlarının, suçlarının kaynağıdır. Ben onun etkisi ve kendi hatalıklarının yüzünden Partiye zarar verdim.

- Erdal Cort ... un teşhis edilmesinde pay sahibi olduğum kişidir.

- Ramis Şişman'ın Partiye karşı faaliyet örgütlemesini, özel not göndermesini partiye iletimdim.

- Önder olarak karşılaştığım Bayram Kocabozdoğan, Partinin deşifre ettiği kişidir. Bu kişiyle daha sonra karşılaşmadım.

- Selma Nurten Eriş olarak Partinin açığa çıkardığı kişidir. Poliste düşürülmesi konusunda Partiye telefonda öğrendiğimi iletimdim.

- ... Bu şahısları İstanbul'da görmedim. İzmir'de KDH üyeleriyle 1992 faaliyetinden tanıyorum ... ile yakındı.

- ... Kilyos'ta karışımıza getirilen ve sorumluyum gibi çıkan kişidir.

KDH'cular beni aşağıdaki durum ve olaylarda kullanmışlardır:

1- Okuma birimlerinden Parti birliğine değin Geçici İl Komitesi bildirisine imza koyma sürecine kadat... Partiye karşı girişim de ben bunlara alet oldum.

2- ...'un teşhis edilmesinde Erdal Cort'un gösterdiği adam üzerinden evet dedim!"

M. Çakar, 24.07.1998 tarihinde sundu.

MEHMET ÇAKAR'IN GÜNLÜĞÜNDEN:

Mehmet Çakar adlı işbirlikçinin içinde bulunduğu ruh hali, devrime ve devrimlere karşı taşıdığı kını açığa vurduğu günlüğünden ilgili bölümler aktarıyoruz:

"Kendimi oldukça küçülmüş hissediyorum. Düşürdüğümü de biliyorum. Devlet ve devrimler beni düşürmüşlerdir. Özgürlüğümü, sevgilerimi, mesleğimi, okulumu, engellenmeden her yere yürüyebilmemi elinden almışlardır... Devrimcilerin hayal yıkıcı zavallılığı ve bu mumun gibi inancın sınırlarını zorlayarak katlanmaya çalışmaları beni yakıyor. Ama kendini korumak, akıllı, sevgi anlayışını, nefret farklarınıza ayırmak bana iyi geliyordu. Ayırdım.

... Solcuların kendisi, anlayışlarını ve politikalarını ve zavallılıklarını çizgiyle vurmazsam, onların yanında kapitalistlere yâdenirsem, zorbalıklar ve yıkıcılıkta birleşmiş bu karşılıklı belidenmişleri onarmak anlamına gelir ki, güne giden insan oluyor.

Solcuların kendi yayınlarda kendi zavallılıklarıyla vurmak çizgiyi

Yazarak intikam almak, intikam için başarılı olmak zorundayım. 29 Nisan '96

gu el yazılı ifadesinde, kendi gerçekliğini dolaylı olarak itiraf etmektedir. Kendisini "düşürdüğü"nü söylediği bir başka KDH üyesi olan, 1990 yılında tanıştığı günden beri birlikte hareket edip verdiği karşı devrimci görevleri yerine getirdiği'nin ağzından şöyle anlatmaktadır:

"... alındıktan sonra, ...'la 1994 Ekim'inde büyük operasyondan önce beni bürodan aldığı görüşmede, PÜ'lük meselesini kabul etmeyeceğimi, bu işin ...'la, kendisiyle değin ...'le halledilmesi gerektiğini söyleyince bana 'ne emmeye geliyorsun ne gömmeye' dedi ve ben tepki gösterince anlattı ...'un Partiye geri döndüğünü, çukurumun hazır olduğunu, biri durturse Partinin beni öldüreceğini, söyleneni yapmazsam 'birinin dürtüp beni' bu çukura düşüreceğini ve

bir alınmanın, bir tersliğin yine üstüme kalacağını, Özcan olayının da kapanmadığını söyledi. Benim söyleneni yapmazsam işimin bitik olduğunu söyledi. Partiyi ML'lerin ele geçirdiğini, bugüne kadar benden bekleneni yapmadığını, Aksünge'in PÜ'lüğünü kabul etmemi, etmezsem gidici olduğumu belirtti. Ben direttiğize anlattı. Sinan Aksünge'in beni verdiği halde neden alınmadığını sordu. Bilmiyorum dedim. Daha sonra niye poliste karışma çıkmadığını söyledi. Bilmediğini söyledim. Ben biliyorum dedi. Bilgilerin İstanbul polisinde olduğunu ve benim alınmamı istemedikleri için vermediklerini söyledi. Benden PÜ'lüğünü kabul etmemi ve Parti faaliyetine girmemde ısrar etti. Ben 'naylon üyeli meselesinde' direttim. 'Naylon maylon bir oy bir oydu' dedi, ML'lerin desteklenmesi gerektiğini söyledi. Ben ayrılırken 'bakarız' dedim. 'Bakmayacaksınız yapacağınız' dergile 'lazımlı olabileceğini' söyledi.

Özcan olayıyla ilgili ...'ın bilgisinde yaptığımı, ...'ın sorumluluk üstlenmediğini, Sinan'ın ise yakalandıktan sonra benim adıma verdiğini, Sinan'ın bu olayda olduğu

ni, ajan Nihat'ı desteklemek için naylon üye yapıp KDH üyesi olarak kırığitmesi için görevlendirildiğini kabul ettiğini, yani kısaca kendisini eleverdiğini anlayanca birgün sonra "bunları üzerimdeki baskıdan dolayı yazdım, hepsi yalandı" demiştir. Bu işbirlikçi hain, peşisıra bunların doğru olduğunu, Laz'la tehdit edildiği için KDH ilişkileri içinde faaliyet yürüttüğünü, bunu da bugüne kadar Parti'ye açmadığını söylemiştir.

İşbirlikçi M. Çakar, aynı taktiği yani önce "itiraf" edip, ardından "red" etme taktiğini, yine kendisinin işbirlikçi hain bir unsur olduğunu dolaysızca eleveren, Özcan Kaan yoldaşın katledilmesi eylemi için de uygulamıştır.

İlk başta bu durumdan kendisinin "kesinlikle" haberinin olmadığını, olayın bir "hırsızlık" olduğunu, Özcan Kaan bunun için Partinin sahiplenmediğini, tam 90 gün boyunca değişik biçimlerde aynı içeriği koruyarak anlatan-yazan bu unsur, 04.09.1998 tarihinde bu olayla ilgili olarak verdiği ifadede, hemen ardından aynı gün içinde "ölüm duvarına gelip dayandığım için yalan söyledim, ben bu olayda yoktum, benim haberim yok" diyerek reddedici açıklamalarda bulunmuştur:

"Özcan olayı ile ilgili söyleyeceğim şu Hastanesi'nde taraflar denen birisi tarafından istihbarat verildi. Bu ...'ın eşi tarafından. Bu istihbarat ... Hastanesi'nde her ay yüzelli milyon tahsil eden birisinin kassası. Bu istihbarat Özcan tarafından bana aktarıldı. Şöyle bir karışıklıkta çıkarıldı. Cezaevinde ...'ın tanıdığı biri biçiminde. Bunu da ... yaptı. Bu lümpen birisi. Daha sonra Sinan İstanbul'dan döndü. ... Özcan ile bu eve gittiler. Ben burada gözçülük yaptım. Özcan'ın halasının evinden, pencereden hem anayol kavgasını görüyordum hem de üç sokak ötede o evin giriş kapısını görüyordum. Yerleştirmeleri Özcan yaptı. Ben diğer şahısları görmedim. Eve girerken gördüm. Özcan'ı seçiyordum. Özcan uzun boylu. Özcan beni bir gece önce eve yerleştirdi. Bir gece evde kaldım, ortesi güne kadar oradaydım. Daha sonra ... oraya geldi. Şöyle olacaktı, Özcan alnan parayı bana getirecekti, ben daha sonra bölgeden çıkardım Özcan'a devredecektim. Bu arkadaş Partiye götürülecekti. Ben gözçülük yaparken aynı zamanda eve girip çıkacak olanları telefonla, zilini çaldirarak haber verecektim. Bu evin sahipleri, evde olmadıklarını sanıyorum, bir süre beklendi. 8'de falan girdiler eve. Uzun süre beklendi. Evin bir kadını bir erkek dışardan geldi. Ben telefonla eve bilgi verdim. Birden bire bey dk. içinde karışıklık çıktı. Bu 'karışıklık içinde şeyi gördüm, Sinan'la ...'ın boyları aynı, bu insanlar, birisi ön kapıdan çıktı. Daha sonra Özcan çıktı. Ederin arasından araziye çekildiler. Evlerini arasından kayboldular. Daha sonra sını bilmiyorum. Eve üç kişi girdiler üç kişi çıktılar. Diğerleri başka tarafları çıkmış olabilir. Bana para getirilmedi, o eve. Biraz daha bekledim, çıktım otabuse bindim, gittim. Daha sonra ... diye bir arkadaşın

evine gittim. Orada iki gece kaldım. Basında bu olay "ne oldu" biçiminde tartışıldı. Bir anda sona erdi. Bir hafta sonra ... teyhis edildi. Bir adli olay biçiminde yansıtıldı.

Özcan karışıklık anında vuruldu. Sinan'da susturucu tabanca vardı. Ses çıkmadı. 5 dakika içinde çıktılar. ... benim orada olduğuma emin olamadı. Ama ben onun orada olduğunu biliyordum. Daha sonra bana şöyle dedi. Bu parmak seni yaka-cak" (M. Çakar'ın 04.09.1998 tarihli sözlü ifadesinden)

Özcan yoldaşın katledildiği bu eylemde yer alan ve aynı dönem İzmir İl Komitesi'nin sekreteri olmasından dolayı bu yüzüyle diğer yüzünü gizleyen M. Çakar adlı işbirlikçi-hain, Partiyi sürekli yanıltmış, bu olayı Partinin bilgisi dışında "Özcan Kaan'ın hırsızlık eylemi" biçiminde göstermiş, sorgusunda "çok militan, Partiyeye bağlı biri olduğu için öldürüldü" dediği yoldaşımızın Parti tarafından sahiplenilmesini engellemiştir. 1993 ve 1995'te Partimiz tarafından yapılan iki sorgulamasında Özcan Kaan yoldaşın katledilmesindeki payını gizleyerek, her iki sorgulamada da son sorgusunda dile getirdiği şeylerin hiçbirini açıklamamıştır.

Mehmet Çakar, 1996 Ağustosunda Partimiz tarafından kamuoyuna açıklanan Kongre Hazırlık Konferansı'mızın Karşı Devrimci Hücre'yi ezerek ilan ettiği zaferin bir tasfiye hareketi olduğu propagandasına girişmiştir. Alandaki örgütlülüğümüze ve komün ilişkisi olarak kalan söz konusu zayıf unsura E. Meydan'la aynı paralelde "insanların suçsuz yere cezalandırıldığı, Nihatçıların tasfiye edildiği" biçiminde anlatımlarda bulunmuştur. Cezaevlerinde KDH'ya yönelik cezalandırmaların devam edip etmediğini sorup öğrenmeye çalışmıştır.

Mehmet Çakar, KDH tarafından "kullanıldığını" söyleyip, suçlarını bu "kullanılma" durumuyla hafifletmeye çalışsa da, esasta aktif bir KDH üyesi olarak faaliyet yürütmüş ve Partimize çok ciddi zararlar vermiştir.

Tüm bu, halka ve Parti'ye düşmanlığı suçlarından dolayı, yetkili Parti organımızın "KARAR"ı doğrultusunda 19.09.1998 tarihinde hakettiği bir şekilde ölümle cezalandırılmıştır.

ERHAN MEYDAN

Gerek tutuklu bulunan ve sorgusu yapılan M. Çakar haininin ifadesinde geçen şaibeli durumu, gerek komün ilişkimiz olarak kalan zayıf bir unsurun "uzun zamandır benden partideki ve buradaki örgütlü yapı, insanlar vb. hakkında M. Çakar ile beraber bilgi alıp yönlendiriyordum" diyerek, bunu içeren 18 maddelik ifadede bulunması, gerekse geçmişte polis sorgusu ve tutuklanma sürecinin dışardaki faaliyetini de kapsayacak şekilde ele alınmamış olması, bundan kaynaklanan geçmişle ilgili karanlık noktaların son dönemde ortaya çıkan durumla daha da belirgin hale gelmesinden hareketle **Erhan Meydan**

28.07.1998 tarihinde tutuklanmıştır.

Bu tutuklama yetkili Parti organımızın bilgisi ve talimatı doğrultusunda gerçekleşti. Komün ilişkisi olarak, kısa bir zaman önce bağımsız kaldığı bloktan TKEP'lilerin yanına geçen bu hain unsur, hakkındaki tutuklama ve sorgulama kararımızı duyunca, alanda bulunan insanların Partimize karşı ideolojik ön yargılarından ve küçük-burjuva pragmatizmlerinden kaynaklanan "sahiplenme" tutumlarından güç alarak "ölümünde gitmem, gelip ölümü çıkarılır" diyerek, hainliğini böylesi bir "keskinliğin" arkasında saklama taktiği gütmüştür.

TKEP'in "sahiplenmecî" tavrı, bazı dost örgütlerin olumlu, devrimin çıkarlarını temel alan yaklaşımlarının yardımıyla aşıldı. Bir hain unsurun yüzündeki maskeyi yıllar sonra yırtarak iğrenç yüzünü açığa çıkaran sorgulamamız 31.07.1998 tarihinde başladı.

Yazılı ifadesinde, İstanbul'daki son tutuklanmasını "Beni Artvin'den askeri bir ekip gelip aldı, Artvin'e götürdü, işkence sonucu çözüldüm" şeklinde açıklayan bu hain unsur, sözlü sorgusunun daha ilk gününde samimiyeisizliğini ele vererek ihanet ve işbirliğine nasıl girdiğini kabul etmiştir.

İstanbul'daki son alınmasında, doğrudan Artvin'e götürülmeden önce Gayrettepe'ye götürülen **E. Meydan**, orada Partimizin Kardelen Harekatı'yla açığa çıkarıp ezdiği KDH'nın "siyasi kanat üyesi" olarak 24 Ağustos 1996 tarihinde cezalandırdığı "Hoca-Esmer" kodlu **Erdal Cort**'un kendisine "Her şeyi biliyoruz, bize yardımcı ol, Artvin'deki birliğin kışın kalacağı barınakların yerini söyle, sana hiçbir şey olmayacak" önerisiyle "yardımcı olacağını" söyleyip, gerilla birliğini imha amacıyla Artvin'e götürülmüştür.

Bu durumun adını "ihanet ve işbirliği" olarak kendisi koyan **E. Meydan**, 1991 yılında yaşanan bu durumu bugüne kadar hem **E. Cort** yönünden, hem de kendi yönünden gizlemiş, Partiyeye açmamış, esir kamplarında Partimize karşı düşman pratiği içinde hareket etmiştir.

E. Cort tarafından şubede ihanet ve işbirliği noktasında ikna edilip, "bir şey olmayacak" güvencesiyle Artvin'deki gerilla birliğini kaldıkları bannakta imha için görevlendiren **E. Meydan** haini, Partimize karşı **Erdal Cort** üzerinden düşmanla girdiği işbirliğini son gözaltı sürecine dayandırarak itiraf etmeye çalışsa da, bunu, gözaltı öncesi suçlarını gizlemek için yaptığı anlaşılmıştır.

1990 yılında sorumlusu olan insanı "ben mücadele etmeyeceğim, yorul-dum, bırakıyorum" diyerek "atlatan" bu hain alçak, sorguda bunu **Erdal Cort**'un

istemi üzerine yaptığını ve o tarihten itibaren **E. Cort**'la ilişki içerisinde olduğunu söylemiştir. İşte bu işbirlikçi hain, **E. Cort**'la ilişkiye geçtiği bu tarihten itibaren parti düşmanı faaliyetlere başlamıştır. **E. Cort**'un düşmana kazandırdığı bu alçağın yapılan bir günlük sorgusu sonucunda Partimize karşı şu suçları işlediği netleşmiştir:

- **E. Cort**'la beraber, şehir faaliyeti içinde yer aldığı semtlerde örgütlülüğü tasfiye edip, kitleyi örgütsüzleştirerek Partiden uzaklaştırmak. Kitle çalışmasında bulunan, kitleyi örgütleyerek Partiyeye kazandırmaya çalışan, onlara güven veren yoldaşları açık teşhire yönelmek.

- Bu görevini tamamlamasından sonra **E. Cort**'la beraber Karadeniz-Artvin gerilla bölgesine giderek gerilla birliğinin tasfiyesine yönelik örgütlenme yapmak.

- **E. Cort**'un bölgeyi terk ederken kendisine verdiği "birliğin kışın kalacağı barınağın yerini tespit edip" bunu hasta numarası yaparak geldiği şehirde önemli bir istihbarat olarak **E. Cort**'a aktarmak.

- Gözaltında **E. Cort**'un "sana hiçbir şey olmayacak, işkence yapılmayacak" söylemiyle adeta "korkma, ben buradayım" güvencesinin rahatlığıyla Artvin İl Jandarma Alay Komutanlığı'nın operasyonuna katılarak Artvin Gerilla Birliği'nin imhası için düşmana barınakların yerini göstermek.

- Önceden gerilla birliğiyle aldığı randevu yeri ve zamanını düşmana vererek, düşmanla birlikte gerilla birliğinin imhasına çalışmak. Düşmanla beraber bu işbirliğine "gözaltında kayıp" süsü vererek, randevuda, orada olmazsa kışın barınakta gerilla birliğinin imhasını tezgahlamak. Bunu Partiyeye hiçbir zaman açmayıp, gizlemek.

- Artvin İl Jandarma Alayı'nda "devrimcilik yapamayacağını, pişman olduğunu" belirterek, bütün bildiği şeyleri anlatıp, alay komutanıyla karşılıklı yemek yedikten sonra bütün bunları gizleyip "çözülme" süsü vermek.

- Düşman işbirlikçisi bir hain haline geldiğini esir kamplarında kaldığı süreç boyunca "çözülme süsü"nü arkasına gizlemek. "İdeolojik farklılık" örtüsüyle uzaklaştığı Partimize karşı düşman işbirlikçisi konumuna uygun teşhir, anti-propaganda, zayıf unsurlarla ilişki geliştirip istihbarat toplama faaliyetlerinde bulunmak. Kardelen Harekatı'nın "bir tasfiye", "Nihatçıların tasfiyesi" olduğu yönünde sinsi propagandalarla karşı-devrimin Partimize yönelik belirlediği dönemselleşen ideolojik saldırı politikasını **M. Çakar**'la birlikte uygulamak.

- Karşı Devrimci Hücre'nin diğer üyeleriyle beraber 24 Ağustos 1996 tarihinde hakettiği şekilde ölümle cezalandır-

lan **E. Cort**'un kendisini düşüren ve karşı-devrimci pratiğinde bir düşman ajan işbirlikçisi olduğunu bile bile, kendisi de aynı nitelikte olduğu için alan örgütlülüğümüzde komün ilişkisi kalan, etkilediği zayıf bir unsura sürekli "E. Cort'u tanıdığım, iyi bir insan olduğum, O'nun kesinlikle ajan olamayacağı" yönünde propaganda yapmak, bu tür propagandalarla etkileyebileceği zayıf unsurları örgütlenmeden koparıp kendi yörelerine oturtarak karşı-devrimci ilişkiler ağı örmeye çalışmak.

- Söz konusu komün ilişkisi zayıf unsur üzerinden, Partideki gelişmeleri, Kardelen Harekatı'nın devam edip etmediğini, cezaevlerinde yeni cezalandırılacak kişilerin olup olmadığını diğer örgütsel bilgileri alıp kendi karşı-devrimci amaçları doğrultusunda **M. Çakar** ile birlikte değerlendirerek Partimiz şahsında devrimine yönelik karşı-devrimci faaliyetlerini sürdürmek.

Sorgusunun birinci gününde işbirliği ve ihanetini itiraf eden **E. Meydan**, kendisine söylenilen ve onayladığını belirttiği şeylerin ayrıntılarını yazılı olarak açması gerektiğini kabul etmiştir. Yapıp dinlendikten sonra bunu yapacağını belirtmesi üzerine kendisine izin verilmiş, daha ilk günde verdiği bilgilerle kendisini bekleyen akıbeti bildiğinden, güvenlik alma konusundaki eksikliğimizi değerlendirerek kollarını ve boğazını kesmiştir. Hastaneye kaldırılan Erhan Meydan savcılığa verdiği ifadesi üzerine Eskişehir tabutluğuna gönderilmiştir. Bu alçağın hastaneye gönderilmesinin nedeni ise yardımcı olan diğer devrimci dost örgütlere güvence ve irademizin dışında ortaya çıkan bu durumun Partimizin aleyhinde kullanılabileceğine dair kaygılarımızdır.

Bir işbirlikçi olarak kendisi yaşayan bir ölüdür. Ve gittiği yer bu niteliğine uygun tabutluklardır. 03.08.1998 tarihinde Cumhuriyet Savcısı'na verdiği ifadede; "Ben Bursa Özel Tıp Cezaevi'nde kalmak istemiyorum. Başka bir cezaevinde adli hükümlülerin arasında cezamı çekmek istiyorum" diyen bu işbirlikçi hain er veya geç Partimizin kendisi hakkında verdiği kararın pratikteki gereğiyle karşılaşarak, tıpkı "öğretmeni-hocası" olan **Erdal Cort** gibi hakettiği şekilde cezalandırılacaktır. Bir işbirlikçi olarak kendi sefil, iğrenç yaşamını sürdürmek için partimiz TKP(ML)'nin adaletinden kaçarak koşa koşa gidip girdiği Eskişehir tabutlukları O'nu bir ömür boyu koruyamaz. O artık tabutluklardaki bir ölüdür. Proletaryanın adaletinden bir ömür boyu kaçamaz.

- Hiçbir halk düşmanı proletaryanın adaletinden kaçamaz!

- Yaşasın Kardelen Harekatı'mız, yaşasın Partimiz TKP(ML) ve önderliğindeki TİKKO, TMLGB!

BURSA ESİR KAMPI
TKP(ML) ÖRGÜTLÜLÜĞÜ

Yüreğe kondurulan ateş parçası güneşe taşınacak

Bir yerlerde bir kadın, bedenini ateşe veriyor... Bir yerlerde bir kadın, ateşle yılanıyor. Ateşle dansediyor bir yerlerde bir kadın, ateşle şarkı söylüyor. Ve o yerlerde o kadın, ateşini vermekte sınırsız cömert; her birimizin yüreğine o ateşten bir parça atıyor. O yerlerde o kadın, ateş olup yanmanın bilimini, tarihin derinliklerinden alıp, ateşle kilim dokur gibi dokuyarak güne getiriyor; an'da bilimi dağıtıyor; sonsuz veriyor, sonsuzca veriyor.

Ateşin bilgelğine bilimin kitabı ne lazım demeyi; ateş, bilimle ve kitapla yürüyor ve ateşle o bilimi aydınlatıyor. Bilge olup çekip gitmiyor; ateşin zamanın küllerine karışmasına izin vermiyor; ateşle emrediyor, ateşi emdirdiği, her an parıl parıl yanıp yol gösterecek bilimi; manifesto diye elimize veriyor. O diyor ki, ateş, nasır tutmuş yürekler içindir; körler onları görmese de varolan yıldızlara uzanan yolda, bedenle yakılan ateşle köprü kurmak; yolcuya rehber olmak gerekir. Ve rehber ve öncü, her bir harfini ateşle yazdığı bir manifesto bırakıyor ardında, herkes duyusun, herkes okusun diye.

Tarihi an'da yazanlar, an'da tarihi gerçekleştirenler ve bilgece tarihsel yol göstericiliğin hakkını verenler; tarihi inkar edilen ve tarihlerdir tarihine suskun ve sağır edilen bir halkın hafızasına; tarihi de nasıl yeniden dokuyacaklarını bilirler. Onları, sıra neferi olmanın mütevaziliğine rağmen, sıradan en ön safalara taşıyan, bu bilgelikleridir. Tarihte, çok nadiren, tarihi kendi yazma cüretinde olanlar çıkmıştır. Ancak o bilgelilerdir ki, tarihin tekerini ileriye doğru iten neferlerin de bir adım önüne çıkarak; dev okyanus dalgalarının yüceliğini bağrılarındaki taşıyıp, tepelerdeki ak köpekler misali semalara doğru güçlü ve kararlı adımlar atmışlardır.

Bilgeler, kavrayışları ve öngörülerleriyle; yorumlama ve değiştirme güçleriyle bilgedirler ve ancak eylemleriyle bilgeliklerini buluşturma sancılarını ateş gibi görkemli taçlarla sonsuzlaştıranlar; kurdukları ateş, kan, ter ve candan köprü ile komutanlaşırlar. Bilinçli emeğin, yani insan oluşun doruk noktasıdır bu; düşünce ile eylemin, bilgelikle eylemcilik şeklinde ilksel ve tekrarlanamaz bir tarihi an'da özdeşleşti. Bu an'da, insanın tarihsel varoluşunun nihai emri, tarihten süzülüp gelişmiş ve yücelerek, her insan yüreğine bir ateş parçası kondurarak, yıldızlara, güneşe kurduğu köprüye çağrı olmuştur.

Bu özü ve bu çağrıyı iyi kavramak gerekir. Bu, **İNSANLAŞMA** çağrısıdır. **EYLEMLE KOMUTANLAŞMA**, **EYLEMLE ÖNCÜLEŞME**'nin sadece oluşu değil, çağrısıdır. Bu, **YOLDAŞLAŞMA** çağrısıdır. Ve bu yoldaşlaşmanın, hiçbir sınırı

yoktur.

Bu çağrının özgül mesajlarını yadsımak her ne kadar körlük ve özgül siyasi kimliğe saygısızlık olsa da; bu çağrının tüm sınırları ve duvarları, dolayısıyla da sınırlı toplumlara dair her türlü ilenici-gerici aracı, çerçeveyi, ilişkiyi, kendi örgütünün sınırlarını da aşıp, insanlığa maloluşunu; özgürlüğün, özgürleşmenin bitimsiz ve sonsuz çığlığı oluşunu görememek de tarifsiz bir sığlık, iflah olmazlıktır.

Her kim ki, bir yerlerde bir kadının bedenini ateşe verişindeki bu özü görmezden gelir; her kim ki, o yerlerde o kadının ateşe verdiği bedeninde sadece ateşi ve ateş olup yanışı görür de o kadına ve o kadının bilgelğine; eylemiyle komutanlığını gerçekleştirdiği özgürlük köprüsü, özgür insan ve özgür insan ilişkisine kör ve lal olur; ateşin bile özgürleştirmediği gözleri ve dillerine bizi-

zim gücümüz hiç yetmese de, o ateş onları yakar. Çünkü her birimizin yüreğine cömertçe atmıştır o ateşten bir parça ve o ateş parçasına dokunan eller, alev alev değilse eğer, yanarlar, kül olurlar. Zira o ateşle yazılan manifesto, en nasırlanmış yürek gözlerini dahi açarsa da; o yüreklerde bir damla da olsa bir yangın yeri olduğundandır.

Başta tüm kadın arkadaşlar; yüreklerimizdeki yangın yerini eşeleyelim! Yoldaşlaşma ve öncüleşme çağrısı; özgürlük çağrısıdır; yazılan, özgürleşme manifestosudur. Ve her kadın arkadaşınma ve kazanma ateşinden sınırsızca sunulan armağandır. Sol memesi yangın yeri olmayan kadın, o çağrıya yanıt-sız kalır; küllerinden kendini yeniden yaratmak bir yana, küllerini çoğaltır, yiter. Sol memesinde yangın yerine iflah olmaz yanılırları ve güç, iktidar, özgürlük yanılsamalarını büyüten; ardındaki maymunluktan kalma kuyruğunu ve ayaklarındaki binlerce yıllık paslı prangaları görmeyen kadın; o ateşin karşısında sadece dehşetle kovuğuna saklanır, olmadı kendini sanışı ve yanılışıyla

kuyruğuna dolanır; efendisinin karikatürü kuyruklu bir köle -ağası- köle olur ve kendine bakmamaktaki, kendini görmemekteki ısrarıyla bir daha kalkmamak üzere düşer. Zira ateşten gömlek giymeye cesaret edemeyenler kadar, iflah olmazlıklarıyla ateşten gömleği giyip de bu kez yanmaya ve yeniden dirilmeye cüret edemeyenler, öncesiz ve sonsuz bir koyu karanlığa mahkumdurlar. Yoldaşlaşma ve insanlaşma çağrısı, öncelikle kendi gerçekliğiyle hesaplama çağrısıdır.

Bir yerlerde bir bilge kadın, bilgelliğini ateşle taçlandırdı. O yerlerde o bilge kadın; eylemle bilgelğin ilk doruğunda öncüleşir, o buluşturma ile komutanlaşırlar dedi. O bilge kadın, tarihin nabzını tuttu yüreğiyle, an'ı yakaladı ve bilgelğin tarihsel ateşini an'da yüceltti, öncüleştirdi. O yerlerde o bilge kadın, tüm sınırların ve duvarların, tüm prangaların ve uğursuz tut-saklıkların ardındaki tüm kadınlara, binlerce yıl öncesi-ni anımsama ve yitiliklik uykusundan uyanma talimatı verdi. Anımsamak, yeniden doğuşun ilk adımıdır, ilk silkinıştır. Öyleyse anımsayalım: Ateş-

le dans eden kadının söylediği şarkıyı, köleliğe mahkum ediliğimiz gün, ilkel ve vahşi çığlıklarıyla, analarımız da söylemişti...

O melodi... hatırlayın... analarımız, sağ memelerini kesip atıyorlardı şarkı söyleyerek; yayı daha iyi gerebilsinler, savaş-sınlar diye. "Silah ve şarkı... biz bütün güçlükleri bunlarla yendik..." Bizler, o ilk tarihsel yenilginin öngünündeki son bebelerdik. Analarımız, bizleri sol memeleri ile emzirirlerken, sağ memelerinden damla damla kan sızıyordu bedenlerimize. "Silah ve şarkı" diye bağıyorlardı, oklarını ve yaylarını göğze kaldırarak, savaş çığlıkları atıyorlardı. Kan revan sağ memelerinden birer damla da alınırsa sümüşlerdi:

"Hep alınızda kalsın bu; sol memenizi yangın yeri etsin her daim. Bizi unutacaksınız belki ama bu yangını hep ya-

şayacaksınız siz. Ve bu tarihsel yenilgimizi bir gün tersine çevirecek kimileriniz. Ne zaman ki, saracak o memenin yangını tüm bedeninizi, ilk kez suya bakacaksınız. Topraktaki yeşil yaşama sevdalanacak, topraktan ayağa doğrulup sudaki suretinizi göreceksiniz; çirkin; alnınızda bu damlayı, ancak o çirkinliğinizin dehşetiyle anımsayacaksınız..."

İşte o yangın yeridir eşeleyeceğimiz, iliklerimize kadar duyalım köleliğimizin tarifsiz sancısını. Bu bizi küçültmez; yüceltenler böyle yücelmiştir. Ve sonra, Sema'lardan bize de sunulan o ateşten payımıza düzene uzatalım ellerimizi; parmaklarımızın yanmasından korkmayalım, dokunalım ona. Tarihi dinleyelim, tarihi, tarihimizi anlayalım tarihi yazanların kaleminden; o ateşten köprüye doğru bir adım atmaya çeksin içimiz engellenemez isyanlarca, tüm yangınımızla. Sonra, terleyeceğiz elbette. O ateş terletir. Acı verir, terletir; emek ister, terletir; emeğin ve insan oluşun en an ürünüdür, terimizi sunalım cömertçe o ateşin emrine; birakalım aksın terimiz şorul şorul, türkölü, sade ve kıvrım kıvrım tek potada yoldaşça. O köprünün ilk ayakta buluşsun, gol olsun, okyanus olsun. (Ne mutlu Sema yoldaşa ki yoldaşları ilk alanlar oldular bu talimatını ve Serhıldan'la gerçekleştirdiler ilk ingasını-büyüğü küçüğü değil, o okyanusa kolektif akıntılar terdi asılan.) Ve sonra, atacağımız ilk büyük adımımız, o suyun başına götürsün bizi. Ama yandırmayın yoldaşları! Yanılmayalım! Koşmayın, koşmayalım! Suya bakmanın vaktini kaçırmayalım, suya bakmanın acısından kaçmayalım; sanmayalım! Suya bakmadan ve suretimizi görmeden geçemeyiz o ateşten köprünün tarafına. Önce su! Ve her daim su! Bilinmez mi ki, suya bakmadan, suyla buluşup kendini görmeden ateşten gömlek giyenler kavrulurlar! Her mevzi bir duraksa, şehit önderin dediği gibi, mücadele yolunda, bir mevzinin hakkını vermeden, diğerine geçemeyiz.

Ve bakalım suya... sudaki çehremize bakalım, inceleyelim. Görün, bin yıllardır ne kadar da "çirkinleşmişiz, neden hep düşmüşüz, düşürülmüşüz. Hiç sesimiz çıkmıyor, en ilkel, en vahşi bir çığlığı dahi atamıyoruz; boğazımızda birikmiş bin yılların kölelik sadakaları, tükennmişiz, tıkanmışız. Bu halimizle nasıl yeşilleniriz? Yeşil ki yaşamdır, bir demet yeşil maydanozda ne muazzam bir yaşam ve zafer cüreti, savaş ve kazanma kararlılığı vardır. İlk önce kana kana içmek gerek o sudan ki temizlensin boğazımız. Ah, o ne büyük bir acıdır öyle sümüşümüze, püsumüze rağmen tüm o çirkinliğimizi görmek; o ne büyük bir utançtır öyle, yüzümüzü alev basar, ter boşanır vücudumuzdan; bakmaya cüretimiz yok gibidir ateşe, yeşillenmiş top-

rağa ve suya... Ama bırakın, kan ve alev sarsın yüzümüzü, sol mememizin yangın yeri büyür utançımızla. O çirkinliği görmeye cüret edenler, o acıya göğüs gerenler; suyun başında ayağa kalkıp çürümüş, çürütülmüş ve kendine yabancılaşmış bedeni sudaki aksinde iliklerine dek inceleyenler; ter döktükçe büyüyen ve netleşen suya, sudaki aksine bakmaktan vazgeçmeyenler; sadece onlar sol memelerindeki yangını ve alınlarındaki o kızıl kan damlasını anımsarlar.

O kızıl kan damlasıdır ki onu görmeyen dehşetiyle ürperenler, ya gözyaşlarının göletinde boğulur, ya da o andan sonra her gözyaşını erdem değil ihanet belleyerek kalkarlar ayağa. Zordur ayağa kalkış, ancak ayağa kalkışı bir başlangıç değil de zafer belleyenler yanılırlar. Ayakta da incelemek gerek bedeni, ta ki o salınan maymun kuyruğunu görüp tınaklarla en acı acılar bedeli sokup atıncaya dek.

Ne kuyruğunu gizleyenler, ne de kuyruğundan bihaberler bir adım dahi yaşanamazlar o ateşten köprüye. Tek bir ideolojik merkeze, ilah olmaz bir tutku ve sınırsız bir aşkla kilitlenmeyenler kuyruklarından vazgeçemezler. Kuyruğunu kaybetmeyi göze alamayan kadın, zincirlerini ayakları koparcasına ardından sürükleyip kendine mecbur etmeyi ve o güzergahı zincirlerini parça parça yıldııp kırmayı göze alamayan kadın; anımayı ve kazanmayı, o ateşten köprüye adım atıp dünyayı ve özgürlüğü kazanmayı da göze alamıyor demektir. Yazıklar olsun bedenle inşa edilen köprüünün yakınına dahi yaşanamayanlara, yazık o armağana bir nebze olsun yanıt olamayan; yazık ki ne yazık ki Zira, bedenini, tek bir eksene, tek bir ideolojik merkeze, kazanma ve zafer çizgisine büyük bir aşkla kilitlediği beyninin emriyle ateşten bir özgürlük ve insanlaşma köprüsü yapan kadın; özgürlük aşkının ve insanın özüne dönüş çağrısının sınırsız vereni ve emekçisi; yoldaşı ve öğretmeni; ateşten öncüsüdür. O öncünün ateşine bakmaya cüret edemeyenler, bakıp ter dökmekten korkup kaçanlar; döktükleri terle okyanusu büyütüp, sanmanın ve yanılmanın tuzaklarına meydan okuyarak, sudaki suretlerini, ateşteki bilgeliliği seyredemeyenler; ateşin ve ateş olanın adını almasınlar ağızlarına. Sanmanın yerine olmayı; ve inkarın yerine, tarihsel köleliği yadsımayı gerçekleştirmek, onların işi değildir. Inkarı ve tahriki meslek edinmesinler.

Kadın arkadaşlar! Ateş olup yanma sesine yürümenin, gerçek özgürlüğe doğru bir adım atmanın vakti geldi diyenler; payımıza düşen ateşi avuçlarımızın içine alalım ve adına irade diyelim.

Asla "oldum" demeyelim. Ateşin eyleminin son anında dahi, "beşeri zaafırlarımı son bir kez gördüm" diyen o mütevazı, sade ve kesintisiz savaşçı gerçekliğin, "...ve yendim" diyen kararlı cüretinden, enginliğinden, gücünden öğrenelim. Zira bir devrimci ne zaman ki "gücünü" "güçsüzlüğünden" alanla-

nın gücü nasıl yüceltiğini görmüyor ve "ben gücüm", "ben oldum", "ben bu sırta erdim" diyorsa; onun bittiğinin resmidir. Açık ki bu yanılsamanın sonu çürümedir, savrulmadır. Kendine bakmayan ve kendini görmeyenin "gücü" ve sarsılmaz, gözbebeği gibi korunması gereken "iktidarı" koftur. "Kadın yönetici olmak, ateşten gömlek giymek gibidir" deyip, ateş olup yanmayı, eylemle öncüleştirmeyi seçenin yoldaşlığı ve öncülüğü ne yüce bir yanıtıdır kof ve boş olana; o ne büyük bir öğretmendir. Kof olan her şeyi, her boşluğu, ya içten, ya da dıştan düşman doldurur. Ancak böyle öğretmenlerdir ki, boşluklara düşman sızmalarına ateşten bedenleriyle barikat olurlar. Kararan gözlerdir bir yerlerden güç almak zorunda kalan ve yüreğinde düşmanı iktidarlaştıranlar. Kopya, gölge, karikatür olmaktan, yürüyen cesetler oluştan, pazarlık ve hesap nesnesi olmaktan öznelaşmaya yürüyüş, ilkelin dizili olduğu tek eksene, biricik ideolojik merkeze kilitlenmeden olmaz. O kilitlenme aşkıdır ve işte böyle öğretmenler, kararan gözlerle aşkı gösterirler.

Ey aşkı cüceleştirilenler! Sema yoldaşın aşkından, aşk çılgınlığından öğrenelim! İnsanın "ben"ini yekettiği yerde, nasıl da tüm sınırları aşip tüm insanlığa öğretmen olabildiğini, kahramanlaştığını, yoldaşlaştığını ve gerçek bir öncü olduğunu görüyor muyuz? Bu, ancak bireysel iddiaların örgütle örtüşmesi, tek eksende olması ile mümkün bir kendini sunmanın ürünü olabilir. Bireysel iddiaları "reddedip" herşeyleştirmeye; kolektife yabancılaşan bireyin "iktidarlaşmasına"; bireysel iddiaların zenginliğinin varlığı ile emeğine ve iddiasına yabancılaşmayan, aksine bilgeleşen bireyin kolektif içinde nefer oluşu alternatifidir bu ve eylemiyle öncüleştirmedir. Bilinçli emeği; eylemle teorisinin bu doruk buluşmasını her reddediş, her inkar, buna her öznelci, idealist yaklaşım, aşkı inkar, aşka ihanet ve ideolojik çürüme-yi getirir. Nedir aşk? Özne ile nesne arasındaki çelişkinin kesintisiz çözüm gücü olmak, giderek daha fazla yek vücut olmaksızın aşk; özne olamayanın aşkı olur mu? Niçin aşk? Çünkü gerçek bir devrimci öncü, devrim ve komünizme, insanlığa, özgürlüğe aşıktır. Aşkta sınırsız kendini sunma, kendini adama, her açıdan kendini feda, sonsuz verme vardır; çoğaltan, karşılıksız ve sınırsız vermektir. Müthiş bir irade ister aşk. İşte avuçların içindeki ateş! O parmakları sınırsız kenetleme iradesini o muazzam gücü gerçekleştirmeye iddiası; cüret işidir.

Ellerimde o ateşi tutuyorum, diyen kadın arkadaşlar; parmaklarını gevşetme gücüm var diyenler; yanılmayasınız; parçalanmam, yanılmam, gücüm, iddiam, cüretim tamdır diyenler; tarihsel sorumluluğunuzu unutup düşmeyesiniz. Aşkıncı güdükleşip sahteleştiymesiniz, Zira iddianız cüretlidir -kendinizi iddianız- kadar büyük sanıp, uçurumun en dibine yuvarlanmayasınız. Sema yoldaş, son nefesine dek, cüretli iddialarının takipçisi olmuş, bir o

kadar da sadeliğini, mütevaziliğini korumuş, daha da yücelmiştir. Bir an dahi kararsızlık, bir an dahi tereddüt görmezsiniz. Kendini asla iddialarının önüne geçirmemiştir. İddiası büyük, kendisi sadedir. Açık ki iddialarıyla birlikte kendisidir.

Evet, çok şey var Sema'dan payımıza düşen ateşten öğrenecek. İlk anımsamak tarihimizi; kuyruğumuzu görüp anımsamak, kurtulmak o kuyruktan. Sonra, alınındaki analardan miras kızıl damlayı hissetmek iliklere dek. Sol mememin yangınına büyümek inceden -tüm bedeni ve tüm beyni sarmalı o yangın- ve dehşetle tüm çirkinliğimizi görmek su-da. Sol memeyi kesip atmak gibi değildir sağ memeyi kesip atmak; "ölümden ötesini" almalı aklımız! Kaba bir direnişçilik, canı feda etmekle sınırlı değil an'da yaşanan. An be an örülen, an be an yaşanan kendi gerçekliğiyle yüzleşmesidir ve özüne ulaşmasıdır insanın. Kesintisiz ve bitimsiz bir savaşım yaşamın ve ölümün her anında... Her anda süreklileştirmek, anımsama ve kazanma bilincini ve anları biriktirerek yürümek ateşten bir yolda, güneşe doğru...

Bir yerlerde bir bilge kadın, ateşle tarih yazdı. Ama unutmamalı: O yerlerde o bilge kadın, onunla doğrudan yaşama ve paylaşma şansına sahip olanları, ortak yaşamla da onurlandırdı. Öyleyse, vurgulamadan geçmek eksik vurgulamaktan kötüdür deyip; o yerlerde o bilge kadının, yaşamıyla da büyük bir öğretmenimiz olduğunu yere göğe haykırma görev biliyoruz. O'nun dostlarına ve yoldaşlarına kendini sınırsızca ve kaygısızca açışının ve kendisiyle pürüzsüz barışıklığının cesaretine pek az kadın sahip olabilir. Açık ki bu, yaşamı boyunca kendi gerçekliğini gören ve tarih bilinci ve siyasi kavrayışıyla, her türden olumsuzluğu, zayıflığı aşma cüreti, kararlılığı, iddiası, bu bağlamda özgüveni net ve kesin olan, yaşamı sürekli ve kesintisiz değişim, dönüşüm ve ilerleyiş kılabilen irade ve kararlılık abidesi bir devrimcinin kişiliğidir. Keza siyasal-örgütsel yaşamında da aktif ve öncü bir konumlanmış, savaşçı sadeliği bir yaşam ve emekçi bir duruşla bütünleştirilmiş bir yönetim gücü, politikada bilgelik düzeyinde bir yenilikçilik; yaşamda her türlü statükoyu parçalamaya hazır bir canlılık ve kararlılık görüyoruz. Başka deyişle Sema yoldaşın eylemi, yaşamı sürecinde ilmek ilmek dokunmuş ve onun kişiliğinin doruklaştığı an olmuştur. Onun eylem anı tarihinin billurlaşmış doruğudur, tarihsel birikiminin Sema'yı halkı ve ulusuyla birlikte özgürlüğünü taçlandıran an olmuştur. Şehit yoldaşın öncülüğünün ve yoldaşlığının yaşamında da somut ve elle tutulur bırakılıp olduğu inancındayız. Zira hiç bir zaman "mükemmel" ve "tam" yoktur yaşamda. Ve yaşamda da yoldaş, öncü olmayı bilenler vardır. Yaşam, sonsuz ve sınırsız hareket, çelişki ve çelişkileri çözerek ilerleyiştir. Bu vurgu-

muzun da en büyük kanıtı; öncesini bilip tanımayanlar için, sanıyoruz ki, eyleminin ardından yaşadığı 88 günlük büyük yaşam direnişi ve duruşudur. Yoldaşlığı ve öncülüğü an'da yaratılmış, an'da doruklanmış, ateşle taçlanmış; eylemi kişiliğinin ve tarihsel duruşunun doğal bir sonucudur ve ancak bir önderin eylemi niteliğindedir. Kanımızca o, "sevgili bir yoldaş" olma iddiasını daha yaşamında somutlamıştır. Eylemi ise bunun manifestosunu sunmuş, adını kendisi koymuş, doruklaştırmış, sonsuz ve sınırsız kılmış ve kaçınılmaz talimatını vermiştir.

O ateşten manifestoyu her yanımızla hissedip yaşamak; yaşamın her anını savaş kılmak, yaşamın her cephesinde her hücreyi direnç kılmak, her an kendini görmek ve her an'da direnişi, zafere, anımsama ve kazanmayı, özgürleşmeyi gerçekleştirmek. Tepeden tırnağa değişmek, tepeden tırnağa yeniden doğmak cüretidir sağ memeyi kesip atmak. Payımıza düşen ateşe bakalım ve tüm tarihimizi yaşayalım bir bir, an an; ilk büyük yenilgiyi, tüm utançlarını insanlığın, köleliği, ayağa kalkışı, çırpınlarını, yeniden ve yeniden düşüşleri, yenilgileri, yanılırları, içimizdeki, cephemizdeki tüm tuzakları, ırılı-ufaklı yanılsamaları, utanç veren tüm düşman sözcükleri, katliamları, tapanları, işkenceleri, kuyruğu koparıp atışımıza kadar bildiğimiz, yaşadığımız, duyduğumuz, tanık ve ortak olduğumuz tüm acıları... Ve sınırsız avuçlarımızda kenetlediğimiz ateşi; ideolojik özümüzle buluşturup, parmaklarımızı kapatalım yeniden. Sonra, ellerimizi sağ mememize yaklaştıralım, an be an, korkmadan, yılmadan, tereddütleri ateşle yakarak; ortayolculuğa, kararsızlıklara meydan okuyarak... Ve ateşle keselim sağ mememizi, kan fışkırsın kızıl...

Ey Sema'dan düşen ateş parçasıyla sağ mememizi kesip atabilenler! Zılgıt çekin, zılgıt derinden, fırlatıp atarak o kanlı et parçasını tarihin derinliklerine - o sizin bedelinizdir - kanını kana kana içsinler diye; yürüyün "ateş olup yanmak gerek" sesine!...

Dilde "silah ve şarkı", yanibaşınızda her an size suretinizi gösterecek, her an bakacağınız, yoklayacağınız o tarihsel hatta çağıldayan su; sol elinizde yüreğinize köprü kurmuş ateş parçası ve kan damlayan sağ yanınızda, göğe kaldırdığınız ok ve yay... Bir zılgıt daha çekin ve yürüyün; bırakın size mecbur olsun aranızda sürüklenen zincir... Yol boyunca parça parça kopacak... Menzilde güneş... Ateşten köprü kurulmuş, yolunuz berrak olsun diye. Ateşten köprüye yürüyün... Komutanı takip edin!...

Yürüyün, yürüyelim! O yürek, güneşe ve altıncağa kilitlenmiş bir oktur şimdi... Yürüyün, yürüyelim, bir adım, bir adım daha!... "Silah ve şarkıyla"... And olsun ki, o ayaklar ateşte yürüyecekler; and olsun ki, sol memedeki ateş parçası; emanettir, talimattır; güneşe taşıyacak ve o yürek, o büyük ateşe atılacak!... ●

İSMAIL HAKKI ADALI

REHA ŞEN

KEMAL SOĞUKPINAR

FEVZİ YALÇIN

EKİM AYI ŞEHİTLERİ

Ekim ayının ilk haftası içerisinde **TKP(ML)** önderliğinde **TİKKO** safalarında hiçbir çıkar gözetmeksizin, Türkiye ve dünya emekçi halklarının mutluluğu için Marksist-Leninist-Maoist dünya işçi sınıfı bilimi rehberliğinde ve '72 manifestosu'nun yol göstericiliğinde 18 Ekim 1979 tarihinde Afyon'da sivil faşistlerce taranarak şehit edilen **Mustafa Kemal Akpınar**'ı, 10. ve 11 Ekim 1984 tarihinde Fransa'da ırkçı faşistlerce şehit edilen **Kemal Özgül, Salih Kaynar ve Abdullah Yıldırı**'ı, 7 Ekim 1988 tarihinde İstanbul Tuzla'da resmi faşistlerce kurulan pusuda şehit edilen **İsmail Hakkı Adalı, Kemal Soğukpınar, Reha Şen ve Fevzi Yalçın**'ı, 3 Ekim 1990 tarihinde Dersim'de çatışmada şehit düşen **Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erciyes ve Ayhan Alfunbaş**'ı, 1 Ekim 1990 tarihinde Dersim'de çatışmada şehit düşen **Hüreyi Çıtak**'ı, 10 Ekim 1993 tarihinde Dersim'de PKK tarafından öldürülen **Meral, Zeynep ve Veli Kahraman**'ı, 2 Ekim 1994 tarihinde Sivas'ta düşmanla girdikleri çatışmada şehit düşen **Aydın İnce ve Osman Yazıcı**'yı, aynı çatışmada yaralı yakalanıp 6 Ekim 1994 tarihinde işkencede katledilen **Cömert Kayar**'ı, 10 Ekim 1994 tarihinde Dersim'de çatışmada şehit düşen **İsmail Arslan**'ı, 16 Ekim 1995 tarihinde Dersim'de çatışmada şehit düşen **Vural Demir**'i saygıyla anıyoruz.

O Büyük Sevda Uğruna

Düşüler o büyük sevda uğruna
Nice kaç yığitler toprağa
Ama bitmedi sevda bitmedi kavga
Çünkü onlar bire bin veren tohum olarak düştü o bereketli toprağa
Filizlendiler bir şafak kızılığında çoğaldılar yaprak yaprak
Barikatlarda
Yalçın kayalarda
O büyük sevda uğruna düşenlerden kalan
O büyük sevdanın o onurlu kavganın
İnançını bilince çıkararak tutuştular
Hep birlikte o onurlu kavgaya

MANZUR

MEDET HOŞAFÇI

YILMAZ TALAYHAN

İSMAIL ARSLAN

CÖMERT KAYAR

AYDIN İNCE

VURAL DEMİR

28 Şubat '97 konsepti ile başlayan saldırı süreci bütün hızıyla devam ediyor. Bu süreç, devrim cephesinden muazzam direnişlere tanık oldu. Devrimci hareketin bütününü ya da önemli bir bölümünü kapsayan bir "birlikte vuruş"un örgütlenmemiş olmasına rağmen, bu böyleydi. Ancak faşist rejimin devrimci-yurtsever dinamikleri ezme, yükselen halk muhalefetine bastırma ve kontrol altına alma planı gündemde duruyor. İHD Genel Başkanı **Akın Birdal**'in vurulması bir anlamda dönemeçti. Elde etmeyi amaçladıkları korku ve panik ortamında bütün devrimci mevzileri dağıtmak hedefi duruyordu. Belli bir taktik plan dahilinde örgütlenmiş bir birliktelik yaratılmamış olmasına rağmen, pratikte çıkışın, üst üste gelen benzer gelişmeler karşısındaki "benzer" pratik devrimci tavrılar saldırıların önünü bir ölçüde tutmuş durumda bugün. Ancak bugün için! Zira karşı-devrimin planı o süreçte olduğu gibi duruyor. Kuzey ve Güney Kürdistan'daki askeri işgal saldırıları, operasyonlar bütün hızıyla sürüyor. Rejim, metropollerde bir taraftan doğrudan saldırıları boyutlandırırken, bir yandan sivil faşist hareket devlet tarafından beslenerek devreye sokulmaktadır.

İşte bu koşullarda "eylem birliği", daha örgütlü bir direniş hattı örmenin ihtiyacını karşılamak ve geliştirmek için ilan edilmiştir. Böylece bir adımın en büyük zorluğu, geçmişte bu alanda yaşanan olumsuz deneylerdir. Başarısız kalan "eylem birliği" girişimleri hafızalardaki tazeliğini koruyor. O nedenle, şimdiki bütün ötekilere benzememesi için çok daha dikkatli ve iradi bir hareket çizgisi geliştirmek önem kazanıyor. Eylem birliği platformunun, kendini daha önceki olumsuz deneylerden arındırmasının bir tek yolu vardır. O da, pratik iş yapmasıdır. Pratikte iş yapabilmesi de, onun içinde yer alan güçlerin, kendilerini çok özel bir şekilde ortaya koymalarından geçiyor. Herkesin pek çok önceliklerinden bahsedilebilir. Bu anlaşılır

Birliğin Sesi

Eylem birliğini kendi cephemizde de pratikle büyütmeliyiz

bir şeydir. Ancak bazı özgünlükler asla gözden kaçırılmamalıdır. "An"ın politik gelişmeleri karşısında öncelikler, pekala birlikte mücadele platformunda karşılanabilir. Bunun hiçbir engeli olamaz!

Devrimci hareketin tarihi, aynı zamanda "eylem birlikleri"nin (merkezi ya da yerel tartışıldığı tarihler de denebilir. Bütün bu tarih iki boyuttan bir ayrıştıma ve bütünleştirilmeye tabi tutulabilir ya da sorgulanabilir. Ancak bu yapılırken, yapmaya çalışırken, mantığı hep geçmişe yönelik olarak değil, ama daha çok ileriye yönelik çalıştırmanın asil bir tarihsel görev olduğu bir an bile akıldan çıkartılmamalıdır. Bütünleşme geçmişe yönelik bir usullamanın gerçekten adı kısır döngüdür. Bundan gelecek için hiçbir pratik adım çıkmaz. Eğer geçmişteki olumsuz deneyler, başarısız "birlik" girişimleri, onların bir daha tekrarlanmaması bakımından ve amaçla irdelenirse pratik devrimci sonuçlar elde etmek olanaklı olacaktır.

Geçmişteki bütün başarısız "eylem birliği" deneylerine karşın, yine de sorun, aralık gelen siyasal süreçlerde devrimci hareketin gündeminde kalabilmiştir. Bunun doğrudan anlamı, bu durumun kendisinin hiçbir zaman yakalanılabileceğidir. Birliğin en yakıcı tarzda girdiği süreçlere bakıldığında, benzer olay ve olgularla karşı karşıya geldiği bir gerçektir. Bunların en başında gelen ise faşist karşı-devrimin dizginlerinden boşanmış terörünün yükselmesidir. Ve bu terörün, toplumsal hayatın bütün bitişik alanla-

rında ezilen ve sömürülen emekçi milyonlara dayatılmasıdır.

İradi ve bilinçli olarak belli bir program çerçevesinde karşı-devrimin saldırılarına karşında ya da devrimin yürüyüşünü hızlandırmanın bir olanağı, hep birlikte güçlendirebiliriz. Ve de güçlendirmeliyiz. Oluşturduğumuz **Birleşik Devrimci Basın Platformu'muz** da burada bir adımdır. BDBP olarak sorumluluğumuzun bilincindeyiz. Sürece aktif olarak müdahale etme kararlılığımızdayız. Bunun için;

a)- Sistemli bir şekilde politik gelişmeleri takip ederek, devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın o "an"ki görüngülerini birlikte, kolektif olarak irdelerek, ortak mücadele planlarını birlikte geliştireceğiz.

b)- Çelinen aşamada birçok alanda ve tavarda önemli kesime noktalarını yakalamış bulunuyoruz. Sağlanmış bulunan konsensüse bağlı olarak, bunları genelleştirme gibi önemli bir görevle karşı karşıyayız.

c)- Kendi alanımızda birliğin politik/psikolojik ortamını hazırlamak için çabalarımızı yoğunlaştıracağız. Yeni bir birlik anlayışı, alışkanlığı, tarzı ve kültürünü saflarımızda egmen kılmak için sürekli bir çaba içerisinde olacağız.

d)- Her birimizin günlük siyasal gelişmeler karşısında geliştirdiği bir mücadele çizgisi olacaktır. Bunda mutlak bir katıktık ayak diletilemez, bir ötekine doğru, makul sınırlara kadar esnemeyi başlamanız gerekmektedir. Böyle yaptığımız ölçüde pratikte ortak "iş-

eylem" yapma olanağını geliştirebileceğiz. Bu aynı zamanda bu alandaki bütün kaygıları gidermenin de yoludur.

Sonuç olarak, bugün coğrafyamızda Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halklarımıza karşı azgın, terörcü bir özel savaş sürdürülüyor. Devletin halklara karşı sürdürdüğü bu özel savaş, çok kapsamlı ve topyekün bir saldırı cephesidir. Saldırıların boyutu kendi hukukunu da aşan bir vahşetle devam ediyor. Yakıyor, yıkıyor, kaçınıyor, sürüyor, zindanlara tikiyor ve öldürüyor... Çeteleşmiş kontingentlerle devleti savaş ortamında yarattığı yıkımın altından kalkamıyor. Ekonomik, siyasi istikrarsızlığa savaşın yükü de eklenince devlet aygıtı iç parçalanmalara sürükleniyor ve birbirlerine düşüyorlar. "Temizlik", çeteleşmiş devletin kirini dışa vuruyor, birbir dö-küyor ve çeteler ortalağa saçılıyor.

Bu durum halkların lehine bir gelişme yaratmasına rağmen bundan yeterince yararlanıyor muyuz? Bunun yanıtı ne yazık ki olumsuzdur.

Özellikle Kürdistan'daki özel savaşın vahşeti ve ölü tanımazlığını en yakıcı biçimde yaşıyoruz, görüyoruz. Bu sınır tanımaz vahşete rağmen genelde örgütlü bir karşı duruşun örgütlenememesinin en önemli nedenlerinden biri de; devletin güvenim zehiriyle halkları birbirine düşman etme politikalarını iyi kullanmasıdır.

BDBP'nin en önemli görevlerinden biri de; güvenim zehiriye karşı halkların kardeşliğini ve ortak düşmana karşı, devrimin birlikte mücadele eden geçişini anlamak, kavratmak ve mücadelesini vermektir...

Kurtuluşun, özgürlüğün yoludur birlik, bizler sesi oluyorum... Uzaktan bakmanın yararı yok, sesi olalım, biz de katılalım!

Birleşik Devrimci Basın Platformu (BDBP)

(Atılım, Alternatif, Hedef, Direniş, Devrimci Çözüm, Özgür Halk, Halkın Günü)

Bilindiği gibi PKK, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TDP, DHP, DEVRİMCİ SOL, TKP (Kıvılcım) Parti ve örgütleri devrim mücadelesini ilerletmek için Eylem Birliği gerçekleştirdiklerini, yayınladıkları deklarasyonla 4 Haziran tarihinde kamuoyuna duyurdular.

Bu eylem birliği, önceki süreçlerde gerçekleştirilmiş olan bir dizi eylem birliklerinin dersleri ışığında katıcı eylem birliği için daha kararlı olmanın yeni bir adımıydı.

Bu eylem birliği, faşist Türk devletinin komünistlere, devrimcilere, Kürt ulusal kurtuluş savaşçılarına; Türk ve Kürt ulusundan ve Türkiye'deki ezilen halklardan işçi ve emekçilere, gençliğimize ve işçi-emekçi kadınlarımıza saldırılarına ortak karşı koyma istek ve iradesinin bir kere daha yaşam bulması için atılmış bir adımdır.

KURTULUŞ Gazetesi'nin 93. sayısında, 2 Ağustos '98 tarihinde, **Devrimci Birleşik Güçler Platformu** panelinde yaşanan olaylarla ilgili bir yazı yayınlandı. Söz konusu yazının içeriğinin tamamen yanlış ve yalan olduğunu hemen belirtmek istiyoruz. Yazı KURTULUŞ gazetesinde çıktığında, Londra'daki yetkililerle görüştük. Kendilerine yazının tamamen yalan ve yanlışlıklarla dolu olduğunu, çünkü **PARTİZAN SESİ** olarak panelde olmadığımızı, söz konusu gazetenin DGM tarafından çok önceleri kapatıldığını; eğer **PARTİZAN SESİ**'nden kasılan onun siyasal

Bu eylem birliği, MGK yedekli ve emperyalist Yeni Dünya Düzeni sözde solculuğuna ve her türlü düzen içi çözüm arayışında olan reformizme karşı verilen anlamlı bir yarıttı.

Ve bu eylem birliği, Türk ve Kürt ulusundan ve Türkiye'deki ezilen halklardan işçi ve emekçi halkımızın birlikte kavgaya verme isteğinin karşılığıydı.

İşte bu nedenle **BİRLEŞİK DEVRİMCİ GÜÇLER**'in kuruluş bildirgesinin yayınlanmasından sonra sınıf mücadelesinin sürdürüldüğü her alanda **BİRLEŞİK DEVRİMCİ GÜÇLER PLATFORMLARI** kurulmaya ve her alanın kendi özgünlüğündeki mücadeleler birlikte verilmeye başlandı. Böylelikle **Birleşik Devrimci Güçler'in Kuruluş Bildirgesi**'nde ifade edi-

Duyuru

len anlayışlar adım adım ete kemiğe büründü.

Bugün Avrupa'nın pek çok ülkesinde Birleşik Devrimci Güçler Platformları kurulmuş durumda. Britanya'da faaliyet yürüten biz **PKK, TKP(ML)** ve **MLKP** örgütleri olarak **Birleşik Devrimci Güçler'in Kuruluş Bildirgesi**'ndeki anlayışlar temelinde bir araya gelerek **BRİTANYA BİRLEŞİK DEVRİMCİ GÜÇLER PLATFORMU**'nu kurmuş bulunuyoruz.

Avrupa çapında gerçekleştirilen **Birleşik Devrimci Güçler**'i tanıtan paneller serisinin Britanya ayağını aramızda kurduğumuz tertip komitesi ile 2 Ağustos'ta gerçekleştirmenin ardından, **Britanya Birleşik Devrimci Güçler Platformu** olarak Avrupa çapında alınmış olan **Cumartesi Anneleriyle** Day-

nışma eylemleri içinde olma ve zamanı ileride belirlenecek **"Askere Götme!"** kampanyasını birlikte omuzlamak karardayız.

Britanya çapında hepimizi ilgilendiren sorunlarda birleşik mücadeleyi örme istek ve kararlılığıyla, Britanya'da ilticacı veya ekonomik göçmen olarak sürgün yaşayan Türk ve Kürt ulusundan ve Türkiye'deki ezilen halklardan işçi ve emekçi halkımızı, gençliğimizi eylem birliğimizin coşkusuyla selamlıyoruz.

İşçi ve emekçi halkımızı, kadınlarımızı ve gençlerimizi platformumuzun etkinliklerine aktifçe katılmaya ve devrimci mücadelemizi birlikte büyütmeye çağırıyoruz.

20.08.1998

BİRLEŞİK DEVRİMCİ GÜÇLER PLATFORMU

BRİTANYA

Zorunlu bir açıklama

çizgisinin devamı olan **HALKIN GÜNLÜĞÜ** ise yine bu gazetenin **BDBP**'de olmadığını izah ettik. Ayrıca yazıyı kaleme alan anlayışın **PARTİZAN SESİ** kapatıldığı halde bunu bilmemesinin, politik gelişmelerin ne kadar takipçisi olduğunu ortaya çıkardığını da kendilerine ilettik. Dahası panelde isim noktasında **TKP(ML)** kası ediliyorsa, bizler böyle bir saldırı düzenlemediğimizi ve hatta birkaç yurtseverin, **DHKP-C** taraftarlarının yarattıkları provakasyona alet ola-

rak saldırmaya kalkmasını engellediğimizi özellikle **KURTULUŞ**'a belirttik. Sınıf çizgimiz ve Parti terbiyemizin bir gereği olarak ayrılık noktalarında dostlarımızla tartışma, ikna dışında hiçbir yöntemi kabul etmediğimizi ve bu panelde de yine aynı anlayışla hareket ettiğimizi söyledik. **DHKP-C**'den arkadaşların bu yazıyı söz verdikleri gibi tektip etmelerini istiyoruz. Yayınlarımızı bu tip gereksiz konularla uğraştırmak istemediğimiz, ancak tektip edilmemesi

durumunda, gerçeği kendi basınımızda açıklayacağımızı bildirdik. Bütün bu görüşmelerimize rağmen, dostlarımızın, yazı için özür dilediklerini ve aynı zamanda tektipe gideceklerini söylemelerine rağmen, bunu yapmamışlardır. Bu nedenle bu yazıyı hem **HALKIN GÜNLÜĞÜ** ve hem de **KURTULUŞ** gazetelerine gönderiyoruz ve gerçeğin ortaya çıkmasını bekliyoruz.

YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA

BİRLİK-MÜCADELE-BİRLİK

LONDRA TKP(ML) Örgütülüğü

Halkın Günlüğü

Halk düşmanları Partimizin kızıl çekiciyle ezilecektir!

Ön Açıklama:

Elimize posta kanalıyla ulaşan Bursa Esir Kampı TKP(ML) örgütlülüğü imzalı bildiriye haber değeri taşıdığı için olduğu gibi yayınlıyoruz.

İhanet: ortaya çıktığı her yerde, tarihin mahkum edip halkların lanetine uğrayan, devrime karşı işlenmiş iğrenç bir suç olarak, devrimci adaletin önünde er ya da geç dize getirilerek cezalandırılan büyük bir alçaklıktır.

İnsanlığın altınçağa uzanan devrimci yürüyüşüne öncülük yapan komünist partilerine karşı egemen-sömürücü sınıflar, her türlü yöntemle saldırıya geçerler. Satın aldıkları zayıf kişilikleri de, kendi çıkarları doğrultusunda kullanarak komünist partilerini bu uzun yürüyüşte güçten düşürüp engellemeye çalışırlar. Bu amaç doğrultusunda ajan-ışbirlikçileri "gizli" ve "etkili" bir silah olarak kullanırlar.

Yurtseverlerin, devrimci ve komünistlerin katledilmelerini, işkenceden geçirilerek yıllarca tutsak edilmelerini, sakat kalmalarını meslek haline getirerek, dünyanın bu en kirlilişinden para kazanan, yaşamlarını bu parayla idame ettirip, hayvansal ihtiyaçlarını bu şekilde tatmin eden ajan-ışbirlikçiler, devrimci adaletin; yakalarına yapışarak hesap soracağı o tarihsel andan kurtulamazlar.

Bu an geldiğinde; cüceleşip yerin dibine girecek kadar küçülen bu sefil yaratıklar, katledilen, işkencede sakat bırakılan, tutsak edilen her bir yurtsever, devrimci ve komüniste verdikleri zararın hesabını "kan parasıyla" besledikleri canlarıyla ödemek zorundadırlar.

Halkların mücadele tarihinde olduğu gibi, bu sefil yaratıklar, egemen-sömürücü sınıflar tarafından proletaryanın büyük davasını savunan Partimizin de karşısına çıkarılmış, ancak Kardelen Harekatı'nın kızıl ışığında karanlık yüzleri açığa çıkarılarak darmadağın edilip ezilmişlerdir.

Zafer sarhoşluğuna kapılmayarak, kalan artıklara ve yeniden üreyebilecekleri karşı uyanıklığını elden bırakmayan Partimiz; Kongre Hazırlık Konferansı'mız sonrası süreçte Kardelen Harekatı'nın deneyim ve tecrübe birikimiyle bu tür ajan-ışbirlikçilere karşı duyurgalarını keskinleştirmiş, her alanda olduğu gibi esir kamplarında da bu bilinçle KDH (Karşı Devrimci Hücre) bağlantısı unsurların üzerine yönelmiş, açığa çıkarıp hakettikleri bir şekilde cezalandırmıştır.

Kardelen Harekatı'mızın Münzurlar'dan

duvarların ardına ulaşarak, KDH'nin esir kamplarındaki üyelerini göstermesi sonucu; Ankara Esir Kampında Ramis Şişman, Sağmalcılar Esir Kampı'nda Hasan Hüseyin Er adlı KDH bağlantılı ajan-ışbirlikçiler ölümle cezalandırılmıştır.

Bunlardan Ramis Şişman'ı tanıyan ve birlikte KDH örgütlenmesi içinde faaliyet

gösteren Mehmet Çakar adlı KDH üyesi unsur da, alanımızda Kardelen Harekatı'mızın yarattığı bilinç ışığında açığa çıkarılarak cezalandırılmıştır. Erhan Meydan adlı işbirlikçi ise sorgusunun birinci gününde verdiği bilgilerle Partimizin adaletinin hükümünden kurtulmayacağını anladığı için intihar yolunu "kurtuluş" olarak seçmiş, güvenlik noktasındaki hatamızı iyi değerlendirecek şimdilik "kurtulmuş"tur.

Bilinmelidir ki, ajan ve işbirlikçiler, düşmanın yeryüzünden silineceği, insanlığın altınçağ sabahlarında güne merhaba diyerek uyanacağı ana kadar, devrime karşı kullanılacak, açığa çıkarılıp imha edilenlerin yerine düşman tarafından yenileri konacaktır. Kardelen Harekatı'mızın, Karşı Devrimci Hücre'yi ezecek zaferi tüm halkımıza armağan ettiği günlerde olduğu gibi, alanımızda KDH artıklarını açığa çıkardığımız şu günlerde de bu nesnel zorunluluğun bilincindedir.

Kardelen Harekatı'nın bilinciyle kuşanan Partimiz TKP(ML), iktidarı fethedip komünizme uzanan meşakkatli yoldaki ilerleyişinin her önemli döneminde ortaya çıkabilecek olan bu türden düş

man örgütlenmelerine karşı gerekli tavrı alacaktır. Partimizin, halkımızın ve devrimimizin yüce çıkarlarını temel alan doğrultudan şaşmadan, işbirlikçi-hainleri açığa çıkartıp hakettikleri cezayı verecektir. İşte Erhan Meydan ve Mehmet Çakar adlı işbirlikçilerin açığa çıkarılıp haklarında kesinleşen proleter

hükümlerin E. Meydan'ın kaçışıyla onun açısından geleceğe bırakılması, M. Çakar adlı işbirlikçi açısından ise gereğinin yerine getirilmesi, Kardelen Harekatı'nı kavrayışımızın ve bu kavrayışın pratik görevlerini hayata geçirme kararlılığımızın somut ifadesidir. Bundan sonra da bu görevlerimize daha bir bilinçle ve birikimle dört elle sarılacağız, ajan-ışbirlikçilere aman vermeyeceğimizi bilinmelidir.

MEHMET ÇAKAR

(Parmaksız Mehmet)

M. Çakar adlı işbirlikçi, partimizle tanışmasının ardından 1990 yılından itibaren ... denen unsura kurduğu ilişkiyle KDH faaliyetlerinde yer almıştır.

1990 yılından son yakalanma tarihi olan 1995 yılına kadar Karşı Devrimci Hücre faaliyeti yürüten M. Çakar, başta örgütlü bulunduğu İzmir bölgesi olmak üzere, Partimiz insanlarının şehit ve tutsak düşmesi, takiplerle bölge dışına çıkartılarak kitlemizin örgütsüz kalması veya kendi inisiyatifleri altına girmesi, buna bağlı olarak örgütsüzleştirilip türlü dayatmalarla tasfiye edilmesi gibi birçok karşı devrimci pratiğin içinde yer almıştır.

20.06.1998 tarihinde sorgulanmaya başlanan M. Çakar, ilk başta KDH üyeleriyle herhangi bir ilişkisinin olmadığını iddia etmiş, ardından "...nun yakınında olmama karşın O'nun ajan-ışbirlikçi olduğunu anlamamak gibi bir kusur, suç ne denirse bütün olaylara neden olmuş ve beni bu çukurun içine düşürmüştür" demiştir. Bu çukurun içinde ...'nun üzerinden KDH faaliyeti yürüttüğü ve Partimize karşı düşmanın bir piyonu olarak aşağıdaki suçları işlediği açığa çıkmıştır:

- 1991 yılında İzmir İl Komitesi Sekreteri olan M. Çakar, aynı komitede yer alan Özcan Kaan yoldaşı, 1991 yılında Sağmalcılar Esir Kampı'nda cezalandırılan işbirlikçi A. Sinan Aksünger ve ...'yla beraber İzmir Güzelbahçe'de bir kamulaştırma eylemi sırasında "gözünü kara, militan ve partiye bağlı" olduğu için katletmek. Polisin yardımıyla bu eylemi yerel basında "adli bir hırsızlık" gibi gösterip, Partiyi de bu tarzda bilgilendirerek Özcan Kaan yoldaşın bugüne kadar Parti yazını ve basınımda şehit olarak anılmamasını sağlamak.

Özcan Kaan yoldaşın ölümünü soruşturmaya gelen bölge düzeyindeki yoldaşın önce İzmir'e gelmesi için randevularına gitmemek, ardından talimatlarına uymayıp, polis takipleriyle taciz ederek il dışına çıkartmak.

- Partiyi bağlarının kesik olması nedeniyle "okuma grupları" adı altında Parti tabanını denetim altına almak.

- Diğer KDH üyeleriyle beraber, '92 birliğinin örgünlerinde evinde yapılan toplantıda Parti birliğine karşı kitleyi isyana çağırarak "İzmir İl Komitesi" imzalı bir bildirinin yazılıp basılması ve dağıtılması da dahil bazı kararları alıp uygulamaya koymak. Bu bildirinin basım işini üstlenmek.

-İstanbul'da faaliyet yürüten, bir kısmı Partimiz tarafından Kardelen Harekatı'yla açığa çıkarılıp cezalandırılan Erdal Cort, Ramis Şişman, Nurten Eriş ile diğer KDH üyeleri ve İzmir'den ... yla beraber toplantılar düzenlemek. Karşılıklı düşman faaliyetlerini değerlendirip, Partimize yönelik ortak hareket tarzını belirlemek. Bu yönde İzmir'de faaliyet yürütmek. İstanbul'daki KDH üyeleriyle İzmir'dekiler arasında koordinasyon ve irtibatı sağlamak. Bunun için çeşitli toplantılarda bir araya gelmek ●